

நிமிர்வோம்

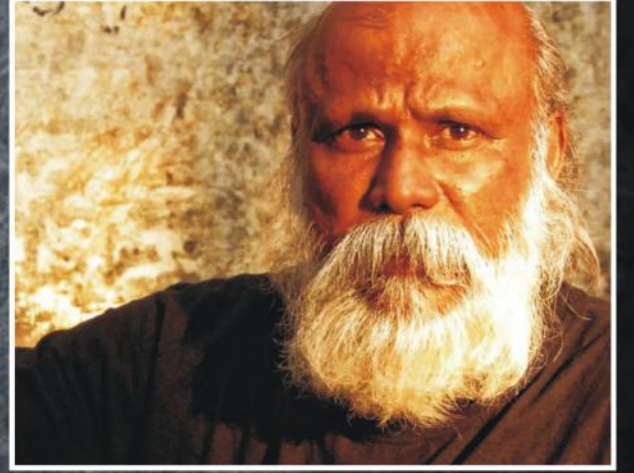
ஜனவரி : 2020 | ரூ : 20

NIMIRVOOM TAMIL MONTHLY தமிழ் மாத இதழ்

மலர் : 4 | இதழ் : 01 | ஜனவரி : 2020 | விலை : 20
VOL : 4 | ISSUE No: 01 | JANUARY : 2020 | PRICE Rs: 20

தீராவீடர் இயக்க சிந்தனைகள்
வழியாக பொதுவுடைமை
கொள்கைக்கு வந்தேன்

பேராசிரியர் மு. இராமசாயியுடன் நேர்காணல்

- அரசு அடக்குமுறைகள் –
மனிதம் பேசும் சர்வதேச தீரப்படங்கள்
- 'சங் பர்வார்' கற்பனைகளுக்கு
வரலாற்றுப் பார்வையில் மறுப்பு
- பூர்வகுடிகளும் வந்தேறிகளும்
தலையங்கம்

'அரசியல், அரசியல்' என்றால் என்ன அர்த்தம்?

என்னுடைய நூலு மனிதன் ஒருவன் தன்னை ஒரு மனிதனாய்க் கருது வேண்டும்; அவன் என்னை பிறவியில் சமமாய் நினைக்க வேண்டும் என்று தான் ஆகைப்படுகிறான். இந்திய சிந்தனைகளின்மையுமே அவமானமும் தான் என்னை வருத்துகின்றது; நினைத்தால் வயறு பற்றி எரிகின்றது, மிகுதம் குழறுகின்றது, திகுற்து ஏதாவது மாறுதல் ஏற்பட தீன்றைய அரசியல் தீடையுறாய்ருந்தால் திகாலலுங்கன்! அப்போது அந்த அரசியலைப் பற்றி கவனிப்போம்; அதை ஒழிப்போம். தீலலாண்டால், வேறு எது தீடையுறோ, வேறு யார் தீடையுறாய் தீருக்கிறார்கள் என அவற்றை ஒழிக்க ஒன்று தீரலாம் வாரூங்கன்! அதை விடவிட தீலவளவு தீபரிய அக்கரமத்தையும், திகாடுமமையுமே முடி வைத்துத் திகாண்டி, 'அரசியல், அரசியல்' என்றால் என்ன அர்த்தம்? தீது யாரை ஏமாற்றுவது? தீன்றும் எத்தனை தானைக்குத்தான் தீப்படியே காலத்தை கடத்துவது?

- குடிஅரசு. 06.01.1931

அரசியலில் தான் தீபற்ற மாறுதல் என்பது திகடதீல்துருந்து கடுதகைக்கு திகன்று திகாண்டிருக்கின்றோம். ஒரு எடுத்துக்காட்டு வாக்நியம் திகாலலவேண்டுமானால், 'அவன் தீரானால் கலகமாதீலும்; தான் தீராய் தீருப்பாலடித்துவிட வந்துவிடுகின்றான்' என்று ஒரு சமாதானம் தீய்ய வருகிறவன் திகாண்டானாம். அது தீராலதீருக்கிறது துது அரசியல்வார்க்கீ.

- தீ.தான் விழா 17.09.1972

உள்ளே...

பூர்வகுடிகளும் வந்தேறிகளும் - தலையங்கம்	4
குடியுரிமை கணக்கெடுப்புகள் இந்தியாவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது என்ற வாதங்கள் சரியா?	5
“ஈ.வெ. ராமசாமி என்கின்ற நான்...” - மருதன்	11
திராவிடர் இயக்க சிந்தனைகள் வழியாக பொதுவுடைமை கொள்கைக்கு வந்தேன் - பேராசிரியர் மு. இராமசாமியுடன் நேர்காணல்	14
அரசு அடக்குமுறைகள் - மனிதத்தைப் பேசும் சர்வதேச திரைப்படங்கள் - ஒரு பார்வை	20
‘சங் பரிவார்’ கற்பனைகளுக்கு வரலாற்றுப் பார்வையில் மறுப்பு - ம.கி. எட்வின் பிரபாகரன்	24
வைக்கம் போராட்ட வரலாற்றில் புதிய வெளிச்சங்கள் - பழ. அதியமான்	31
தாவரம்-விலங்கு-உயிரினங்களிலும் பார்ப்பனிய பாகுபாடுகள் - நக்கீரன்	36

திராவிடர் விடுதலைக் கழக மாத இதழ்
ஜனவரி 2020 / ரூ.20
www.dvkperiyar.com
nimirvomdvk@gmail.com

ஆசிரியர் குழு
கொளத்தூர் மணி
விடுதலை இராசேந்திரன்

வினியோகப் பொறுப்பு
சூலூர் பன்னீர் செல்வம்

இதழ் வடிவமைப்பு
வெல்கின் கணினி

அலுவலக முகவரி
95, டாக்டர் நடேசன் சாலை
அம்பேத்கர் பாலம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004
தொலைபேசி எண்:
044-24980745

அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்

இரா. உமாபதி
72992 30363
வெ. மனோஜ்
7373684049

பூர்வகுடிகளும் வந்தேறிகளும்

அசாம் மாநிலத்தில் ரூ. 1600 கோடி செலவு செய்து 19 இலட்சம் மக்கள் இந்தியக் குடிமக்கள் இல்லை என்று கண்டறிந்துள்ளது, பா.ஜ.க. ஆட்சி. அவர்களுக்கு தடுப்புக் காவல் முகாம்கள் என்ற பெயரில் நிரந்தர சிறைச் சாலைகளைக் கட்டுகிறார்கள். இதேபோல் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும், மாநிலத்தில் குடியரிமை பெறத் தகுதி இல்லாதவர்கள் பட்டியல்களைத் தயாரித்து மாநிலம் முழுதும் தடுப்புக் காவல் முகாம்களை கட்டப் போவதாக உள்துறை அமைச்சர் அமீத்ஷா அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து நாடே இப்போது கொந்தளித்து நிற்கிறது.

குடியரிமைத் திருத்தச் சட்டம் இந்தியாவைச் சுற்றியுள்ள பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், ஆப்கானிஸ்தான் என்ற மூன்று நாடுகளை இஸ்லாமிய மதத்தின் அடிப்படையில் மட்டும் தேர்வு செய்து அங்கிருந்து இந்தியாவுக்குள் ஊடுறுபவர்களுக்கு மதத்தின் அடிப்படையில் 'குடியரிமை' வழங்கப்படும் என்று கூறுகிறது (இந்து, பார்சி, கிறிஸ்தவர், சீக்கியர், பவுத்தர், சமணர் என்ற பிரிவினருக்கு மட்டும்). இஸ்லாமியர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்க முடியாது என்று மதத்தின் அடிப்படையிலேயே குடியரிமையை மறுக்கிறது. அது மட்டுமன்றி இந்த மூன்று நாடுகளில் கடவுள் மத நம்பிக்கையில்லாத நாத்திகர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டு அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தால் அவர்களுக்கும் குடியரிமையை மறுக்கிறது இந்தச் சட்டம். சிங்கள பவுத்த கொடுங்கோல் ஆட்சியின் இராணுவக் கொடுமைக்கு அஞ்சி கடந்த 30 ஆண்டுகளாக தமிழ்நாட்டில் அகதிகளாக வாழும் ஈழத் தமிழர்களுக்கும் 'குடியரிமை' வழங்க இந்த சட்டத்திருத்தம் மறுக்கிறது.

இந்த நிலையில் இந்த சட்டத்திருத்தத்தின் வழியாக இங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாத்திகர்கள், பகுத்தறிவாளர்கள், இஸ்லாமியர்கள் 'நாட்டில் வாழத் தகுதியற்ற இரண்டாம் தர குடிமக்கள்' என்ற பொதுக் கருத்தையே பார்ப்பனிய - பா.ஜ.க. ஆட்சி, பொதுப் புத்தியில் உருவாக்கி 'தேச விரோதி'களைப்போல சித்தரிக்க முயல்கிறது.

வரலாற்றை மீள் ஆய்வு செய்தால் இந்த நாட்டுக்குள் நுழைந்தவர்கள் ஆரியர்களும், அந்த இனவழி வந்த பார்ப்பனர்களும் தான். அவர்கள் பூர்வீகக் குடிகளான சிந்து சமவெளி திராவிடர்களின் நாகரிகத்தை அழித்து தங்களை மேலாதிக்கவாதிகளாக நிலைநாட்டி மக்களை சுரண்டிக் கொழுத்தனர். இதை ஏராளமான வரலாற்றுச் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வரலாற்றில் வந்தேறிகளான ஆரிய வம்சத்தைச் சார்ந்த பார்ப்பனர்கள் இன்று வரை தங்கள் வேத புரோகித பண்பாட்டைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு சமுதாயத்தில் தங்களைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டே வாழ்கிறார்கள். வந்தேறிகளான இவர்களை வெளியேற்ற வேண்டும் என்று ஒரு கோரிக்கையை முன் வைப்பதற்கான வரலாற்று நியாயங்கள் இருந்தாலும்கூட 'நாடு-சட்டம்-குடிமைச் சமூகம்' என்று உருவானதற்குப் பிறகு சமூக ஒருமைப்பாடு, மாந்த நேய சமூக நாகரிகம், பொதுமைப் பண்பாடு காரணமாக அந்த முழக்கத்தை பொதுச் சமூகம் முன்னெடுக்கவில்லை. ஆனால், அத்தகைய விழுமியங்களைப் பற்றியோ, அரசியல் சட்டத்தின் நோக்கங்களைப் பற்றியோ சமூக ஒற்றுமை பற்றியோ கிஞ்சித்தும் கவலைப்படாத பார்ப்பனர்கள். மீண்டும் ஆரிய தேசத்தை உருவாக்க மதவெறுப்பு எனும் பாசிச பார்ப்பனியத்தை அதிகாரத்தின் வழியாக திணிக்க முயல்கிறார்கள்.

அதுமட்டுமன்றி, இவர்களின் சமூகச் சுரண்டல்களை வேதகாலத்திலிருந்து கேள்விக்கு உட்படுத்திய புத்தர்கள், சார்வாகர்கள், சித்தர்கள் என்ற வரலாற்று மரபின் தொடர்ச்சியாக வந்த, புலே, அம்பேத்கர், பெரியார் போன்ற மத, ஜாதி, கடவுள் மறுப்பு சிந்தனையாளர்களையும் இரண்டாம் தரக் குடிமக்களாக்கத் துடிக்கிறார்கள். பெரியார் பேசிய நாத்திகம், வேத பார்ப்பனியம் சுமத்திய அடிமை விலங்கை ஒடிக்கும் விடுதலைக்கான மக்கள் முழுக்கம், இந்த வரலாற்று உண்மையை பார்ப்பனரல்லாத இந்துக்களுக்கு விளக்க வேண்டும். வந்தேறிகள் - சொந்த நாட்டு மக்களின் குடியரிமையைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை இல்லை என்பதை உரத்து முழங்க வேண்டும். பார்ப்பனியத்துக்கு பலிகடாவான மதப் பிரிவினர்களும் சமூக மாற்றத்தை விரும்பும் முற்போக்காளர்கள் அனைவரும் இந்த ஆபத்துகளை வரலாற்று வெளிச்சத்தில் முறியடிக்க முன் வரவேண்டும்.

குடியுரிமை கணக்கெடுப்புகள் இந்தியாவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது என்ற வாதுங்கள் சரியா?

குடியுரிமை சட்டத் திருத்தம் – மக்கள் தொகை பதிவேடு – குடியுரிமைப் பதிவேடு இவை மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளவை. குடியுரிமை திருத்தச் சட்டத்தை மட்டுமே முன் வைத்து சங்கபரிவாரங்கள் பேசுவது மக்களை ஏமாற்றுவதேயாகும்.

“இந்தியப் பிரிவினையின்போது ஒன்றுபட்ட இந்தியாவில் குடியிருந்த பல்வேறு நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட இலட்சக்கணக்கான மக்கள் பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பங்களாதேஷ் ஆகிய மூன்று நாடுகளிலேயே தங்க நேர்ந்து விட்டது. அந்த மூன்று நாடுகளின் அரசியலமைப்புகளும் தங்களுக்கென்று அரசு மதத்தை அங்கீகரித்துள்ளது. அதனால் அந்த மூன்று நாடுகளில் குடியிருக்கும் இந்துக்கள், சீக்கியர்கள், பௌத்தர்கள், பார்சிகள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் மத ரீதியாக துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். அதன் விளைவாக அவர்கள் அவரவர் மத நம்பிக்கைகளை பின்பற்ற முடியாமல் பயந்து வாழ்வதோடு அங்கிருந்து வெளியேற நிர்வந்திக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்தியாவில் குடியுரிமை வழங்க வேண்டிய அவசியத்தின் அடிப்படையில் இந்த சட்ட முன்வரைவு கொண்டு வரப்படுகிறது” என்று குடியுரிமை (திருத்தம்) 2019இன் சட்ட முன்வரைவின் நோக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1.(குடியுரிமைச் சட்டம் 1955இல் பிரிவுகள் 2(b)(1), 6(B)(1)(2)(3)(4), 7(D)(i)(da), 18(2) (eci) மற்றும் மூன்றாவது அட்டவணையில் Clause (d) ஆகிய பிரிவுகளில் கூடுதல் இணைப்பு மற்றும் திருத்தம் கோருகிறது. அதில் முக்கியமான திருத்தம் என்பது பிரிவு 2(b)(1) மற்றும் மூன்றாவது அட்டவணையில் செய்யப்படும் திருத்தங்களே. மற்றவை அனைத்தும் அவற்றை மேற்கொள்வதற்கான விதிமுறைகள். பிரிவு 2(b)(1) திருத்தப்படி 31.12.2014ஆம் தேதிக்கு முன்பு பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பங்களா தேஷ் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து இந்தியாவுக்குள்

1955ஆம் ஆண்டு குடியரிமைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின்படி குடியரிமையில் மதரீதியிலான பாகுபாடு எதுவும் கிடையாது. அதேநேரத்தில் இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது இந்தியாவில் குடியேறிய பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த இஸ்லாமியர்களுக்கு குடியரிமை வழங்கப்பட்டது. ஆக நமது இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டமும், குடியரிமைச் சட்டம் 1955ஆம் ஆண்டு மதரீதியிலான குடியரிமை என்பதை நிராகரித்திருக்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 14 மதரீதியிலான பாகுபாட்டை நிராகரிப்பதோடு சட்டத்திற்கு முன்பு அனைவரும் சமம் என்பதையும் உத்தரவாதப்படுத்தியுள்ளது.

எவ்வித சட்டப்பூர்வ ஆவணங்களின்மீது நுழைந்துள்ள இந்துக்கள், சீக்கியர்கள், பார்சிகள், பௌத்தர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் இனிமேல் சட்ட விரோதமாக குடியேறியவர்கள் என்று கருதப்பட மாட்டார்கள் என்பதாகும். அவர்கள் அனைவரும் இனிமேல் இந்தியக் குடியரிமை பெற்றவர்கள் என்கிறது.

1. அப்படி என்றால் இந்தியப் பிரிவினையின் போது பல்வேறு காரணங்களுக்காக தங்கள் உறவினர்களைப் பிரிந்தும் சொத்துக்களை இழந்தும் பாகிஸ்தான் மற்றும் பங்களாதேஷ் பகுதிகளில் தங்கிவிட நேர்ந்த இஸ்லாமியர்களின் நிலை என்ன என்ற கேள்விக்கும், பாகிஸ்தானில் மதரீதியாக துன்புறுத்தப்படும் சிறுபான்மை 'அகமது' மற்றும் 'போரா' பிரிவு முஸ்லிம்களின் நிலை குறித்தும் அந்த சட்டத்திருத்தம் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. அதேபோல் மூன்றாவது அட்டவணை cl.(d) என்பது இயல்புரிமை அடிப்படையில் குடியரிமை பெறுவதற்கு 12 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக இந்தியாவில் குடியிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை மொத்தமாக ஐந்தாண்டுகள் இந்தியாவில் குடியிருந்தால் போதும் என்றும் திருத்தம் கோருகிறது. இது 12 ஆண்டுகள் குடியிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை குறைத்திருப்பதோடு தொடர்ச்சியாக என்பதை மொத்தம் ஐந்தாண்டுகள் என்றும், திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று கோரியிருப்பது அரசின் உள்நோக்கத்தை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது.
2. மேலும் அந்த சட்டத் திருத்த நோக்கத்தின்படி பார்த்தால் ஆப்கானிஸ்தான் இந்தியாவில் இருந்து பிரிந்த நாடு அல்ல. அது நீண்ட நெடுங்காலமாக தனித்த நாடாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அதோடு இந்தியாவை ஒட்டிய எல்லையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நாடுகள்

என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப் பார்த்தாலும் ஆப்கானிஸ்தான் அதில் கிடையாது. ஒருவேளை ஆர்.எஸ்.எஸ்.இன் அகண்ட பாரதம் என்ற கோட்பாட்டில் ஆப்கானிஸ்தான் வருகிறதோ என்னவோ, உள்ளபடியே நம்முடன் எல்லையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பர்மா, நேபாளம், பூடான் ஆகிய நாடுகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பர்மா திட்டமிட்டு சேர்க்கப்படவில்லை. ஏனெனில் அப்படி பர்மாவையும் இணைத்து விட்டால் அங்கிருந்து அகதிகளாக இந்தியா வந்துள்ள 40,000 ரோஹிங்யா இஸ்லாமிய அகதிகளுக்கும் குடியரிமை வழங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுவாக எழும் என்பதை தவிர்க்கவே பர்மா இணைக்கப்படவில்லை.

இந்தியாவில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர்களின் நிலை

இந்த சட்ட முன்வரைவு பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பங்களாதேஷ் ஆகிய நாடுகளில் பெரும்பான்மை மதமான இஸ்லாமியர்களால் மத ரீதியாக செய்யப்படும் துன்புறுத்தல்கள் பற்றி மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. பர்மா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் அரசியல் மற்றும் இன ரீதியாக துன்புறுத்தல்களுக்கு ஆளாகி இந்தியாவில் அகதிகளாக குடியேறியுள்ளவர்கள் குறித்து எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இது குறித்து கேள்வி எழுப்பும்போது அவர்கள் இஸ்லாமியர்கள்; அவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்க ஏராளமான இஸ்லாமிய நாடுகள் உள்ளன என்று மலிவாக பதிலளிக்கப்படுகிறது. அதேபோல் பர்மா மற்றும் இலங்கை ஆகிய நாடுகளிலிருந்து இன ரீதியாகவும், அரசியல் ரீதியாகவும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு இந்தியாவில் அகதிகளாக உள்ள இலங்கைத் தமிழர்கள் (இந்துக்களும், கிறிஸ்தவர்களும்) நிலை குறித்து கேட்கும்போது அரசு மௌனம் சாதிக்கிறது. அந்த இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் இந்தியாவின் பூர்வ குடிகள் இல்லையா? அது மட்டுமின்றி இந்தியாவிலேயே உயர்சாதி பிராமண இந்துக்கள் தாங்கள் பசுவை புனிதமாக நம்புவதாகக் கூறி மாட்டுக்கறி உண்ணக்கூடாது என்று தலித் இந்துக்களை அடித்துக் கொண்டு வருகின்றனர். இது குறித்து பிரதமர் மோடியும் உள்துறை அமைச்சர் அமித்ஷாவும் வாய் திறக்க மறுக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் மத உணர்வு ரீதியிலான சித்ரவதையன்றி வேறென்ன என்ற கேள்வியும் எழுகிறது.

அரசியலமைப்புச் சட்டமும், குடியுரிமைச்சட்டமும்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், குடியுரிமை குறித்து சட்டம் இயற்றுவதற்கு நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கியுள்ளது. அதனடிப்படையில் 1955ஆம் ஆண்டு குடியுரிமைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின் படி குடியுரிமையில் மதரீதியிலான பாகுபாடு எதுவும் கிடையாது. அதே நேரத்தில் இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது இந்தியாவில் குடியேறிய பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த இஸ்லாமியர்களுக்கு குடியுரிமை வழங்கப்பட்டது. ஆக நமது இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டமும், குடியுரிமைச் சட்டம் 1955ஆம், மதரீதியிலான குடியுரிமை என்பதை நிராகரித்திருக்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 14 மதரீதியிலான பாகுபாட்டை நிராகரிப்பதோடு சட்டத்திற்கு முன் அனைவரும் சமம் என்பதையும் உத்தரவாதப் படுத்தியுள்ளது. அதற்காக குடியுரிமை (திருத்தம்) சட்ட முன்வரைவு என்பது மதச் சார்பின்மைக்கு மட்டுமின்றி இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கும் முரணானது என்ற வகையில் நீதிமன்றம் அதை ரத்து செய்து விடும் என்றும் நம்புவதற்கில்லை.

ஆர்.எஸ்.எஸ்.சின் அடிப்படைக் கோட்பாடான இந்து இராஷ்டிரம் என்பதை குடியுரிமைச் சட்ட (திருத்தம்) முன்வரைவின் நோக்கமும், அதன் திருத்தம் கோரும் சட்டப் பிரிவுகளும் பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே 'இந்து ராஷ்டிரா' என்பதை சட்ட ரீதியாக கட்டமைப்பதற்கான முன்னோட்டமே இது. மேலும் இஸ்லாமியர் அல்லாதவர்களுக்கு குறிப்பாக இந்துக்களுக்கு கூடுதல் முக்கியத்துவம் கொடுப்பது என்ற வகையில் இஸ்லாமியர்களை இரண்டாம் தர குடிமக்களாக்க மேற்கொள்ளும் முயற்சி. அதன் மூலம் இஸ்லாமியர்கள் உளவியல் ரீதியாக அச்சுறுத்தப்படுகிறார்கள்.

இந்த சட்ட திருத்தத்தை எதிர்த்து அசாம், அருணாச்சலப் பிரதேசம், திரிபுரா, மிசோரம், மணிப்பூர், நாகலாந்து மற்றும் மேகாலயா ஆகிய வடகிழக்கு மாநிலங்களில் தன்னெழுச்சியான பெரும் போராட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. அம்மாநிலங்களில் விமானம் மற்றும் இரயில் போக்குவரத்துகள் ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளன. இணைய சேவைகள் முடக்கப்பட்டிருப்பதோடு ஊரடங்கு உத்தரவும் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் வடகிழக்கு மாநிலங்களில் அது செய்து வந்த தேயிலை, எண்ணெய் மற்றும் யானை முதலிய வர்த்தகத்தை தன்னுடைய ஏகபோக கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்வதற்காக அந்நியர்களை தடை செய்து, "வங்காள கிழக்கு எல்லைப்பகுதி கட்டுப்பாடு 1873" (Bengal Eastern Frontier Regulation 1873) என்ற சிறப்பு சட்டத்தை இயற்றியது. அதோடு அந்த மாநிலத்தவர் அல்லாத மற்ற இந்திய குடிமக்கள் அங்கு செல்ல உள்ளூர் அனுமதி (Inner Line Permit) பெற வேண்டும். ஆனால் பிரிட்டிஷார் வெளியேறிய பின்பும் அங்கு வாழும் பழங்குடி மக்களின் தனித்தன்மை, இயற்கை வளங்கள் மற்றும் வேலை வாய்ப்புகள் பறிபோய் விடக் கூடாது என்பதற்காக இன்றும் அந்த நடைமுறை தொடர்கின்றது. அதேபோல் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 244(2) மற்றும் ஆறாவது அட்டவணை ஆகியவை அசாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களில் வாழும் பழங்குடி மக்களின் தனித்தன்மையை பாதுகாக்கும் வகையில் தன்னாட்சி பெற்ற மாவட்டக் கவுன்சில்கள் மற்றும் தன்னாட்சி பெற்ற பகுதி கவுன்சில்கள் மூலம் நிர்வகிப்பதற்கான சிறப்பு அந்தஸ்தை உத்தரவாதப் படுத்தியுள்ளது.

அதனடிப்படையில் அசாமில் சட்ட விரோதமாக குடியேறியவர்களை வெளியேற்ற வேண்டும் என்று கோரி பெரும் போராட்டங்கள் நடத்தியதன் விளைவாக சட்ட விரோதமாக குடியேறியவர்களை வெளியேற்றும் ஒப்பந்தம் 1985ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்நிலையில் மத்திய அரசின் புதிய குடியுரிமைச் சட்டம் மேலே சொன்னவற்றை நீர்த்துப் போகச் செய்யும். பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் அந்த மாநிலங்களில் குடியேற்றப்படுவதன் மூலம் பெரும் இயற்கை வளங்கள் அழிக்கப்படுவதோடு அவர்களுடைய வேலை வாய்ப்புகளும் பறிக்கப்பட்டுவிடும். பழங்குடி இன மக்களான தங்கள் தனித்தன்மை இழக்கப்படும் என்ற அச்சம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. அவர்களுடைய நியாயமான அச்சத்தைப் போக்க மத்திய அரசு தவறிவிட்டதன் விளைவே பெரும் போராட்டங்கள்.

தேசியக் குடியுரிமைப் பதிவேடு

சமீபத்தில் அசாம் மாநிலத்தில் சட்ட விரோதமாக குடியேறியவர்களை வெளியேற்ற தேசியக் குடியுரிமைப் பதிவேடு தயார் செய்யப்

பட்டது. பல இலட்சம் மக்கள் குடியரிமை பதிவேட்டில் போதிய ஆவணங்கள் சமர்ப்பிக்க வில்லை என்ற காரணத்தினால் சேர்க்கப்பட வில்லை. அவர்களுக்கு குடியரிமை மறுக்கப் பட்டுள்ளது. இதில் வேடிக்கையான அதே நேரத்தில் வேதனையான விசயம் என்னவென்றால், இந்திய ராணுவத்தில் நீண்ட காலம் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்று ஓய்வூதியம் பெறும் இராணுவ உயர் அதிகாரி ஒருவரின் பெயரும், அசாம் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவரின் பெயரும் விடுபட்டுள்ளன என்பதே. இவையெல்லாம் சிறு உதாரணங்கள். இதுபோல் அசாமில் 19 இலட்சம் மக்களின் பெயர்கள் தேசியக் குடியரிமை பதிவேட்டில் விடுபட்டு அகதிகளாகியுள்ளனர்.

இந்நிலையில் குடியரிமை (திருத்தம்) சட்டத்தை செயல்படுத்தும் வகையில் தேசியக் குடியரிமைப் பதிவேட்டை நாடு முழுவதும் விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்று உள்துறை அமைச்சர் அமித்ஷா கூறியுள்ளார். அப்படி தேசியக் குடியரிமைப் பதிவேட்டில் பதிவு செய்ய போதிய ஆவணங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட முடிய வில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டால் நாளை நீங்களும் நானும் சொந்த நாட்டில் அகதிகளாக்கப் படலாம்.

CAA காரணமாக முஸ்லீம்கள் உட்பட எந்த ஒரு இந்திய குடிமகனின் உரிமையும் பறிபோகாது என மோடி அரசாங்கம் கூறுகிறது. CAA என்பது தனியாக செயல்படப் போவது இல்லை. NPR மற்றும் NRC உடன் இணைந்து தான் CAA பயணிக்க ஆட்சியாளர்கள் திட்டமிடுகின்றனர்.

NRCயை தேசம் முழுதும் அமலாக்கும் எண்ணம் தற்போதைக்கு இல்லை என மத்திய அமைச்சர்கள் கூறுகின்றனர். “தற்போதைக்கு” என்பதன் பொருள், பின்னால் இது வரும் என்பதுதானே! NPR மற்றும் NRCக்கு இடையே எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை என அடித்து சத்தியம் செய்கின்றனர். எனினும் NPRதான் NRCக்கு தொடக்கம் என்பதை 2003இல் வாஜ்பாய் அரசாங்கம் குடி உரிமை சட்டத்தில் செய்த திருத்தம் தெளிவாக கூறுகிறது. மேலும் சென்சஸ் அமைப்பின் வலைதளத்திலும் இது தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மோடி அரசாங்கத்தின் மும்முனைத் தாக்குதலின் தொடக்கம் தேசிய மக்கள் தொகை பதிவேடு எனப்படும் NPRதான்! போராட்டங்கள் நடக்கும் பொழுதே NPRக்கான பணிகளுக்காக மோடி அரசாங்கம் சுமார் ரூ4000

இந்திய ராணுவத்தில் நீண்ட காலம் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்று ஓய்வூதியம் பெறும் இராணுவ உயர் அதிகாரி ஒருவரின் பெயரும், அசாம் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவரின் பெயரும் அசாம் குடியரிமை பதிவேட்டில் விடுபட்டுள்ளன. அசாமில் 19 லட்சம் மக்களின் பெயர்கள் தேசியக் குடியரிமை பதிவேட்டில் விடுபட்டு அகதிகளாகியுள்ளனர்.

கோடியை ஒதுக்கியுள்ளது. 2010 மற்றும் 2015ஆம் ஆண்டுகளில் தேசிய மக்கள் தொகை பதிவேட்டுக்கான விவரங்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஆனால் தற்போது கீழ்க்கண்ட கேள்விகள் புதியதாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன:

உங்களது தாய்/தந்தை எப்பொழுது பிறந்தனர்?

எங்கே பிறந்தனர்?

எந்தெந்த இடங்களில் வசித்தனர்?

இவற்றுக்கு ஆதாரங்கள் என்ன?

இந்த கேள்விகள்தான் ஆபத்துகளுக்கு தொடக்கப் புள்ளியாக அமைகின்றன.

NPR-NRC எப்படி உருவாக்கப்படும்?

ஒரு சிறு நகரத்தில் அனைத்து மதம் மற்றும் சாதியினர் சுமார் 25,000 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 1,00,000 பேர் வசிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். மக்கள் தொகை பதிவேடு ஊழியர்கள் 25,000 வீடுகளுக்கும் வந்து தகவல்கள் சேகரிப்பர். ஆவணங்களைப் பார்வையிடுவர். இந்த விவரங்களை மக்கள் தொகைப் பதிவேடு அதிகாரி யிடம் சமர்ப்பிப்பர். இதன் அடிப்படையில் தேசிய மக்கள் தொகைப் பதிவேடு (NPR) உருவாக்கப் படும். இந்த கட்டம் வரையில் எவருக்கும் எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. அடுத்த கட்டமாக மக்கள் தொகை பதிவேடு அதிகாரி இந்த விவரங்களை சரி பார்ப்பார். அப்பொழுது 85% அதாவது 85,000 பேரின் விவரங்கள் திருப்தியாக உள்ளது என மதிப்பீடு செய்யும் அதிகாரி அவர்களின் பெயர்களை தேசிய குடிமக்கள் பதிவேட்டில் (NRC) பதிவு செய்கிறார். அதே சமயத்தில் சுமார் 15% அதாவது 15,000 பேரின் விவரங்கள் குறித்து அவருக்கு சந்தேகம் எழுகிறது. எனவே அவர்களின் பெயர்கள் தேசிய குடிமக்கள் பதிவேட்டில் பதிவேற்றப்படாது. நினைவில் கொள்ளுங்கள்! இந்த தனிப்பட்ட அதிகாரி எனும் ஒற்றை நபர்தான் அதிகாரம் படைத்தவர். விவரங்களை சரிபார்க்க அனைத்து கட்சி அல்லது

குடிமக்களின் எவ்வித கூட்டு அமைப்பும் உருவாக்கப்படாது; மாறாக ஒரு தனி நபர்தான் தீர்மானிக்கிறார். இவரின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பு உட்பட இதில் பிரதிபலிக்கும் ஆபத்து உள்ளது. அடுத்து 15,000 பேருக்கும் நோட்டீஸ் அனுப்பப்படும். அதேபோல ஒருவரின் விவரங்கள் குறித்து வேறு எவர் ஒருவரும் ஆட்சேபணையை எழுப்ப முடியும். உதாரணத்திற்கு உங்களைப் பிடிக்காத அண்டை வீட்டுக்காரர் உங்களைப் பற்றி ஆட்சேபணை எழுப்பினால் மக்கள் தொகை பதிவேடு அதிகாரி உங்களுக்கும் நோட்டீஸ் அனுப்புவார். இவ்வாறு நோட்டீஸ் பெற்றவர்கள், தாங்கள் குடிமக்கள்தான் என நிரூபிக்க வேண்டும். தற்சமயம் இருக்கும் நடைமுறை என்பது ஒருவர் குடியுரிமை பெற்றவர் இல்லை என்பதை அரசாங்கம்தான் நிரூபிக்க வேண்டும். ஆனால் புதிய நடைமுறையில் குடியுரிமை பெற்றுள்ளேன் என்பதை தனிநபர் தான் நிரூபிக்க வேண்டும். குடியுரிமையை நிரூபிக்கும் சுமை அரசாங்கத்திடமிருந்து தனி நபருக்கு மாற்றப்படுகிறது. சந்தேக வளையத்திற்குள் சிக்கிக் கொண்டவர்களுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பப்படும். அவர்கள் அந்த அதிகாரியின் அலுவலகத்துக்கு வர வேண்டும். அப்பொழுது அந்த அதிகாரி கேட்கும் அனைத்து ஆவணங்களையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். உங்களின் ஆதார் எண் / ஓட்டுநர் உரிமம்/ வருமான வரி அட்டை / வாக்காளர் அடையாள அட்டை / பாஸ்போர்ட் போன்றவற்றை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஆனால் அவை மட்டும் போதாது. உங்களின் பெற்றோர்கள் பிறந்த இடம்/வாழ்ந்த இடம்/பிறந்த தேதி ஆகியவையும் அதற்கான ஆதாரங்களையும் தர வேண்டும்.

இந்த தருணத்தில் குடியுரிமைப் பெற தகுதி படைத்தவர்கள் யார் என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

2003ஆம் ஆண்டு வாஜ்பாய் அரசாங்கம் கொண்டு வந்த திருத்தத்தின் அடிப்படையில் இந்தியாவில் பிறந்த கீழ்க்கண்ட பிரிவினர் குடியுரிமை பெற தகுதி படைத்தவர்கள்: 26.01.1950 அன்று அல்லது அதற்கு பின்பு, ஆனால் 01.07.1987க்கு முன்பு இந்தியாவில் பிறந்தவர்கள். 01.07.1987 அன்று அல்லது அதற்கு பின்பு ஆனால் 2003ஆம் ஆண்டு திருத்தம் அமலாக்கத்திற்கு முன்பு இந்தியாவில் பிறந்திருக்க வேண்டும்; மேலும் பெற்றோர் இருவரில் யாராவது ஒருவர் தனது பிறப்பின் பொழுது இந்தியக் குடியுரிமை பெற்றிருக்க வேண்டும்.

2003ஆம் ஆண்டு திருத்தம் அமலாக்கத் திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் பிறந்திருக்க வேண்டும்; மேலும் பெற்றோர் இருவரும் இந்திய குடிமக்களாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது ஒருவர் குடியுரிமைப் பெற்றவராக இருக்க வேண்டும். இன்னொருவர் சட்டவிரோத புலம் பெயர்ந்தவராக இருக்கக் கூடாது. (வெளி நாட்டில் பிறந்தவர்களுக்குத் தனியாக சட்டவிதிகள் உள்ளன)

இந்த சட்டவிதிகளின்படி குடியுரிமையை நிரூபிக்க பிறப்புச் சான்றிதழ் முக்கிய ஆவணமாக முன்வருகிறது. ஆனால் முதல் பிரிவினருக்கு பெரும்பாலும் பிறப்பு சான்றிதழ் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. இரண்டாவது பிரிவினருக்கு பிறப்பு சான்றிதழ் இருக்கும். ஆனால் அவர்களின் பெற்றோருக்கு இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. மூன்றாவது பிரிவினர் மற்றும் அவரது பெற்றோருக்கு பிறப்பு சான்றிதழ் இருக்க வாய்ப்பு உள்ளது. எனவே முதல் பிரிவினர் அனைவரும் இரண்டாவது பிரிவினரில் பெரும்பாலோரும் தமது அல்லது தமது பெற்றோரின் பிறப்பு சான்றிதழ்களைத் தேடி அலைய வேண்டிய சூழல் உருவாகும்.

2000ஆம் ஆண்டு வரைகூட சுமார் 57% பிறந்த குழந்தைகளுக்குதான் பிறப்பு சான்றிதழ்கள் உள்ளன. இது 2017ஆம் ஆண்டு 85%க்கு உயர்ந்துள்ளது. எனினும் இன்னும் 15% குழந்தைகள் சான்றிதழ்கள் இல்லாமல் உள்ளனர். ஓரளவு வசதி படைத்த வீடுகளில் 9% குழந்தைகளுக்கு தான் பிறப்பு சான்றிதழ் இல்லை. ஆனால் ஏழை வீடுகளில் 23% குழந்தைகளுக்குப் பிறப்புச் சான்றிதழ் இல்லை. பிற்படுத்தப்பட்டப் பிரிவினரில் 28%, தலித் பிரிவில் 39%, பழங்குடிப் பிரிவில் 44% குழந்தைகளுக்குப் பிறப்புச் சான்றிதழ் இல்லை. 12 ஆண்டு கல்வி கற்ற தாய்மார்களின் 78% குழந்தைகளுக்கு சான்றிதழ் உள்ளது. ஆனால் கல்வி கற்க வாய்ப்பில்லாத தாய்மார்களின் 42% குழந்தைகளுக்குத் தான் பிறப்பு சான்றிதழ் உள்ளது. (ஆதாரம்: இண்டியா ஸ்பெண்ட் இதழ்)

ஆவணங்களைப் பெறுவதில் அல்லது பராமரிப்பதில் பொருளாதார நிலைமை / சாதிய நிலைமை / கல்வி ஆகியவை முக்கிய காரணிகளாக உள்ளன என்பதையே இந்த விவரங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. ஏழை அல்லது சமூகத்தில் அடித்தட்டில் உள்ள அனைத்து மதங்களை சேர்ந்த குடும்பத்தினரும் அவர் தம் குழந்தைகளும் தேசிய குடிமக்கள் பதிவேட்டில் இடம் பெறாமல் போவதற்கான ஆபத்துகள் அதிகம் உள்ளன என்பதை எவரும் மறுக்க இயலாது.

மாற்று ஆவணங்களுக்கு எங்கே போவது?

பிறப்புச் சான்றிதழ் தர இயலாதவர்கள் மாற்று ஆவணங்கள் தர வேண்டும். அந்த மாற்று ஆவணங்கள் என்ன? நிலம்/சொத்துக்கள் வாங்கியதற்கான ஆவணங்கள் அல்லது எல்ஐசி காப்பீடு போன்ற சில ஆதாரங்கள் தரப்பட வேண்டும். இங்குதான் சுமார் 40 கோடி எண்ணிக்கையில் உள்ள முறைசாரா உழைப்பாளிகளாக உள்ள ஏழைகள் அல்லது வாழ்வாதாரத்திற்காக இடம் பெயர்ந்தவர்கள் பாதிக்கப்படுவர். தினமும் உண்பதற்கே கூலி வேலை செய்யும் உழைப்பாளிகள் எப்படி இடம் அல்லது காப்பீடு வாங்க இயலும்? அதற்கான ஆவணங்கள் அவர்களிடம் எப்படி இருக்க முடியும்? ஒருவர் இராமநாதபுரத்திலிருந்து சென்னை அல்லது கோவைக்கு வாழ்வாதாரத்திற்காக இடம் பெயர்ந்தவர் எனில் அவருக்கு ஆவணங்கள் எப்படி இருக்கும்? அவரது தந்தை அல்லது தாத்தாவின் ஆவணங்களுக்கு எங்கே போவார்? தனது வாழ்வாதாரப் பணியை விட்டுவிட்டு இராமநாதபுரம் போய் தேடுவாரா? அப்படியே போனாலும் ஆவணங்கள் கிடைக்குமா? இப்படி பல கேள்விகள் எழுகின்றன. எனவே, முஸ்லீம் அல்லாதவர்களும் இத்தகைய பிரச்சனைகளை சந்திப்பர். மக்கள் தொகை பதிவேடு அதிகாரிக்கு குறிப்பிட்ட மதம் அல்லது சாதியை சார்ந்தவர்களை பிடிக்கவில்லை எனில், அவர்களை “சந்தேகம்” எனும் வளையத்திற்குள் கொண்டு வந்துவிட முடியும். அதற்கு பின்னர் இத்தகைய மக்கள் ஆவணங்களைத் தேடி அலைய வேண்டி வரும். இது கற்பனை அல்ல; இதுதான் அசாமில் நடந்தது. தமது பெயர்களை பதிவேட்டில் இணைக்க மக்கள் லஞ்சம் உட்பட பல செலவுகளை செய்தனர். ஒரு சிலர் தமது வாகனங்கள் அல்லது இடத்தை விற்று பல்லாயிரம் ரூபாய்களை அதிகாரிகளுக்கு செலவு செய்தனர் என சமூக செயற்பாட்டாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

இவ்வாறு பாதிக்கப்படுபவர்கள் முஸ்லீம் களாக மட்டுமே இருக்க வேண்டியதில்லை. இந்துக்களும் கிறித்துவர்களும் பாதிக்கப்படலாம். இதிலிருந்து, குடியுரிமை சட்டத் திருத்தத்தின்படி விலக்கு பெற வேண்டுமெனில் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் தாங்கள் ஆப்கானிஸ்தான், வங்கதேசம் அல்லது பாகிஸ்தானிலிருந்து வந்தவர்கள் என நிரூபிக்க வேண்டும். ஆனால் அது

சாத்தியமில்லை. ஏனெனில் தேசிய மக்கள்தொகை பதிவேடு விவரங்களின் பொழுது எந்த ஊரை சேர்ந்தவர் என்பதை நீங்கள் சொல்லியிருப்பீர்கள். இப்பொழுது அதனை மாற்றி பாகிஸ்தான் அல்லது வங்கதேசம் எனக் கூற இயலாது. எனவே தற்போதைய குடியுரிமை சட்டத்திருத்தம் கூட இவர்களுக்கு உதவாது. இந்துக்களில் சுமார் 40% பேர் பாதிக்கப்படுவர் என்கிறார் அம்பேத்கரின் பேரனும் மகாராஷ்டிரா தலித் இயக்கத்தின் தலைவருமான பிரகாஷ் அம்பேத்கர். பிரிட்டிஷார் “ஆதிவாசி குற்றப் பரம்பரை” சட்டத்தை 1871ஆம் ஆண்டு கொண்டு வந்தனர். இச்சட்டத்தின் கீழ் ஏராளமான ஆதிவாசி மக்கள் “திறந்த வெளிச் சிறைச் சாலைகளில்” (Detention Centers) வைக்கப்பட்டனர்.

1952ஆம் ஆண்டு ஜவஹர்லால் நேரு அரசாங்கம்தான் இந்த சட்டத்தை அகற்றி இவர்களை விடுதலை செய்தது. சுமார் 80 ஆண்டுகள் இலட்சக்கணக்கான ஆதிவாசி மக்கள் இந்த சிறைகளில் இருந்தனர். பலர் அங்கேயே பிறந்தனர்/இறந்தனர். இவர்களில் எவருக்கும் எந்த ஆவணமும் கிடையாது. ஆவணங்கள் இல்லாத இத்தகையவர்கள் மகாராஷ்டிராவில் மட்டும் சுமார் 1.80 கோடி பேர் உள்ளனர். இப்படி ஆதிவாசி மக்கள்/தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களில் ஒரு பிரிவினர் என 40% பேர் இந்த சட்டத்தால் பாதிக்கப்படுவர் என்கிறார் பிரகாஷ் அம்பேத்கர். மத்தியப் பிரதேசத்தில் நாடோடி சமூகத்தை சார்ந்த 51 பிரிவினர் உள்ளனர். இவர்களின் மக்கள் தொகை 60 இலட்சம். நாடோடி மக்களின் விவரங்களை சேகரிக்கும் ரேன்கா எனும் குழு இவர்களின் எண்ணிக்கை இந்தியா முழுதும் 11 கோடி என கணக்கீடு செய்துள்ளது. இவர்கள் எந்த ஒரு இடத்திலும் நிரந்தரமாக தங்குவது இல்லை. இவர்களிடம் குடியுரிமைக்காக எந்த ஆவணமும் இல்லை. இவர்கள் எங்கே போவார்கள்? இந்தியாவில் ஆதார் எண் இல்லாதவர்கள் 11% அதாவது சுமார் 14 கோடிப் பேர் உள்ளனர். ஆதார் எண் பெற தேவையான ஆவணங்களை இவர்களால் தர இயலவில்லை. அப்படியாயின் குடியுரிமைக்கான ஆவணங்களை இவர்கள் எப்படி தர இயலும்? ஆகவே CAA-NPR-NRC எனும் திரிசூலம் முஸ்லீம்களை மட்டுமல்ல; இந்துக்கள் உட்பட அனைவரையும் பாதிக்கும். எனவே இவற்றை முறியடிப்பது மிக மிக அவசியமாகிறது.

- இணையத்திலிருந்து

“**ந.வெ. ராமசாமி என்கின்ற நான்...**”

**சமூக வலைதளத்திலீ் வரும் தாகீகத்தை
உருவாகீகிய கட்டுரை**

பெரியார் அவ்வப்போது வெளியிட்ட ‘தன்னை’ப் பற்றிய கருத்துகளைத் தொகுத்து எழுத்தோவியமாக படைத்திருக்கிறார் தோழர் மருதன். இதில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்துகள் அனைத்துமே பெரியார் பேசியது; எழுதியதுதான். தயீழ்நாடு முழுவதும் சமூக வலைத் தளங்களில் பெரும் தாகீகத்தை உருவாகீகிய கட்டுரை இது. ‘தயீழ் இந்து’ இணைப்பான ‘மாயா பஐகர்’ (ஐன. 8) இதழில் இது வெளி வந்தது.

என்னைப் பற்றி பலரும் பலவிதமாகச் சொல்லி நீங்கள் கேள்விப் பட்டிருக்கலாம். மிகவும் பொல்லாதவன் என்றோ மிகப் பெரும் தலைவன் என்றோ சிலர் என்னை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி இருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் அதை எல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் உண்மையிலேயே நான் யார், நான் என்ன பேசினேன், என்ன எழுதினேன், என்ன சிந்தித்தேன், எதற்காகப் போராடினேன், எப்படி வாழ்ந்தேன் என்று நீங்களாகவே நேரடியாகத் தேடி அறிந்துகொண்டு, ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். தேவை என்று பட்டால் நான் சொன்னதில் எதையேனும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். தேவை இல்லை என்று தோன்றினால் தாமதிக்காமல் ஒதுக்கிவிடுங்கள்.

என் வழியும் அதுதான். உங்கள் சாதி ஒரு மனிதனைத் தடுத்து நிறுத்தி, உன் அம்மா யார், உன் அப்பா யார், உன் தாத்தா, பாட்டி எல்லாம் யார், அவர்கள் பின்னணி என்ன என்றெல்லாம் விசாரணை நடத்துகிறது. அதன் பிறகே அந்த மனிதனை மதிப்பதா வேண்டாமா என்று முடிவெடுக்கிறது. அப்படிப்பட்ட

மோசமான சாதி என் பக்கத்தில் மட்டுமல்ல, எந்த ஒரு மனிதனுடைய பக்கத்திலும் நெருங்கி வரக் கூடாது என்பேன்.

உங்கள் மதம் இன்னொரு மதத்தை உளமாற வெறுக்கக் கற்றுக் கொடுக்கும் என்றால்; வேறு மதங்களை நம்புபவர்களையோ ஒரு மதத்தையும் நம்பாதர்களையோ பழிக்கும் என்றால்; அப்படி ஒரு மதத்தைப் பின்பற்றுவதால் வரும் புண்ணியமோ பலனோ எனக்கு வேண்டாம் என்று அடித்துச் சொல்வேன். மற்றபடி எனக்கும் கடவுளுக்கும் எந்தக் கொடுக்கல் வாங்கல் சண்டையோ பூர்வ ஜென்மத்துப் பகையோ இல்லை.

என் நாட்டில் சிலருக்கு மட்டும்தான் சுதந்திரம் உண்டு, வேறு சிலருக்கு இல்லை என்றால்; சிலரே இந்தியர்கள் வேறு சிலர் அந்நியர்கள் என்றால்; ஏழைகள் ஏழைகளாகவே நீடிப்பார்கள் என்றால்; பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாக நடத்தப்பட மாட்டார்கள் என்றால்; ஒருவரால் அச்சமின்றி எழுதவோ பேசவோ முடியாது என்றால்; இந்தக் குறைகளை எல்லாம் சுட்டிக்காட்டுவது தேச துரோகம் என்றால்; நான் என்ன செய்தாலும் நீ என் பக்கம்தான் நின்றாக வேண்டும் என்று என் நாடு என்னிடம் எதிர்பார்க்கும் என்றால்; அப்படியொரு நாட்டின் மீது எனக்குப் பற்று இல்லை என்பேன்.

என் மொழி அறிவை வளர்க்கிறதா? அறிவியல் சிந்தனையை ஊக்கப்படுத்துகிறதா? பரந்த மனத்தோடு உலகம் எங்கிலும் இருந்து வெளிச்சத்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறதா? பதிலுக்கு எல்லோருக்கும் தன் கதவுகளைத் திறந்துவிடுகிறதா? வேறுபாடின்றி எல்லோரையும் அணைத்துக் கொள்கிறதா என்றெல்லாம் கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். இல்லை என்று தெரிந்தால் அந்தக் கணமே என் மொழிப்பற்றை உதறிவிடுவேன்.

கோயிலில் சிலர் நுழையலாம், வேறு சிலர் நுழையக் கூடாது என்று சொன்னால், அப்படி ஓர் இடம் எனக்குத் தேவையில்லை என்று என் வழியில் போய்விடுவேன்.

கடவுளோ காந்தியோ நேருவோ அல்லது வேறொரு மகானோ, யாராக இருந்தாலும் ஒருவர் செய்வது தப்பு என்று என் மனதுக்குப் பட்டால் தப்பு என்றே அடித்துச் சொல்வேன். மனிதர்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கும் பிற்போக்குத்தனமான கருத்து என்று தெரிந்துவிட்டால் அது எவர் வாயில் இருந்து வந்திருந்தாலும் அதை வலுவாக எதிர்ப்பேன்.

ஒரு மனிதனை மதிக்கத் தெரியாத எந்தத் தத்துவமும், எந்தக் கோட்பாடும், எந்தப் படைப்பும், எந்தக் கலையும், எந்த ஓவியமும், எந்த இசையும், எந்த வழிபாடும், எந்தப் பண்பாடும், எந்தப் பெருமிதமும், எந்த வாழ்க்கைமுறையும் எனக்கு வேண்டாம்.

எல்லாவற்றையும் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று

கடவுளோ
காந்தியோ நேருவோ
அல்லது
வேறொரு மகானோ,
யாராக இருந்தாலும்
ஒருவர் செய்வது
தப்பு என்று
என் மனதுக்குப்
பட்டால் தப்பு என்றே
அடித்துச் சொல்வேன்.
மனிதர்களின்
முன்னேற்றத்தைத்
தடுக்கும்
பிற்போக்குத்தனமான
கருத்து என்று
தெரிந்துவிட்டால்
அது எவர் வாயில்
இருந்து
வந்திருந்தாலும்
அதை வலுவாக
எதிர்ப்பேன்.

ஒதுக்குகிறாயே, உனக்கு என்னதான் வேண்டும் என்று எரிச்சலோடு கேட்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்மானமும் அறிவும் பெற்று வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அதற்குக் குறுக்கே வரும் சக்திகள் என்னவாக இருந்தாலும் ஒன்றுவிடாமல் அவை அனைத்தையும் எதிர்க்கிறேன்.

எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் இந்த ஒரு வேலையைத்தான் செய்து வருகிறேன். நினைவு தப்பும் காலம் வரும் வரை இந்த ஒன்றைத்தான் செய்வேன். எனக்குப் பிறகு நான் பேசிய ஒவ்வொரு பேச்சும் நான் எழுதிய ஒவ்வொரு சொல்லும் என் வேலையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்யும்.

இதை எல்லாம் செய்ய நான் யார் என்றால்? பலவற்றைப் படித்தவன் என்றோ பெரிய பண்டிதன் என்றோ மாபெரும் சிந்தனையாளன் என்றோ கருதிக்கொண்டு நான் பொதுவாழ்க்கைக்கு வந்துவிடவில்லை. வேறு யாரும் கண்டு கொள்ளாததால், நானே இந்தப் பணியை எடுத்து மேலே போட்டுக் கொண்டு செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டேன்.

இதில் விருதோ மதிப்போ சிடைக்காது என்று தெரியும். ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் எல்லோரையும் பகைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும்; ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் ஆளாக நேரிடும் என்றும் தெரியும். தெரிந்தேதான் வந்தேன். நானே எழுதி, நானே அச்சுக்கோத்து, நானே அச்சடித்து, நானே படிக்க வேண்டியிருந்தாலும் பரவாயில்லை, எழுதுவோம் என்றுதான் எழுத ஆரம்பித்தேன். ஒருவர் காதிலும் விழாவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்று வீதிக்கு நடுவில் நின்றுகொண்டு உரக்கப் பேச ஆரம்பித்தேன்.

நீங்கள் என்னை என்னதான் சொன்னாலும், என்னதான் செய்தாலும் உங்கள் ஒருவர் மீதும் தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு துளி கோபமோ வெறுப்போ கொள்ளமாட்டேன்.

வலிக்குமே என்று அஞ்சிக்கொண்டு இருக்காமல் ஒரு மருத்துவர் எப்படி உங்களுக்கு ஊசி போடுகிறாரோ, தேவைப்பட்டால் எப்படி அறுவைசிகிச்சை செய்கிறாரோ அப்படியே நானும் அதிக உரிமை எடுத்துக்கொண்டு உங்களை எல்லாம் விமர்சிக்கிறேன் என்று எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் நான் அளவுகடந்து நேசிக்கிறேன். தீங்கு விளைவிக்கும் எந்தக் கிருமியும் உங்களை அண்டிவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் உங்களை எந்நேரமும் கவனித்துவருகிறேன்.

நாக்கில் தழும்பு ஏறும்வரை உங்களுக்காகப் பேசவேன். கை சாய்ந்து கீழே தொங்கும்வரை உங்களுக்காக எழுதுவேன். கால்கள் துவளும்வரை உங்கள் பட்டித் தொட்டிகளில் எல்லாம் நடப்பேன். எனக்கு உண்மை என்று பட்டதை நான் நம்புவதைப் போல், நீங்களும் உங்களுக்கு உண்மை என்று பட்டதை நம்புங்கள். அந்த உண்மையைப் பாதுகாக்கப் போராடுங்கள். அது ஒன்று போதும்.

பேராசிரியர் மு. இராமசாமியுடன் நேர்காணல்

“தீராவிடர் இயக்க சிந்தனைகள் வழியாக பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்கு வந்தேன்!”

தமிழ்நாட்டின் ‘இலக்கியக் களஞ்சியம்’ திருநெல்வேலி மண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட தமிழறிஞர் இரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, இரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாதன், பாஸ்கரத் தொண்டைமான், சு. சமுத்திரம், ஜேர டி குரூஸ், கு. அழகிரிசாயி, தொ. பரமசிவம், தேவதச்சன், பூமணி, கி. இராஜ் நாராயணன், தி.க. சிவசங்கரன், வல்லிக்கண்ணன், வண்ணதாசன், வண்ண நிலவன், கலாப்பிரியா போன்றோர்கள் பலரும் தங்களது கலை இலக்கியப் படைப்புகளுக்காக ‘சாகித்ய அகாடமி’ உள்ளிட்ட பல விருதுகளையும் பெற்று தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அணி சேர்த்துள்ளனர்.

இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழில் மூன்றாம் தமிழாக விளங்கக்கூடிய நாடகத் தமிழுக்கும் செழுமை ஊட்டியிருக்கிறது நெல்லை மண். பரளையங் கோட்டையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பேராசிரியர் முனைவர் மு. இராமசாயி அவர்கள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதியும், இயக்கியும், நடத்தும் தமிழ் நாடகத் துறைக்கு ஆற்றியிருக்கின்ற பணி குறிப்பிடத்தகுந்தது.

கடந்த 1973-ஆம் ஆண்டில், 'தமிழகத்தில் தோற்பாவை நீழற் கூத்து' எனும் தலைப்பில் ஆய்வுப் படிப்பை மேற்கொண்டு, 78இல் முனைவர் பட்டம் (பி.எச்.டி.) பெற்றவர்.

மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 'நாட்டுப்புறவியல்' துறை விரிவுரையாளர், தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் நாடகத் துறைத் தலைவர், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழித் தொல் காப்பியர் பேரவை இயக்குநர் எனப் பல பொறுப்புகளைத் திறம்பட அலங்கரித்துப் பெருமை பெற்றவர்.

'கலகக்காரர் தோழர் பெரியார்' எனும் நாடகத்தை உருவாக்கி, பெரியாருக்குச் சிவப்புச் சட்டையை அணிவித்து பல தரப்பினருக்கும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தி, நாடகத்தை இயக்கியும், பெரியாராகவே நடித்தும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவர் இவர். 'திரவிட இயக்கமும் கலைத் துறையும்' என்ற ஆய்வு நூலை எழுதியவர்.

தேசிய அளவில் இவரது நாடகங்கள், பல விழாக்களில் பங்கு பெற்றுப் பாராட்டுகளைப் பெற்றுள்ளன. இருபதுக்கும் மேற்பட்ட திரைப்படங்களில் முக்கியப் பாத்திரங்களை ஏற்று, தன் நடிப்பால் அவற்றுக்கு மெருகூட்டியவர்.

பொதுவுடமைப் பேரரசான் காரல் மர்க்ஸ், சமூக விஞ்ஞானிகளான தந்தை பெரியார், புரட்சியாளர் அம்பேத்கர் ஆகியோரைத் தனது வழிகாட்டிகளாகக் கொண்டு பாடாற்றி வரும் இவர், நடித்து அண்மையில் வெளி வந்துள்ள 'கே.டி. (எ) கருப்புதுரை' எனும் திரைப்படம் பல்வேறு விருதுகளை வென்று, திரையுலகில்

இப்படி, ஒரே ஒரு நூல் - மதவாதம், முதலாளித்துவம், சுரண்டலை எதிர்த்த நாங்கள் எழுதியதால் சந்தித்த துன்பங்கள், இந்தக் கொள்கைகள் மீது இன்னும் ஆழமாகப் பற்றுக் கொள்ளச் செய்யும் விளைவினை ஏற்படுத்தியது.

கடந்தாண்டு வெளி வந்த சிறந்த படங்களில் ஒன்றாக வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது.

இன உணர்வாளரான இந்த 'முதுபெரும் இளைஞர்' பேராசிரியர், முனைவர் மு. இராமசாமி அவர்களை, 'நியர்வேம்' இதழுக்காகப் பேட்டி கண்டோம். பேட்டி கண்டவர் தோழர் 'தடர்' ஓ. சுந்தரம்.

கேள்வி : பொதுவுடமை இயக்கப் பற்றாளராக எவ்வாறு உருவானீர்கள்?

பதில்: நான் தொடக்கத்தில் திராவிடரியக்கப் பற்றாளர். அதுதான் என்னை பொது உடைமை இயக்கச் சிந்தனைத் தளம் நோக்கிப் பயணிக்க வைத்தது.

1965இல், இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் தமிழகம் முழுவதும் நடைபெற்றது. அப்போது பள்ளி மாணவனாக இருந்த நான் போராட்ட ஊர்வலங்களில் பங்கேற்று, முதல் வரிசையில் முழக்கம் இட்டுச் செல்வேன். எனக்கு நல்ல குரல்வளம் என்பதால் என்னை முன்னிறுத்தி விடுவார்கள்.

பாளையங்கோட்டையில் எங்கள் வீட்டிற்கருகில் 'கண்ணன் யாதவ வாசக சாலை' என்பது இருந்தது. அங்கு, நம்நாடு, முரசொலி, காஞ்சி, மாலைமணி, மன்றம் போன்ற இதழ்களைப் படிக்க வாய்ப்பு இருந்தது. அவை எனக்குள் தமிழ்மொழிப் பற்று, இந்தி

எதிர்ப்பு உணர்வுகளை ஆழமாக வேருன்றச் செய்தன.

பாரதிதாசன், முடியரசன் போன்றோரின் கவிதைகள் இளைஞனான எனக்குள், கவிதைகள் எழுத வேண்டும் எனத் தூண்டியது. இவர்களது கவிதைகளில் 'விருத்தம்' என்பது பரவலாக அமைந்திருக்கும். அந்த வகையிலேயே கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன்.

பிறகு 1968-71 காலகட்டத்தில் நான் பாளையங்கோட்டை தூய சவேரியார் கல்லூரியில் இயற்பியல் - இள அறிவியல் மாணவனாகப் பயின்றபோது, கார்லோஸ் என்பவர் எனக்குத் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்தார். இவரது புனைப் பெயர் தமிழவன் என்பதாகும். அன்றைக்கு வெளி வந்த பல இதழ்களில் இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகளை இவர் எழுதி வந்தார்.

ஒரு முறை தமிழ்த் தேர்வு எழுதியபோது, நானாகவே சொந்தக் கவிதை ஒன்றை எழுதி, 'ஒரு கவிஞர் எழுதியதுபோல' என்று தேர்விலே எழுதியிருந்தேன். அதனை மிகவும் இரசித்த தமிழவன் (கார்லோஸ்), 'யார் அந்தக் கவிஞர்?' எனக் கேள்விக் குறி போட்டு விட்டார். பிறகு என்னை அழைத்துக் கேட்டு, உண்மை அறிந்ததும் பாராட்டி ஊக்கப்படுத்தினார்.

அப்போது எங்கள் பகுதியில் நா. வானமாமலையின் 'ஆராய்ச்சி வட்டம்' செயல்பட்டு வந்தது. அதனோடு எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டு, பல புதிய தோழர்களின் அறிமுகம் கிடைத்தது.

இந்தச் சூழலில் எனது நோட்டுப் புத்தகங்களில், 'காமராசருக்குப் பதில்', 'காங்கிரசுக்

குப் பதில்' என்றெல்லாம் பல கட்டுரைகளையும், திராவிடர் இயக்கச் சிந்தனை கொண்ட கவிதைகளையும் நிறைய எழுதி வைத்து, அதனை நான் நண்பர் களிடத்தில் படித்துக் காண்பிப்பேன்.

இதையெல்லாம் கூர்ந்து கவனித்த ஆசிரியர் தமிழவன் என்னை அழைத்துப் பாராட்டி விட்டு, 'எல்லாம் சிறப்பாக இருக்கிறது. ஆனால், நீ இருக்கும் இடம் தான் சரியில்லை' என்று கூறிவிட்டு, கையில் இருந்த 'தாமரை' இதழையும், 'நடை' என்ற இலக்கிய இதழையும் கொடுத்து, 'இவற்றைப் படித்துப் பார்' என்று கொடுத்தார்.

ஏற்கனவே திராவிடரியக்க முற்போக்குச் சிந்தனைத் தளத்தோடு இருந்த எனக்கு, இந்த இதழ்களைப் படித்ததும் புதிதாக வேறு ஓர் உலகம் அறிமுகமானது. அது புதுமையாக இருந்தது.

அதற்கு முன்பாக கல்கி, நா. பார்த்தசாரதி போன்றவர்களின் எழுத்துக்களை வாசித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, ஜெயகாந்தனின் எதார்த்தமான படைப்புகள், கருத்துகள், காரல்மார்க்சின் பொது உடைமைச் சித்தாந்தம், இயங்கியல் பொருள் முதல் வாதக் கருத்துகள் எல்லாம் அறிமுகமாகி ஒரு புத்துணர்வை அளித்தன. இந்த நிலையில் தான் தமிழவன் என்னை மேலும் மேலும் எழுதத் தூண்டி, சிவ சங்கரன் மூலமாக அறிமுகப்படுத்தி, 'தாமரை' இதழில் எனது கவிதைகள், கட்டுரைகள் வெளிவரக் காரணமாக அமைந்தார். இப்படித்தான் நான் திராவிடரியக்கச் சிந்தனை வழியாக, பொது உடைமைக் கொள்கை நோக்கிப் பயணமானேன்.

நாடகங்களில் ஆர்வம் என்பது எனது பள்ளிக்கூட நாட்களிலேயே ஏற்பட்டது. வீடுகளில் சக மீள்ளைகளோடு சேர்ந்து ஏதாவது வேடம் கட்டிக் கொண்டு ஆடுவதும், பள்ளி நாடகங்கள், தெரு நாடகங்களில் பங்கேற்பது, கூத்துக் கட்டி ஆடுவது என இளமையிலிருந்தே நாடகம் தொடர்பான ஆர்வம், ஈடுபாடு எனக்குள் உருவாகிவிட்டது

கேள்வி: கல்லூரி நாட்களில் உங்கள் செயல்பாடுகள் பற்றி...!

பதில் : நான் பாலையங்கோட்டை தூய சவேரியார் கல்லூரியில் இயற்பியல் - இள அறிவியல் முடித்திருந்தும், முதுகலையில் தமிழ் கற்க வேண்டும் எனும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அதற்குக் காரணம், அந்த காலகட்டங்களில், நாகர்கோயில் இந்துக் கல்லூரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த தமிழ் அறிஞர் இலக்குவனாரின் தமிழ் மொழி உணர்வுக் கட்டுரைகள், இந்தி எதிர்ப்புக் கட்டுரைகள், எழுத்துகள் எல்லாம் இதழ்களிலே வெளி வந்து படிக்கக் கிடைத்ததால் எனக்குள் ஏற்பட்ட தாய் மொழிப் பற்றுதான்.

அப்போது கல்லூரியின் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக இருந்தவர் அருட்தந்தை இராஜமாணிக்கம் என்பவராவார். நான் தமிழ் - முதுகலை வகுப்பிற்கு விண்ணப்பித்ததும் நேர்காணலுக்கு அவர் அழைத்தார். அவரிடம் நான் நோட்டுப் புத்தகங்களில் எழுதி வைத்திருந்த கவிதைகள், அவ்வப்போது சிற்றிதழ்களில் வெளிவந்த என் கவிதைகள், அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் மறைவின்போது அவருக்கு நான் எழுதி, அன்றைய 'மாலை முரசு' ஏட்டில் வெளிவந்திருந்த இரங்கற் கவிதை, 'கவியமுது' இதழில் வெளியானவை,

வெண்பாப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற கவிதைகள், சான்றிதழ்கள் எல்லாம் காட்டியதும் தான், இயற்பியல் படித்த எனக்கு, முதுகலை - தமிழ் படிக்க வாய்ப்புக் கொடுத்தார்.

கலை இலக்கியத் துறையில் புதிய சிந்தனைகளுடன் பல நூல்கள் வெளி வந்த நேரமது. இலக்கியவாதிகள், 'கலை உபாசகர்கள்' என்ற பெயரில் உள்ளவர்களின் எழுத்துகள், சி.சு. செல்லப்பா நடத்திய 'எழுத்து' எனும் இதழ் சார்பாக வெளி வந்த 'புதுக் குரல்கள்', நா. காமராசனின் 'கருப்பு மலர்கள்', கசடதபற குழுவினரின் கவிதைத் தொகுப்புகள், வானம்பாடி இதழ்கள் எல்லாம் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன.

இந்நிலையிலே, 'ஆக்டோ பசும் நீர்ப் பூவும்' என்ற தலைப்பிலே, நூல் ஒன்றினை நாங்கள் கொண்டு வந்தோம். இந்த நூல் தமிழவன், எங்கள் கல்லூரி ஆசிரியர் சிவ. சுப்ரமணியம், தெய்வ சுந்தரம், மாரியப்பன், நான், மற்றும் இன்னொரு மாணவர் என ஆறு பேர் எழுதிய தீவிரமான சிந்தனை கொண்ட கவிதைகளின் தொகுப்பாகும். கிறித்துவ மத நிறுவனத்தின் கட்டுப்பாட்டில் செயல்பட்டு வந்த கல்லூரியில், அதனையெல்லாம் மீறி, புரட்சிகர சிந்தனையோடு கவிதைகள் படைக்கப்பட்டதோடு, 'இந்த நூலினை ஸ்பெயின் மண்ணில் இரத்தமாக உறைந்த இரண்டு வெள்ளைக்கார வாலிபர்களின் நினைவுக்குச் சமர்ப்பணம்' எனப் போட்டிருந்தோம். அது மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக எங்களுக்கு ஆகி விட்டது.

கேள்வி: யார் அந்த வெள்ளைக்கார இளைஞர்கள்? எதனால் உங்களுக்குப்

பிரச்சினையாகி விட்டது?

பதில் : அந்த இரண்டு இளைஞர்களும் ஸ்பெயின் நாட்டைச் சேர்ந்த புரட்சி யாளர்கள். ஒருவர் ரால்பாக்ஸ், மற்றொருவர் கார்டுவெல். 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஸ்பெயினில் நடைபெற்ற புரட்சியில் பங்கேற்று, கிறித்துவ சர்ச்சுகளின் மீது வெடிகுண்டுகளை வீசித் தகர்த்த புரட்சிக்காரர்கள். அதுமட்டு மல்ல; சிறந்த சிந்தனையாளர்கள். இவர்களில் கார்டுவெல் எழுதிய 'Illusion and Reality' அதாவது 'தோற்றமும் மயக்கமும்' என்ற நூல் 19-ஆம் நூற்றாண்டில், இலக்கிய விமர்சகர்களின் சிந்தனைகளைத் தூண்டிவிட்ட புகழ்பெற்ற நூலாகும்.

கிறித்துவக் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டு, கிறித்துவ மதத்தை எதிர்த்தவர்களுக்கு - புரட்சிக்காரர்களுக்கு 'சமர்ப்பணம்' என நூல் வெளியிட்டால் கம்மா விடுவார்களா? நூலில் இருந்த கருத்துகள் எல்லாம் மதத்திற்கு, முதலாளித்துவத்திற்கு, சுரண்டலுக்கு எதிரானவை.

நூலைப் படித்துவிட்டு, மாணவர்களாகிய எங்களைத் தூண்டி விட்டதாகவும், நடவடிக்கை எடுத்து வேலை நீக்கம் செய்யுங்கள் என்றும் தமிழவன் மீது குற்றஞ்சாட்டி, பெங்களூரு கிறிஸ்ட் கல்லூரி நிர்வாகத்திற்கு, தமிழ்த் துறைத் தலைவர், அருட்தந்தை இராஜமாணிக்கம் கடிதம் எழுதி விட்டார். தமிழவன், இந்த நூல் வெளியிடும் முன் தான் பெங்களூரு கல்லூரிக்கு மாற்றலாகிப் போய் இருந்தார். இந்தச் சூழலில், எங்களுக்கும், தமிழ்த் துறைத் தலைவருக்கும் இடையே பகை முரண்பாடு

முற்றிப் போய் விட்டது. இந்த நிலையிலே கல்லூரிக்குப் புதிய முதல்வராக அருட்தந்தை அந்தோணிசாமி வந்துவிட்டார். இவர் பொறுப்பேற்றதும், கல்லூரியில் உருவாகியுள்ள புதிய சூழலை உணர்ந்து, மாணவர்களை அனுசரித்து எங்களுக்கு இணக்கமாகி விட்டார்.

எனினும், துறைத் தலைவரான ராஜமாணிக்கம், எங்கள் குழு மாணவர்களுக்கு உள் மதிப்பீட்டு மதிப்பெண்களை மிகவும் குறைவாகப் போட்டு மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பி, தேர்விலே தோல்வி அடைய வழிவகை செய்து விட்டார்.

தேர்வு முடிவு வெளியிடும் நேரத்தில் நல்ல வெள்ளி (Good Friday) வந்தது. அன்று, அருட்தந்தை ராஜமாணிக்கத்திற்கு, 'சிறுவர்கள் செய்யும் தவறுகளைப் பொறுத்தருளும். பாவினை ரட்சியும்' என்ற ஏசுநாதர் சொன்ன வாக்கியங்கள் நினைவிற்கு வரவும், 'அடடே... நாம் தவறு செய்து விட்டோம்; மாணவர்களின் எதிர்காலத்தை வீணாக்கி விட்டோமே' என வருந்தி, உடனடியாக மீண்டும் ஒரு உள் மதிப்பீட்டு மதிப்பெண் பட்டியலைத் (Internal Marksheet) தயாரித்துக் கூடுதலாக மதிப்பெண்களை எங்களுக்குப் போட்டு பல்கலைக்கழகத்திற்கு, கல்லூரி முதல்வர் கையொப்பம் பெறாமலேயே அவசரமாக அனுப்பி வைத்து விட்டார்.

இதனால் ஏற்பட்ட சூழப்பம், எங்களுக்கு மேல் முறையீடு செய்ய ஒரு வாய்ப்பை அளித்தது. நிலைமையை உணர்ந்த கல்லூரி முதல்வர் அந்தோணிசாமி எங்களுக்கு ஒரு பரிந்துரைக் கடிதம்

கொடுத்து, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரைச் சந்தித்து முறையிடமாறு தெரிவித்தார்.

பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்கள் சார்பாக, நான் உள்ளிட்ட 6 மாணவர்கள் மதுரைக்குப் போனோம். அப்போது பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராக டாக்டர் மு. வரதராசனார் இருந்தார். அவரைச் சந்தித்து முறையிட்டதும், அவர் முன்பு வந்த மதிப்பெண் பட்டியல், அடுத்து வந்த பட்டியல் இரண்டையும் ஆய்வு செய்து விட்டு, இரண்டு பட்டியல்களையும் இரத்து செய்துவிட்டு, மூன்றாவதாக உள் மதிப்பீட்டுப் பட்டியல் ஒன்றை அனுப்பிடச் சொல்லி, உத்திரவு போட்டுவிட்டார். இதனால், எங்கள் எதிர்காலம் காப்பாற்றப்பட்டுத் தப்பித்தோம்.

இப்படி, ஒரே ஒரு நூல் - மதவாதம், முதலாளித்துவம், சுரண்டலை எதிர்த்து நாங்கள் எழுதியதால் சந்தித்த துன்பங்கள், இந்தக் கொள்கைகள் மீது இன்னும் ஆழமாகப் பற்றுக் கொள்ளச் செய்யும் விளைவினை ஏற்படுத்தியது.

கேள்வி : கலகம் செய்து தான் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்திருக்கிறீர்கள். பிறகு முனைவர் பட்டம் எப்போது பெற்றீர்கள்? நாடகங்கள் மீது உங்களுக்கு எப்படி ஆர்வம் ஏற்பட்டது?

பதில் : தூய சவேரியார் கல்லூரியில் தமிழ் முதுகலை முடித்துவிட்டு, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1973இலே, ஆய்வு மாணவனாகச் சேர்ந்தேன். அப்போது எனக்குத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக வாய்த்தவர் பேராசிரியர் முத்துசண்முகம் அவர்கள். எனது

ஆய்வுப் படிப்பிற்கு இவர்தான் வழி காட்டியாகும்.

இவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து பென்சில்வேனியா பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போய் பணியாற்றி, மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் வந்தவர். ஆற்றல் மிக்க தமிழ் ஆய்வறிஞர்.

அப்போது அமெரிக்காவில் இருந்து தமிழ்மொழி, பண்பாடு பற்றிக் கற்றுத் தெரிந்து கொள்ள மாணவர் குழு ஒன்று மதுரைக்கு வந்திருந்தது. மதுரை அருகில் பெருங்குடி எனும் கிராமத்தில் தோற்பாவை நிழற் கூத்துக் கலைஞர்கள் முகாமிட்டிருக்கும் செய்தி அறிந்து, அதனை எனது பேராசிரியரிடம் தெரிவித்தேன். உடனே அவர், அமெரிக்க மாணவர்களை அங்கே அழைத்துச் சென்று காண்பிக்கச் சொல்லிவிட்டு, அவரும் உடன் வந்தார்.

இந்தத் தோற்பாவைக் கூத்துக் கலைஞர்கள் மராட்டியத்தில் இருந்து வந்தவர்கள். இந்தக் கலை அவர்களுக்கு உரியது. தோற்பாவை என்பது, மெல்லிய, ஒளி ஊடுருவக் கூடிய விலங்குகளின் சவ்வினால் வெட்டப்பட்ட உருவங்களை, மூங்கில் குச்சிகளில் ஒட்ட வைத்து, திரைச்சீலை கட்டி, மண்ணெண்ணெய் காடா விளக்குகள் மூலம் வெளிச்சம் பாய்ச்சி, பொம்மைகளின் நிழலைக் கைவிரல்களால் அசைத்து நடத்தப்படும் நிழற் காட்சிக் கலையாகும். இதனைக் காண்பதற்கு மாணவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, பேராசிரியரோடு சென்றோம்.

அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற களத்திலேதான் எனது ஆய்வுக்கான தலைப்பினை

பேராசிரியர் இறுதி செய்து, வரைமுறைப்படுத்தினார். அதற்கு முன்பு, 'தமிழக நாட்டார் கூத்துகள்' (Folk Theaters of Tamilnadu) எனும் தலைப்பினைக் கொடுத்தவர், இந்தத் தோற்பாவை நிகழ்ச்சியைக் கண்டதும், 'தமிழக தோற்பாவை நிழற் கூத்து' எனும் தலைப்பினைத் தேர்வு செய்து வழிகாட்டினார். இதுவே என் முனைவர் பட்ட ஆய்வாக அமைந்தது.

முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கு இடையிலேயே 1975-இல் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில், 'நாட்டுப்புறவியல் விரிவுரையாளர் (Lecturer in Folklore) பணியிலே சேர்ந்து விட்டேன். ஆய்வினை முடித்து 1978-லே முனைவர் பட்டமும் பெற்று விட்டேன்.

நாடகங்களில் ஆர்வம் என்பது எனது பள்ளிக்கூட நாட்களிலேயே ஏற்பட்டது. வீடுகளில் சக பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து ஏதாவது வேடம் கட்டிக் கொண்டு ஆடுவதும், பள்ளி நாடகங்கள், தெரு நாடகங்களில் பங்கேற்பது, கூத்துக் கட்டி ஆடுவது என இளமையிலிருந்தே நாடகம் தொடர்பான ஆர்வம், ஈடுபாடு எனக்குள் உருவாகிவிட்டது என்றே கருதுகிறேன்.

எனது நாடக ஆர்வத்திற்கு உரமிடும் வகையில் எனது பணியும் அமைந்து விட்டது. மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தல் தொடர்பாக காந்தி கிராமத்திற்கு அவ்வப்போது செல்லும் போது நாடக ஆய்வாளர் பேராசிரியர் இராமானுஜம் அவர்களுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இவர் டெல்லியில் உள்ள தேசிய நாடகப் பள்ளியில் (National School of Drama)

படித்துத் தேர்ந்தவர் ஆவார்.

அந்த நேரத்தில் ஜெயகாந்தன் நடத்திக் கொண்டிருந்த 'ஞான ரதம்' இதழ் தேவ சித்ர பாரதி என்பவர் கைக்கு மாறியிருந்தது. அந்த இதழிலே நாடகம் தொடர்பான கட்டுரைகளை இராமானுஜம் எழுதுவார். நானும் அவற்றைப் படித்து அவரோடு கலந்துரையாடி வருவதுமாக இருந்து வந்தேன்.

ஒரு முறை, கேரள மாநிலம், கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த ஜி. சங்கரப்பிள்ளை காந்தி கிராமத்திற்கு வருகை தந்து, 'அர்த்தமுள்ள நாடகம்' எனும் தலைப்பில் ஆய்வுரை ஒன்றை நிகழ்த்தினார்.

அந்த உரையை தோழர்களோடு இணைந்து நான் நடத்திக் கொண்டிருந்த 'விழிகள்' இதழிலே வெளியிட்டிருந்தேன். அதனைப் படித்துப் பாராட்டியவர், நாடகம் தொடர்பாக, காந்தி கிராமத்தில் தான் நடத்தவுள்ள ஒரு வார கால பயிற்சிப் பட்டறைக்கு வந்து கலந்து கொள்ள அழைப்பு விடுத்தார்.

நான் கலந்து கொண்ட இந்தப் பட்டறையில் பயிற்சி பெற்றவர்களைக் கொண்டு, பேராசிரியர் இராமானுஜம், 'புறஞ்சேரி' என்ற நாடகத்தைப் பின்னர் உருவாக்கினார்.

சிலப்பதிகாரத்தில், கண்ணகிக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு எதிராகப் புறஞ்சேரி மக்கள் திரண்டு வராமல், வெறும் பார்வையாளர்களாகவே இருந்தார்கள் என்ற 'கரு'வை மையமாகக் கொண்டு இந்த நாடகத்தை எழுதி

யிருந்தார். கேரள சங்கீத அகாடமி விழாவில் போட்டி நாடகமாகவும் இது அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது.

சிறப்பான கதையம்சம் கொண்டிருந்தும், இதில் பங்கேற்று நடத்தவர்களின் திறமையின்மை காரணமாகப் பார்வையாளர்களிடம் எடுபடாமல், தோல்வியடைந்து விட்டது. இதனால், பேராசிரியர் இராமானுஜம் கவலையடைந்து, சோர்ந்து போய் விட்டார். இந்த நிலையிலே அவரை ஆற்றுப்படுத்தி 'உங்கள் நாடகம் ஒன்றை எங்களுக்குக் கொடுங்கள். நாங்கள் நடத்துகிறோம்' எனக் கேட்டேன். அப்போது அவர் கொடுத்த நாடகம், 'பண்டிதர் மூவரும் மாண்டதொரு சிங்கமும்' என்பதாகும். அதனைப் பெற்று வந்து, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில், எங்கள் மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து, நடக்க வைத்து, அரங்கேற்றம் செய்தேன். இதுதான் எனது முதல் நாடக இயக்கமாகும். இதில் நானும் ஒரு பாத்திரம் ஏற்று நடத்தேன்.

கேள்வி: இந்த நாடகம் பற்றி சொல்லுங்களேன்!

பதில் : இந்த நாடகத்தை மலையாள மொழியில், சங்கரப் பிள்ளை எழுதியிருந்தார். இதனைத் தமிழ்படுத்தித் தந்தவர் பேராசிரியர் இராமானுஜம். இந்த நாடகக் 'கரு' என்னவென்றால், அநீதிக்கு எதிராக மக்கள் திரண்டெழ வேண்டும் என்பதாகும். மூன்று பண்டிதர்கள், காட்டில் எரிந்து சிதைந்து கிடக்கும் சிங்கம் ஒன்றிற்கு ஒருவர் உடல் கொடுப்பார், ஒருவர் உறுப்பு, ஒருவர் உயிர் எனக் கொடுத்ததும், உயிர்ப்புற்று எழுகின்ற

சிங்கம், கர்ஜித்துக் கொண்டே அந்த மூன்று பண்டிதர்களையும் அடித்துக் கொண்டு தின்றுவிடும். இந்தக் காட்சியில், அனைத்து விதமான அடக்குமுறைகளின் வடிவமாக சிங்கத்தையும், அதற்கு வலிமை அளிக்கும் அப்பாவி மக்களாகப் பண்டிதர்களையும் உருவகப் படுத்தியிருக்கும். நிறைவுக் காட்சியில், அந்தச் சிங்கத்தை விரட்டுவதற்கு மக்கள் திரண்டெழ வேண்டும் என்பதை உணர்த்த பார்வையாளர்கள் பகுதியிலிருந்து எல்லோரும் எழுந்து முழக்கமிடுவார்கள். அப்படி உணர்ச்சிபூர்வமான நாடகம் அது. வெற்றி பெற்ற நாடகம்.

காந்தி கிராம பயிற்சிப் பட்டறைக்குப் பின் ஏற்பட்ட உற்சாகத்தோடு தொடர்ந்து நாடகங்களை நடத்துவது என முடிவெடுத்து, 'Real Theatre Movement' என எங்கள் குழு விற்கு பெயர் வைத்தோம். தமிழிலும் 'ரியல் தியேட்டர் மூவ்மென்ட்' என்றே எழுதினோம். பிறகு இதிலே இணைந்தவர்கள் பல இடங்களில் இருந்தவர்கள் என்பதால், கூடி செயல்பட முடியவில்லை. அதனால், நான், 'நிஜ நாடக இயக்கம்' எனத் தமிழ்படுத்திக் கொண்டு, எங்கள் குழு தனியாகச் செயல்பட்டது. இந்த 'நிஜ நாடக இயக்கம்' சார்பாகத்தான், மதுரை நாகமலை அடிவாரத்தில் எங்களது முதல் நாடகமான 'பண்டிதர் மூவரும் மாண்டதொரு சிங்கமும்' அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டு, நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. இந்த வகையில் தான் எனது முதல் நாடகப் பயணம் தொடங்கியது.

(தொடரும்)

அரசு அடக்குமுறைகள்- மனிதத்தைப் பேசும் சர்வதேச திரைப்படங்கள்

**சர்வதேச திரைப்பட விழாவில்
திரையிடப்பட்ட படங்களைப் பற்றிய ஒரு பார்வை**

உலக சினிமா ஆர்வலர்களின் விழா இது. சினிமாவைக் கலையாகப் பார்க்கும் ரசிகர்களின் கொண்டாட்டம் இது. தமிழ்நாடு அரசின் ஆதரவோடு 17 ஆவது சென்னை சர்வதேச திரைப்பட விழா இந்தோ சினி அப்ரிசியேசன் பவுண்டேசனால் சிறப்பாக நடத்தப் பெற்றது. டிசம்பர் 12 தொடங்கி 19 வரை எட்டு நாட்கள். உலக சினிமாக்கள், சமகால ஜெர்மனி மற்றும் ஈரான் சினிமாக்கள், பெர்லின் சுவர் வீழ்த்தப்பட்ட 30 ஆண்டு நினைவாக அது பற்றிய சினிமாக்கள், சிறப்பு பிரிவில் ஆஸ்திரேலியா, ஹங்கேரி, தாய்லாந்து, தைவான் நாடுகளின் சினிமாக்கள், இந்திய சினிமாக்கள் மற்றும் தமிழ் சினிமாவுக்கான போட்டிப் பிரிவு சினிமாக்கள் என பல தலைப்புகளின் கீழ் 140க்கு மேற்பட்ட சினிமாக்கள் 6 அரங்குகளில் திரையிடப்பட்டன. கடந்த நான்கைந்து ஆண்டுகளாகவே ஐரோப்பாவிற்கு அகதிகளாகப் போவோர் படும் பாடுகள் பற்றிய சினிமாக்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகப் பெரும் மனித துயரமாக உருவெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அகதிகளின் வாழ்க்கை நிலையை சினிமாக்கள் நம் நெஞ்சுக்கருகே கொண்டு வந்து நம்மை கலக்கமடைய வைக்கின்றன என்றால் மிகையில்லை. பல்வேறு நாடுகளில் வாழும் பலதரப்பட்ட மனிதர்களின் குடும்ப மற்றும் சமூக வாழ்க்கையை அசலாக படம் பிடித்து தரும் சோஷியல் டிராமா (Social Drama), ஃபேமிலி டிராமா (Family Drama) வகை சினிமாக்களை இவ்வாண்டு அதிகம் காண முடிந்தது.

டெஸ்பைட் தி பாக் (Despite the Fog) ஒரு இத்தாலிய திரைப்படம். இப்ராஹிம் நான்கு வயதுச் சிறுவன். இப்ராஹிமின் பெற்றோர்கள் ஐரோப்பாவை நோக்கி ஓடி வந்த இஸ்லாமிய அகதிகள். கடலில் படகு

கவிழ்ந்து பெற்றோர்கள் இறந்துவிட, காப்பாற்றப் பட்டு இத்தாலியக் கரை வந்து சேருகிறான் இப்ராஹிம். அநாதையாக நிற்கும் இப்ராஹிமை பாவ்லோ-வாலறியா என்ற இத்தாலிய, கிறித்தவத் தம்பதிகள் ஆதரிக்கின்றனர். விபத்தில் இறந்து போன தங்கள் மகன் மார்க்குக்குப் பதிலாக இப்ராஹிமை, இயேசுவே அனுப்பியுள்ளதாக வாலறியா மகிழ்கிறாள். இப்ராஹிம் மீது அன்பைப் பொழிகிறாள் வாலறியா. இப்ராஹிம் சிறுவன் என்றாலும் தொழுகை செய்வது, பன்றிக் கறியைத் தவிர்ப்பது போன்ற தனது மத நம்பிக்கைகளில் உறுதியாக இருக்கிறான். பாவ்லோ-வாலறியா தம்பதிகள் இப்ராஹிம் என்ற இஸ்லாமியச் சிறுவனை ஆதரித்து, வளர்த்து வருவது அவர்களின் நெருங்கிய உறவினர்களுக்கும், அக்கம்பக்கத்தார்களுக்கும் நெருடலைத் தருகிறது. நெருங்கி வரும் கிறிஸ்துமஸ் விழாவினால் இயேசு, பைபிள், சர்ச் போன்றவை இப்ராஹிமுக்கு அறிமுகப்படுத்தப் படுகிறது. வாலறியாவின் அன்பை உணரும் இப்ராஹிம் அவளிடம் அனுசரணையாக நடந்து கொள்கிறான். என்றாலும் அச்சிறுவன் தனது மத நம்பிக்கையில் உறுதியாக இருக்கிறான். எனவே இப்ராஹிமை அகதிகள் முகாமில் ஒப்படைத்து விடும்படி வாலறியா வற்புறுத்தப்படுகிறாள். தாயற்ற இப்ராஹிமுக்கு தானும், குழந்தையற்ற தனக்கு இப்ராஹிமும் தேவை என்று கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு இப்ராஹிமோடு தலைமறை வாழுகிறாள் வாலறியா.

ஐரோப்பாவில் மட்டும் பெற்றோரை இழந்த, இப்ராஹிமைப் போன்ற 10000 சிறுவர்கள் அநாதைகளாக அலைந்து திரிவதாகவும், அதில் பாதிப்பேர் (5000) இத்தாலியில் மட்டும் இருப்பதாகவும் இன்டர்போல் கணக்கெடுப்பு கூறுகிறது என்ற செய்தியோடு படம் நிறைவுறுகிறது. ஒரு தாயின் தவிப்பினை நம் மனம் உருகப் பேசுகிறது இத்திரைப்படம்.

சென்ட் ஆப் மை டாட்டர் (Scent of My Daughter) ஒரு துருக்கிப்படம். பிரான்சில் வாழும் பீட்ரிஸ் திருவிழா ஒன்றிற்காக பெற்றோரை வரவழைக்கிறாள். அங்கு நடைபெறும் தீவிரவாத தாக்குதலில் பெற்றோரையும், தனது ஒரே மகனையும் இழக்கிறாள். அழுது கதறும், பீட்ரிஸ் அவர்களைப் புதைப்பதற்காக துருக்கி-சிரியா எல்லையில் இருக்கும் தனது கிராமத்திற்கு வருகிறாள். தான் மட்டும் அநாதையாகிவிட்ட துக்கத்தில் பீட்ரிஸ் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபடுகிறாள். அப்போது ஹெவை என்ற ஒரு

சிரியா நாட்டு இளம் பெண்ணால் காப்பாற்றப் படுகிறாள். ஐஎஸ்ஐஎஸ் அமைப்பிடமிருந்து தானும், தன் சகோதரியும் தப்பி வந்ததாகக் கூறும் ஹெவை, தனது சகோதரியை எண்ணி, கலங்கி அழுகிறாள். ஹெவையை அணைத்து ஆறுதல் கூறும் பீட்ரிஸ் அவளிடம் தனது மகளின் வாசனையை உணர்வதாகக் கூறுவதோடு, அவளது சகோதரியை எப்படியேனும் கண்டுபிடித்து தருவதாக உறுதி அளிக்கிறாள். இவர்களுக்கு இப்ராஹிம் என்ற இளைஞனும் உதவுகிறான். ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமற்ற இவர்களை தீவிரவாதம் சந்திக்க வைக்கிறது. துருக்கி ராணுவத்திற்கும் ஐஎஸ்ஐஎஸ் அமைப்பினருக்கும் சண்டை நடக்கும் துருக்கி-சிரியா எல்லைப் பகுதிகளில் ஹெவையின் சகோதரியைத் தேடி அலைகிறார்கள் மூவரும்.

கிரீஸ் நாட்டின் ஹோலி பூம் (Holy Boom) திரைப்படமும் ஏதென்ஸ் நகரில் சட்ட விரோத மாகக் குடியேறி வாழும் இரண்டு இளைஞர்கள் மற்றும் ஒரு பெண் ஆகியோரின் துயரக் கதையைப் பேசுகிறது. இவ்வரிசையில் சன்ஸ் ஆப் டென்மார்க் (Sons of Denmark) படமும் முக்கியமானது. 2025 இல் நடப்பது போன்ற ஒரு கற்பனைக் கதை. இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னர் துவங்கி நடந்து வரும் இஸ்லாமியர் குடியேற்றத்தை வன்மையாக எதிர்க்கும் டென்மார்க் தேசிய கட்சி ஒன்று மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்து வருகிறது. மார்டின் நார்டால் என்ற அக்கட்சியின் தலைவரைக் கொல்வதற்கு ஜக்காரியா என்ற இஸ்லாமிய இளைஞனைத் தயார்படுத்துகிறது தலைநகர் கோபன்ஹேகனில் இயங்கும் இஸ்லாமியத் தீவிரவாதக் கும்பல் ஒன்று. அலி என்பவன் ஜக்காரியாவுக்குப் பயிற்சி அளிக்கிறான். ஆனால் அலி உண்மையில் டென்மார்க் அரசின் இரகசிய போலீஸ். தீவிரவாதக் கும்பலுக்குள் ஊடுருவி, நார்டால்லைக் கொல்ல முயலும் அவர்களின் திட்டத்தை முறியடிப்பதோடு அவர்களைக் கைதும் செய்து சிறையிலடைக்கிறான் அலி. அலிக்கு தனிப்பட்ட முறையில் நன்றி தெரிவிக்கிறார் மார்டின் நார்டால்.

தேசியவாதியான மார்டின் நார்டால் தேர்தலில் வெற்றி பெறுகிறார். அவர் பதவியேற்க இருக்கும் நாளுக்கு முந்தைய இரவு இஸ்லாமியர்கள் மீது பெரும் தாக்குதலுக்கு திட்டமிடுகிறார்கள் நார்டாலின் தேசியவாதக் கட்சியினர். இதையும் கண்டுபிடித்துக் கூறும்

இரகசிய போலீஸ் அலியின் வார்த்தைகளை அலட்சியப் படுத்துகிறார் நார்டால். அலியின் வீடு தீ வைத்துக் கொள்ளுதல் படுகிறது. மனைவியின் முகத்தில் ஆசிட் வீசுகிறார்கள். குழந்தையை சுட்டுக் கொல்கிறார்கள். கொதித்தெழும் அலி, நார்டாலை அவரது வெற்றிக் கூட்டத்தில் வைத்து சுட்டுக் கொல்கிறான். இப்படியான கதையை உருவாக்கி, அதை பரபரப்பான ஆக்சன், திரில்லர் சினிமாவாக்கி யிருக்கிறார்கள். கதை கற்பனையாகவே இருக்குமா? அல்லது உண்மையில் நடந்து விடுமா? என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. பிரான்சில் படித்து, பட்டம் பெற்று திரும்பும் செல்மா டுனிசியாவில் மனநல மருத்துவராக தொழிலை துவங்குகிறார். **மத பிற்போக்குதனம், மூட நம்பிக்கைகள், அரசின் கெடுபிடி என்று செல்மாவுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களை நகைச்சுவையாக சொல்கிறது அராப் ப்ளூஸ் (Arab Blues) என்ற டுனிசிய திரைப்படம்.**

கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து போர்ச்சுகல்லுக்கு சட்ட விரோதமாக ஆட்களைக் கடத்துகிறார்கள். குறிப்பாக பெண்கள். இந்த பயங்கரத்தை தோலுரிக்கிறது கார்கா (Carga) போர்ச்சுகல் திரைப்படம். மேம்பட்ட வாழ்க்கையைத் தேடி ஓடும் ஏழைப் பெண்களை சுயநலக் கும்பல்கள் பிடித்து, வதைத்து, விற்று பணம் சம்பாதிக்கிற கொடுமை உலகம் முழுவதும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. முன்னாள் சோசலிச நாடான ருமேனிய நாட்டின் தோ ஷால்ட் நாட்கில் (Thou Shalt Not Kill) என்ற படம் கிறிஸ்டியன் என்ற அறுவை சிகிச்சை மருத்துவர் ஊழலுக்கு எதிராகப் போராடுவதைக் காட்டும் படம். உண்மை நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் திரைக்கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அறுவை சிகிச்சை வெற்றிகரமாக நடந்தாலும் நோயாளிகள் மரணமடைகிறார்கள். இது ஏன்? என்று கிறிஸ்டியன் ஆராய்கிறார். செப்டோபார்மா என்ற மருந்து கம்பெனி புகாரெஸ்ட் நகரின் அனைத்து மருத்துவமனைகளுக்கும் கிருமிக் கொல்லி மருந்துகளை தயாரித்து அனுப்புகிறது. அமைச்சருக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் இலஞ்சம் கொடுப்பதால் கிருமிக் கொல்லி மருந்தில்

தண்ணீர் கலந்து அனுப்புகிறார்கள். கலப்பட மருந்தினால் நோயாளிகளின் அறைகளிலும், அறுவை சிகிச்சை அரங்கிலும் கிருமித் தொற்றினை தடுக்க இயலவில்லை. கிருமித்தொற்று தாக்கி நோயாளிகள் மடிகிறார்கள். இதனைக் கண்டு பிடிக்கும் கிறிஸ்டியன் கலப்பட மருந்திற்கு எதிராக ஆவேசத்தோடு போராடுகிறார். அதிகாரிகள், அமைச்சர் வரை போய் முறையிடுகிறார். மனைவியும்,

நண்பர்களும் இது அவருக்கு தேவையில்லாத வேலை என்று அறிவுரை கூறுகிறார்கள். இலஞ்சமும், ஊழலும் மட்டுமல்ல அதிகாரத்திற்கு அஞ்சுகிற மனிதர்களும் நிறைந்து கிடக்கிறது மருத்துவத் துறை. எதையும் மாற்றிவிட முடியாத துயரத்தில் தவிக்கும் கிறிஸ்டியனுடன் நாமும் இணைகிறோம்.

தி கவுண்ட்டி என்ற ஐஸ்லாந்து திரைப்படமும் ஊழலைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இங்கா என்ற பெண் பால்மாட்டுப் பண்ணை நடத்துகிறாள். அங்குள்ள கூட்டுறவு சங்கத் தலைவர் பால் உற்பத்தியாளர்களை ஏமாற்றி ஊழல் செய்கிறார். கூட்டுறவு சங்கத்திடம் கடன் பெற்ற இங்காவின் கணவர் இந்த ஊழலை எதிர்க்க முயலுகிறார். ஆனால் மிரட்டலுக்கு ஆளாகி, தற்கொலை செய்து கொள்கிறார். விசயமறியும் இங்கா ஒற்றை ஆளாக சங்கத் தலைவரை எதிர்த்துப் போராடுகிறார். ஆனால் இறுதியில் சங்கத் தலைவரே வெல்கிறார். இங்கா ஊரை விட்டு வெளியேறுகிறார். ஊழல் உலகளாவியது என்று நாம் மீண்டும் அறிந்து கொள்கிறோம். சாங் விதவுட் எ நேம் (Song Without A Name) என்ற பெரு நாட்டுப் படமும் 1980களில் இலவசப் பிரவசம் என்று வரவழைத்து, கர்ப்பிணிப் பெண்களை ஏமாற்றி, குழந்தைகளைத் திருடி, கடத்தும் கும்பலைப் பற்றிய படம். காவல் துறை இந்த அக்கிரமத்துக்குத் துணை போகிறது. ஈரானின் தி வார்டன் (The Warden) திரைப்படத்தின் கதை ஒரு சிறைச்சாலையில் நடப்பதாக இருக்கிறது. விமான ஓடுபாதை விரிவாக்கத்துக்காக சிறைச்சாலையை இடிக்க உத்தரவிடப்படுகிறது. கைதிகளை காலி பண்ணிச் செல்கையில் ஒரு கைதி தப்பிக்கும் நோக்கோடு

மறைந்து கொள்கிறார். கைதி எப்படிக்கண்டு பிடிக்கப்படுகிறார் என்பதை சுவாரசியமாகச் சொல்கிறார்கள். ஜஸ்ட் 6.5 (Just 6.5), இன்னொரு ஈரானியப்படம். கஞ்சா விற்கும் கும்பலை வேட்டையாடும் காவல் துறையினரின் போராட்டத்தைச் சொல்கிறது. கதைகளில் வித்தியாசம் காட்டுகிறார்கள் ஈரானியர்கள். அதனாலேயே ஈரானியப் படங்களுக்கு பெருந்த வரவேற்பு இருப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது. சிங்கப்பூரின் “ஸ்டோரிஸ் அட் எய்ட்”, ஹங்கேரியின் “தி எக்ஸ்பிளாய்ட்டட்”, இத்தாலியின் “அமெரோ அமாரோ”, சீனாவின் “சம்மர் ஆஃப் சாங்சா”, பிரேசிலின் “ஹெல்மட் ஹெட்ஸ்”, நெதர்லாந்தின் “ஹை சீஸ்” போன்ற படங்களின் கதைகள் சமூக நாடகங்களாக அமைந்து பார்வையாளர்களை ஈர்த்தன. வரலாற்று நாடக (History Drama) வகைப் படங்களில் முக்கியமானது ஆர்கன் (Organ) என்ற ஜப்பானியப் படம். இரண்டாம் உலகப் போரின் இறுதியில் டோக்கியோ நகரின்மீது அமெரிக்கா கடுமையான குண்டு வீச்சை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு குழந்தைகள் காப்பகத்தில் நிகழ்வதான உண்மைக் கதை. குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, பெற்றோரின் ஆதரவுடன் ஆசிரியர்கள் குழந்தைகளை ஒரு கிராமத்திற்கு இடம் பெயர்த்துகிறார்கள். அந்த சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையினைக் காக்கும் பொருட்டு ஆசிரியர்கள் செயல்படுகிறார்கள். பகல் நேரம் மட்டுமே குழந்தைகளைக் காத்து வந்த ஆசிரியர்கள் இப்போது பல நாட்கள் இரவும், பகலும் அந்தக் குழந்தைகளோடேயே வாழும் அனுபவத்தை நெஞ்சை ஈர்க்கும் விதத்தில் சொல்கிறார்கள். இறுதியில் அந்தக் கிராமத்திலும் குண்டு வீசப்படுகிறது.

பலூன் (Ballon), மற்றும் ஆதாம் அண்டு எவலின் (Adam and Evelyn) திரைப்படங்கள் கிழக்கு ஜெர்மனியிலிருந்து மேற்கு ஜெர்மனிக்கு ரகசியமாகத் தப்பிச் செல்ல முனையும் மனிதர்களைப் பற்றியது. குன்டர்மான் (Gundermann) கிழக்கு ஜெர்மனியில் வாழ்ந்த தொழிலாளியும், கவிஞர், இசைஞர், பாடகருமான குன்டர்மான் என்பவரைப் பற்றியது. பலூன் ஒரு பரபரப்பான ஆக்சன், திரில்லர் ஆக உருவாக்கப்பட்டிருந்ததால் அதைக் காண ஆர்வலர்கள் முண்டியடித்தனர். க்யூரியோசா (Curiosa) மற்றும் போர்ட்ரெய்ட் ஆப் எ லேடி ஆன் ஃபயர் (Portrait of a Lady on Fire) இரண்டும்

19ஆம் நூற்றாண்டு மனிதர்களின் கதைகளைச் சொல்லும் பிரெஞ்சுத் திரைப்படங்கள். முதல் படம், ஒரு புகைப்படக் கலைஞனிடம் மனதைப் பறிகொடுக்கும் திருமணம் ஆன மேரி என்ற இளம் பெண்ணின் காதலைச் சொல்லும் படம். இரண்டாவது, பெண் ஓவியரான மரியானாவுக்கும் அவள் ஓவியம் வரைய விரும்பும் ஹீலோய்ஸ் என்ற பிரபு குடும்ப இளம் பெண்ணுக்கும் இடையேயான ஓரினக் காதலைச் சொல்லும் படம். காதலும், காமமும் கொப்பளிக்கும் மனித உறவுகளை அப்பட்டமாக படமெடுத்து தருவது பிரான்சுக்கே உரிய கலை சுதந்திரம்.

இரஷ்யாவின் பீன் போல் (Bean Pole) திரைப்படம் இரண்டாம் உலகப் போர் காலத்தில் லெனின்கிராடில் வாழ்ந்த பீன்போல் என்ற பட்டப் பெயரில் அழைக்கப்பட்ட உயரமான ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய கதை. ஜெர்மனியின் ப்ளேம் கேம் (Blame Game) திரைப்படம் அரசியல் வாதிகள், ஆயுத வியாபாரிகள், தீவிரவாதிகளின் ரகசியக் கூட்டை போட்டு உடைக்கும் படம். ஃபேமிலி டிராமா வகைப் படங்களில் ரசிகர்களின் ஆர்வத்தை ஈர்த்த படங்களுள் முக்கியமானவை பிரான்சின் “அலீஸ்”, லெபனானின் “எ சன்”, பல்கேரியாவின் “ஐரினா”, ஸ்வீடனின் “க்வீன் ஆப் ஹார்ட்ஸ்”, ஜெர்மனியின் “தி மூவர்” ஆகியன ஆகும். அஜர்பைஜிஸ் தானின் “தி பிரா”, மொராக்கோவின் “தி அன்நோன் செயின்ட்” இரண்டும் மிக வித்தியாசமான படங்கள்.

மொத்தத்தில் விதம் விதமான கதைக் களங்கள், திரையில் கதை சொல்லும் புதிய உத்திகள், இசையில், ஒளிப்பதிவில், படத் தொகுப்பில் நேர்த்தி என சென்னை சர்வதேச திரைப்பட விழா ஒரு கலை விருந்து. விழாவின் ஒரு பகுதியாக விருதுகள் வழங்கும் விழாவும் நடைபெற்றது. வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது நடிகர் சாருஹாசன் அவர்களுக்கு வழங்கப் பட்டது. தமிழ் சினிமாவுக்கான போட்டிப் பிரிவில் நடுவர்களின் சிறப்பு விருதினை அசுரன் திரைப்பட இயக்குநர் வெற்றி மாறன் அவர்களும், சிறந்த படம், சிறந்த இயக்கு நருக்கான விருதினை ஒத்த செருப்பு படத்திற்காக நடிகர், இயக்குநர் பார்த்திபனும் பெற்றனர். சில்லு கருப்பட்டி, பகீரீத் இரண்டு படங்களும் இரண்டாவது சிறந்த படங்களுக்கான விருதினைப் பகிர்ந்து கொண்டன.

நன்றி ‘வண்ணக்கதிர்’

‘சங் பரிவார்’ கற்பனைகளுக்கு வரலாற்றுப் பார்வையில் மறுப்பு

● ம. கி. எட்வின் பிரபாகரன்

சங்பரிவார் தரப்பில் எழுப்பப்படும்
பல்வேறு கற்பனைக் கட்டுகதைகளுக்கு
வரலாற்று அடிப்படையில் மறுக்கிறது
இக்கட்டுரை.

ஒட்டுமொத்த உலகமே வலதுசாரி பாதையில் பயணிக்க ஆரம்பித்திருக்கும் காலகட்டம் இது. பல்வேறு இடதுசாரி நாடுகள் வலதுசாரியாக மாறிவிட்டன. முற்போக்கு அரசியலைக் கொண்ட பிரிட்டனிலும் செங்கொடி சீமே இறங்குகிறது; தொழிலாளர் கட்சி தோற்கிறது. இந்தியாவும், தீவிர வலதுசாரிகளிடம் 2014இல் இருந்து சிக்கித் தவிக்கிறது. உலகம் முழுவதும் வகுப்புவாத வன்முறைகள் அதிகரித்துள்ளன. ஒவ்வொரு நாட்டிலும், சிறுபான்மையினரை பெரும்பான்மையினருக்கு எதிரிகளாக சித்தரித்து, வெறுப்புணர்வு வளர்க்கப்படுகிறது. சிறுபான்மையினரின் மதத்தால், நம்பிக்கையால், பெரும்பான்மையினருக்கு ஆபத்து என்று வதந்திகள் பரப்பப்படுகின்றன. பாகிஸ்தானில் சிறுபான்மையினரான ஹிந்துக்களுக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் உரிமை மறுக்கப்படுகின்றன. இந்தியாவில், சிறுபான்மையினரான இஸ்லாமியர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளாகின்றனர்.

அனைத்து கலவரங்களுக்கும், சிறுபான்மையினர் மீதான வெறுப்பு பிரச்சாரங்களே அடிப்படையாகும். ஜாதிக் கலவரங்களையோ, ஆணவப் படுகொலைகளையோ தூண்ட ஒரு அமைப்பு தேவையில்லை. மக்களே ஜாதியாகத் தான் இருக்கின்றனர்.

ஆனால், மதக் கலவரங்கள் அப்படியல்ல. மதக் கலவரங்களைத் தூண்ட மத அடிப்படைவாத அமைப்புகள் தேவைப்படுகின்றன. கலவரங்களைத் தூண்ட வெறுப்புணர்வே அடிப்படை. வெறுப்புணர்வை வளர்க்க, பல வதந்திகளை ஆர்.எஸ்.எஸ். போன்ற சனாதன அமைப்புகள் காலங்காலமாக பரப்பி வருகின்றன. அந்த வதந்திகளில் சில முக்கியமான வதந்திகளையும், அவற்றுக்கு எதிரான உண்மைகளையும் விரிவாக பார்ப்போம்.

கலவரங்களை ஆரம்பிப்பது யார்?

கலவரங்களை ஆரம்பிப்பது இஸ்லாமியர்களே! என்ற கருத்து சங் பரிவாரங்களால் பரப்பப்படுகிறது. இது எந்த அளவுக்கு உண்மை? உண்மையை தெரிந்துகொள்ள, கலவரங்களுக்கு பின்பு அமைக்கப்பட்ட விசாரணை ஆணையங்களின் அறிக்கைகள் நமக்கு பெரிதும் பயன்படும். 1969 இல் குஜராத் மாநிலத்திலுள்ள அஹமதாபாத்தில், ஹிந்து-முஸ்லிம் கலவரங்கள் நடந்தன. இதனை விசாரித்த ஜெகன் மோஹன் ரெட்டி ஆணையம், ஆர்எஸ்எஸ்ஸும், ஜனசங்கமும் கலவரங்களைத் தொடங்கி வைத்தவர்கள் என்று அறிக்கையளித்துள்ளது. இந்த ஒரு அறிக்கையை மட்டும் வைத்து ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட முடியுமா? நிச்சயம் முடியாது.

1970இல் மஹாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் உள்ள பிவன்ட நகரத்தில், ஹிந்து முஸ்லிம் கலவரங்கள் நடந்தன. டி. பி. மேடோன் விசாரணை ஆணைய அறிக்கையில், ஹிந்துத்துவ அமைப்புகள் முதலில் மோதி

மஜ்ஜித் மீது தாக்குதல் நடத்தியதும், கற்களை வீசியதும், காவல்துறை அனைத்தையும் வேடிக்கைப் பார்த்ததும், பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை விநாயகர் சதுர்த்தி ஊர்வலங்களோடும் ஒப்பிடலாம். மகுதி வழியாகத் தான் சிலைகளை எடுத்துச் செல்வோம் என்று அடம் பிடிப்பதும், வாய்ப்பு கிடைத்தால் கல்லெறிவதும், காவிகளின் வழக்கமாகும்.

1971இல் கேரளத்து தலச்சேரியில், ஹிந்து முஸ்லிம் கலவரம் நடந்தது. ஜோசப் விதயத் விசாரணை ஆணைய அறிக்கையில், மக்கள் மத வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமையாக இருந்ததாகவும், ஆர் எஸ் எஸ் தலச்சேரியில் கிளை அமைத்து செய்த பிரச்சாரங்களின் விளைவாக, இஸ்லாமியர் மீதான ஹிந்துக்களின் பார்வையே மாறியதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதே போன்ற ஒரு முடிவு தான், 1982இல் தமிழ்நாட்டின் கன்னியாகுமரியில் நடந்த கலவரங்களின் போதும், நீதிபதி வேணுகோபால் விசாரணை ஆணைய அறிக்கையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. மதமாற்றங்களினால் கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கிறது என்றும், மதம் மாற்றவே வெளிநாடுகளில் இருந்து பணம் வருகிறது என்றும், ஆர்.எஸ்.எஸ். பிரச்சாரம் செய்தது என்கிறார் நீதிபதி வேணுகோபால். இதற்கான தீர்வு, திராவிட இயக்கப் கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்வதே ஆகும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

சங் பரிவாரங்கள் நடத்தும் ஊர்வலங்கள் ஆன்மீகத்தை வளர்க்கவா?

சுதந்திரத்துக்கு பின், எந்த பெரிய ஹிந்து கோயிலையும் இஸ்லாமியர்கள் இடித்ததாக செய்திகள் இல்லை. ஆனால், 06/12/1992 இல் கரசேவர்களால் பாபர் மகுதி இடிக்கப்பட்டது. அதே மாதத்தில், 26ஆம் நாள் முதல், மஹாராஷ்டிராவில், மஹா ஆரத்தி மத நிகழ்வை சிவசேனா நடத்தியது. பல இஸ்லாமியர்கள் வீடுகளும் கடைகளும் சேதப்படுத்தப்பட்டன. கோவையில் சசிகுமார் என்ற இந்து முன்னணி பொறுப்பாளர் கொலை செய்யப்பட்ட போது, இறுதி ஊர்வலத்தில் பிரியாணி அண்டா திருடிய சங்கிகள், இத்தகைய நிகழ்வுகளை காலங்காலமாக செய்து வருகின்றனர். ஒரு சாதாரண திருடன் இரண்டு முறை திருடினாலே அவனைத் தீவிரமாகக் கண்காணிக்கும் காவல்துறையோ, ஒரு இயக்கத் தலைவர் அரசுக்கு எதிராக சர்ச்சைக்குரிய வகையில் ஒரு முறை பேசினாலே அவருடைய அனைத்து எதிர்கால பேச்சுகளையும் பின் தொடரும் உளவுத்துறையோ, ஹிந்துத்துவ வாதிகள் ஊர்வலம் நடத்தினாலே கலவரம் நடக்கும் என்பதுகூடத் தெரியாதவர்களை போல, அவர்களை ஊர்வலம் நடத்த அனுமதித்து, கலவரத்தை வேடிக்கையும் பார்க்கின்றனர்.

தென்னிந்திய தலைவர்கள், மக்கள் அனைவரும் இன்புற்று இருக்க புத்தாண்டு வாழ்த்து தெரிவிக்கும் நிலையில், மஹாராஷ்டிராவிலே, நிலைமை தலைகீழாக இருந்தது. பாபர் மகுதியை இடித்து ஒரு மாதம் கூட நிறைவடையாத நிலையில், 01.01.1993இல், சிவசேனாவின் பத்திரிக்கையான “ஷாம்னா” இதழில்,

“ஹிந்துக்கள் முரட்டுத்தனமாக இருக்க வேண்டும்” என்பதே புத்தாண்டுச் செய்தியாக இருந்தது. அம்பேத்கர் கூறிய தென்னிந்திய வட இந்திய சிந்தனை வேறுபாடுகள் இதன் மூலம் தெளிவாக தெரிகின்றன.

இத்தகைய புத்தாண்டுச் செய்தியின் விளைவாக, 04/01/1993இல், ஹிந்துக்களுக்கு பாதுகாப்பே இல்லையென்று கூறி, மிகப்பெரிய கலவரத்தை வானரப்படைகள் நிகழ்த்தின. தமிழ்நாட்டு ஆதிக்கவாதிகள், “எங்கள் வீட்டு பெண்களுக்கு பாதுகாப்பே இல்லை. நாடகக் காதல் வலையில் எங்கள் பெண்கள் சீரழிகின்றனர்” என்பதை போன்ற முனை மழுங்கிய வாதமே, “ஹிந்துக்களுக்கு பாதுகாப்பே இல்லை” என்ற வாதமும். 2012ஆம் ஆண்டில், National Crime Records Bureau சேகரித்து வெளியிட்ட புள்ளிவிவரங்களின்படி, ஒரு பெண்ணை அதிகமாக வன் கொடுமை செய்வது குடும்பத்தினரும், சொந்தபந்தங்களும், நன்கு அறிமுகமானவர்களமே ஆவர். அதாவது, ஒரு ஜாதிக் காரர் அதிகம் பாதிக்கப்படுவது, தன் சொந்த ஜாதிக்காரர்களால் தான். ஒரு மதத்துக்காரர் அதிகம் பாதிக்கப்படுவது, தன் சொந்த மதத்துக்காரர்களால் தான். உண்மை நிலை இவ்வாறு இருக்க, காவிகளோ, ஜாதி ஆதிக்கவாதிகளோ கூறுவதைப் போல, பெண்களும், ஹிந்துக்களும், வேற்றுமதத்தினராலோ, ஒடுக்கப்பட்டோராலோ அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்பது ஏமாற்று வேலையாகும்.

“ஷாம்னா” புத்தாண்டுச் செய்தியின் விளைவாக, 04/01/1993இல் நடந்த கலவரத்தில், சாச்சா நகர் மகுதி தாக்கப்படுகிறது. இஸ்லாமியர்களின்

குடிசைகள் கொளுத்தப்படுகின்றன. ஸ்ரீகிருஷ்ணா விசாரணை ஆணைய அறிக்கையில், அனைத்து கலவரங்களுக்குமான காரணங்கள் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பாபர் மகுதி இடிக்கப்பட்டதால், மிகுந்த அதிர்ச்சிக்குள்ளான இஸ்லாமியர்கள், தங்களுடைய கடுங்கோபத்தை ஊர்வலங்களின் மூலமும், போராட்டங்களின் மூலமும் வெளிப்படுத்தினர். அதற்கு போட்டியாக சிவசேனா நடத்திய கொண்டாட்ட ஊர்வலங்கள், இஸ்லாமியர்களை எரிச்சலூட்டின. இது ஹிந்து-முஸ்லிம் மோதலுக்கு வழிவகுத்தது. எத்தனையோ கோயில்களில் தேர்த் திருவிழாக்களை பொதுமக்கள் அமைதியான முறையில் நடத்துகின்றனர். கிறிஸ்தவர்களும், இஸ்லாமியர்களும் அமைதியாக மத நிகழ்வுகளை நடத்துகின்றனர். அப்போதெல்லாம் வராத கலவரம், சனாதன வாதிகள் ஊர்வலம் நடத்தும் போது மட்டும் வருகிற தென்றால், ஆர்எஸ்எஸ் ஊர்வலம் நடத்துவது கலவரத்தை உருவாக்கவா? ஆன்மீகத்தை வளர்க்கவா?

கோத்ரா தொடர் வண்டியை எரித்தது யார்?

ஹிந்துத்துவ அமைப்புகளில் செயல்படும் இளைஞர்களை மூளைச் சலவை செய்ய பயன்படுத்தப்படும் ஒரு முக்கிய கருத்து, கரசேவகர்கள் பயணம் செய்த கோத்ரா தொடர் வண்டியை எரித்து, அனைவரையும் கொன்றவர்கள் இஸ்லாமியர்கள் என்பதாகும். இது உண்மையா என்பதை கண்டறிய, அருணா ராய், கிருஷ்ணா அய்யர் போன்ற சமூக செயற்பாட்டாளர்கள்

அடங்கிய குழு Concerned Citizens Tribunal (சிரத்தையுள்ள குடிமக்கள் தீர்ப்பாயம்) என்பதை உருவாக்கி விசாரிக்க ஆரம்பித்தனர். தனிநபர் சாட்சியங்களையும், குழு சாட்சியங்களையும் சேர்த்து, மொத்தம் 2094 சாட்சியங்களை பெற்றனர். இதன் மூலம் அவர்கள் சில முடிவுகளுக்கு வந்தனர்.

தொடர்வண்டி எரிப்பை இஸ்லாமியர்கள் ஒரு சமூகமாக இருந்து செய்யவில்லை என்பது முதல் முடிவாகும். இந்த சம்பவம் நன்கு திட்டமிடப்பட்ட சம்பவம் இல்லை என்பது இரண்டாவது முடிவு. மூன்றாவதாக அவர்கள் கண்டறிந்த உண்மை மிகவும் முக்கியமானதாகும். தொடர்வண்டிக்கு தீ வெளியில் இருந்து வைக்கப்படவில்லை; உள்ளிருந்து தான் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே அவ்வுண்மை. எனவே இந்த முடிவுகளை வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது, இந்த காலத்து தொடர்வண்டி நிலையங்களில் உள்ளதைப் போல, metal detector போன்ற கருவிகள் அந்த காலகட்டத்தில் பெரிய அளவில் இல்லாத சூழலில், எந்த பொருளை வேண்டுமானாலும் கரசேவகர்கள் எடுத்துச் சென்றிருக்க முடியும். எனவே, இஸ்லாமியர்கள் மீது பழி போடுவதற்காகவே, காவிகள் இந்த சதி வேலையை செய்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

கிறிஸ்துவ மதமாற்றம்

காவிகள் பரப்பும் மற்றொரு வதந்தி, கிறிஸ்துவ மதமாற்றத்தின் மூலம், கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணிக்கை ஆபத்தான அளவுக்கு அதிகரித்து விட்டது என்பதாகும். இது உண்மையா? பொய்யா? என்பதை கண்டறிய, மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பே

போதுமானதாகும். ஆனால், இப்படியெல்லாம் சிந்திக்க இயலாத, கல்வியறிவற்ற மக்களை, வர்ணதர்மவாதிகள் குறிவைத்து ஏமாற்றி அடியாள் களாக மாற்றிக் கொள்கின்றனர். படித்த முட்டாள்களும் சுய லாபத்துக்காக அடியாள்களாக இருக்கின்றனர். கல்வியறிவு பெற்றால் மக்கள் சிந்தித்து விடுவார்கள் என்பதற்காகவே, வதந்தி பரப்பும் அதே கூட்டம் இட ஒதுக்கீட்டையும் தடுக்கிறது. மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, 1971இல் கிறிஸ்தவர் எண்ணிக்கை 2.6%, 1981இல் 2.44%, 1991இல் 2.34%, 2001இல் 2.3%, 2011இலும் 2.3%. கிறிஸ்தவர் எண்ணிக்கை விழுக்காடு, கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளில் குறைந்துள்ளதையே இப்புள்ளிவிவரங்கள் காட்டுகின்றன.

1999இல் மேற்குவங்கத்தில், ஸ்டெயின்ஸ் என்ற ஆஸ்திரேலிய பாதிரியாரையும், அவருடைய மகன்களையும் ஹிந்துமத அடிப்படையாதிகள், காரில் தீ வைத்து கொன்றனர். கொலைகாரர்களின் பிரச்சாரம் இன்றும் வலுவாக உள்ளது. கிறிஸ்தவ மதமாற்றங்களை செய்து, ஹிந்து மதத்தை அழிக்கப் பார்த்தார் அந்த பாதிரியார் என்கின்றனர். மதம் மாறுவது அவரவர் சொந்த உரிமை என்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும், ஆர்எஸ்எஸ் தீவிரவாதிகள் கூறுவது உண்மையா? என்று பார்த்தால், நீதிபதி வாத்தவா விசாரணை அறிக்கை, காவிகளின் முகமூடியை கிழிக்கிறது. பாதிரியார் ஸ்டெயின்ஸ் வாழ்ந்து சேவையாற்றிய இடத்தில், கிறிஸ்தவர் எண்ணிக்கை 0.008% அதிகரித்துள்ளது. அதே காலகட்டத்தில், ஹிந்துக்களின் எண்ணிக்கை, 2.52% அதிகரித்துள்ளது. இதற்காகத் தான் இந்த

பச்சைப் படுகொலையும், பிரச்சாரங்களும்!!

ஹிந்து கோயில்களை இடித்தது யார்?

இஸ்லாமியர்கள் தான் ஹிந்து கோயில்களை இடித்ததாக மதவாதிகள் கூறுகின்றனர். இது எந்த அளவுக்கு உண்மை? கஜினி முகமது சோம்நாத் கோயிலை சேதப்படுத்தி, கொள்ளையடித்ததாக ஆர்எஸ்எஸ். கூறுவது உண்மையா? ஆம். உண்மை. ஆனால் இது முழு உண்மையா? நிச்சயமாக இல்லை. கஜினி முகமது இந்திய நிலப் பரப்புக்குள் நுழைந்தபோது, அப்துல் தாவுத் என்ற மன்னனுடைய நாட்டை கடக்க வேண்டியிருந்தது. கொள்ளையடிக்கப் போவது ஹிந்து கோயில் தானே!! அப்துல் தாவுத் முஸ்லிம் தானே!! கஜினிக்கு வழி விட்டிருக்கலாமே!! வழிவிடவில்லை. மாறாக இருபடைகளுக்கும் இடையே போர் நடக்கிறது. போரில், கஜினி, அப்துல் தாவுத்தின் ஜமாமகுதியை இடித்து விடுகிறான். ஒரு முஸ்லிம், மகுதியை இடித்ததை எந்த இந்து முன்னணிக்காரனாவது சொல்வானா? சொல்ல மாட்டான்.

அப்துலை வீழ்த்திய கஜினி, அடுத்த நாட்டுக்குள் நுழைகிறான். அந்த நாட்டின் மன்னன் ஆனந்த்பால். சங்பரிவாரங்களின் பார்வையில், இவர் ஒரு ஹிந்து. ஒரு ஹிந்துவாக இவர் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? கஜினியை தடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனந்த்பால் தடுத்தாரா? இல்லை. இந்த உண்மையை எந்த இந்து மக்கள் கட்சிக்காரனாவது சொல்வானா? சொல்ல மாட்டான். ஆனந்த்பால் வழி விட்டதால், கஜினியால், சோம்நாத்

கோயிலை கொள்ளையடிக்க முடிந்தது. கொள்ளை முடிந்தவுடன், ஒரு ஹிந்துவையே மன்னதாக நியமித்தார் கஜினி. நாணயங்கள் சமஸ்கிருதத்தில் வெளியிடப்பட்டன. கஜினியின் கொள்ளை படையின் 12 தளபதிகளில் 5 பேர் ஹிந்துக்கள் என்பது கூடுதல் சிறப்பு.

அடுத்ததாக பூணூல்கும்பல் மறைத்த ஹர்ஷதேவ் மன்னனின் மறுபக்கத்தை காண்போம். ஹர்ஷதேவ் மன்னன் தன்னுடைய அவையில் “தேவோத்பன் நாயக்” என்ற பதவியை உருவாக்கியிருந்தான். கோயிலில் உள்ள விலையுயர்ந்த சிலைகளையும், படங்களையும் கவர்ந்து வருவது தான் இந்த ஹிந்து மன்னன் வழங்கிய பொறுப்பு. பண்டைய இந்தியாவில் கோயில் அழிப்பை பற்றி ஆய்வு செய்த ரிச்சர்ட் ஈடோன், இரண்டு ஹிந்து மன்னர்களுக்கு இடையே போர் மூண்டால், வென்ற மன்னன், தோற்ற மன்னனின் குலதெய்வ கோயிலை அழிப்பது வழக்கம் என்று நிறுவியுள்ளார். இது தோற்ற மன்னனை அவமானப்படுத்துவதற்கும், மன உறுதியைக் குலைப்பதற்கும் செய்யப்படும் காரியமாகும். இன்னொரு உதாரணத்தையும் இங்கு கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோயில், இஸ்லாமிய திப்பு சுல்தான் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த காலகட்டத்தில், ஹிந்து மராத்தா மன்னன் படையெடுத்து வந்து, இந்த ஹிந்து கோயிலைச் சேதப்படுத்தினான். அதை சீராக்கி, பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது முஸ்லிம் திப்பு சுல்தான்.

அகண்ட பாரத கனவு காண்பவர்களால், அதிகம்

எதிர்க்கப்படும் மன்னர்களில் முக்கியமானவர் அவரங்கசீப். இவரை ஹிந்து விரோதி என்று மதவாதிகள் கூறுகின்றனர். இது உண்மையா? அவரங்கசீப் ஆட்சியின் கீழ் பல நவாப்கள் செயல்பட்டனர். மக்களிடம் வசூலித்த வரியின் ஒரு பகுதியை அவரங்கசீப்புக்கு தர வேண்டும் என்பது உத்தரவாகும். எல்லா நவாப்களும் இதை பின்பற்றி வந்த நிலையில், கோல் கொண்டா நவாப் தர மறுத்தார். மூன்று ஆண்டுகளாக இந்நிலை தொடர்ந்ததால், அவரங்கசீப் தன் உளவுத்துறை மூலம், நவாப் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளைப் பார்வையிடச் செய்தார். நவாப் தன்னுடைய செல்வங்களை ஒரு மசூதிக்கு அடியில் ஒளித்து வைத்திருப்பது தெரிய வருகிறது. இஸ்லாமியரான அவரங்கசீப், அந்த மசூதியை உடைத்து புதைபுதை எடுத்து வர உத்தரவிடுகிறார். இவ்வாறாக அவரங்கசீப், மசூதிகளையும் கோயில்களையும் அரசியல் காரணங்களுக்காக இடித்துள்ளார். அதே அவரங்கசீப்பல கோயில்களுக்கு தங்க ஆபரணங்களை பரிசாக அளித்துள்ளார். கிருஷ்ண மந்திரில், இன்றும் அவரங்கசீப் கொடுத்த ஆபரணங்கள், நவராத்திரியன்று சிலைகளுக்கு அணிவிக்கப்படுகின்றன. உஜ்ஜைனில் உள்ள மஹாகல் மந்திரிக்கும், குவஹாத்தியில் உள்ள காமாக்யா தேவி கோயிலுக்கும் நன்கொடைகளை வழங்கியுள்ளார். கோயில்களைக் கட்ட காசி, பிருந்தாவன் ஆகிய இடங்களில், குறிப்பிட்ட அளவு நிலங்களும் வழங்கியுள்ளார்.

தாஜ்மஹால் என்பது சிவன் கோயிலை இடித்து கட்டப்பட்டது என்பது பாஜக வகையறாக்களின் குற்றச்

சாட்டாகும். ஆனால் அது உண்மையா என்றால் இல்லை என்பதே பதில். ராஜா ஜெய் சிங் என்ற மன்னனிடம் இருந்து அந்த நிலத்தை வாங்கி யதை வைத்து தான், காவிக்கள் இந்த வதந்தியை பரப்புகின்றனர். ராஜா ஜெய்சிங் ஒரு வைஷ்ணவ மன்னன். அவன் ஒரு சிவன் கோயில் கட்டி, அந்த இடத்தை ஷாஜஹானுக்கு கொடுத்ததாக எந்தவித தரவுகளும் இல்லை.

பாபர் மசூதி இருந்த இடத்தில், ராமர் கோயில் இருந்ததாக ராமநந்தி பார்ப்பன சாமியார்கள் பரப்பிய வதந்தியை, ஹிந்துத்துவ அமைப்புகள் ஏற்றுக்கொண்டு, மசூதியை இடித்துத் தள்ளும் அளவுக்கு சென்று விட்டனர். நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் மிக மோசமான தீர்ப்பையும் உச்சநீதிமன்றம் வழங்கியுள்ளது. ராமன் பிறந்ததாக கூறப்படும் ராமாயண அயோத்திக்கும், இன்றைய அயோத்திக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. இன்றைய அயோத்தியின் உண்மையான பெயர் “ஸாகேதா” தான். குப்தர்களின் வர்ணாசிரம தர்ம ஆட்சியில் தான், “சாகேதா”, “அயோத்தி” என்று போலியாகப் பெயர் மாற்றப்பட்டது. உண்மை இவ்வாறு இருக்கையில், நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பார்ப்பனர்களுக்குச் சாதகமாக தீர்ப்பை வாங்குவது மோசமான முன்னுதாரணமாகும்.

பாபரை ஹிந்து விரோதியாக சித்தரிக்கும் நபர்களை நம்பும் மக்கள் மனம்மாற, டெல்லி அருங்காட்சியகத்தை ஒருமுறை பார்வையிட்டாலே போதும். அங்கு பாபர் தன் மகன் ஹுமாயூனுக்கு எழுதிய உயில் உள்ளது. அதில், வேற்றுமதத் தலங்களை இடிக்கக்கூடாது என்றும், பசுக்களை கொல்லக்

கூடாது என்றும் பாபர் எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் எது இந்து மதத்துக்கு எதிரான கருத்து? பாபர் எப்படி ஹிந்து விரோதியாவார்? இராமாயணத்தைப் பற்றி அவதி ஹிந்தியில் “ராம சரித மனாஸ்” எழுதிய துளசி தாசை, சம்ஸ்கிருத இராமாயணத்தை பற்றி தேவபாஷையை தவிர, வேறொரு பாஷையில் எப்படி எழுதலாம் என்று கேட்டு, அவரை ஜாதியை விட்டு விலக்கி வைத்த ஆரியர்கள் இதற்குப் பதில் சொல்வார்களா? தன்னுடைய இறுதி நாட்களை துளசிதாஸ் ஒரு மசூதியில் கழித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் ஒருக்கப்பட்ட சமுதாயத்தில் பிறந்தவர்.

இவ்வாறாக, கஜினி, திப்பு சுல்தான். அவரங்கசீப், ஷாஜஹான், பாபர் போன்ற இஸ்லாமிய மன்னர்கள் ஹிந்து எதிர்ப்பாளர்களாக ஆட்சி செய்யவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. சில மன்னர்கள் மசூதிகளையும், கோயில்களையும் இடித்திருந்தாலும், அவற்றுக்கு மதம் முதன்மை காரணமாக இல்லை என்பதும் தெளிவாகிறது. ஆனால், ஹிந்துத்துவ குழப்பவாதிகளோ, முஸ்லிமல்லாத பெயர்களைக் கொண்ட இந்திய மன்னர்களை, ஹிந்துக்களுக்கு நன்மை செய்த ஹிந்து மன்னர்களாகவும், முஸ்லிம் பெயர்களைக் கொண்ட மன்னர்களை, ஹிந்துக்களுக்கு கெடுதல் செய்தவர்களாகவும், மதத்தின் அடிப்படையில் போலியாக சித்தரிக்கின்றனர். இதையே தான் பெரியார் எதிர்ப்பு தமிழ் தேசியவாதிகளும் செய்கின்றனர். மொழியின் அடிப்படையில் அண்ணாவை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், கலைஞரை எதிர்ப்பதாகவும் அறிவிக்கின்றனர். எல்லைப் போராட்

டத்தில், ம.பொ.சியை ஏற்பதாகவும், பெரியாரை எதிர்ப்பதாகவும் அறிவிக்கின்றனர். தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு தொண்டாற்றிய சான்றோர்களின் பங்களிப்பைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், சான்றோர்களின் தாய் மொழி என்று இவர்கள் நினைப்பதை வைத்து, சிலரை ஏற்கின்றனர்; சிலரை எதிர்க்கின்றனர், காவிகளைப் போலவே!

ஜாதியை உருவாக்கியது யார்?

தீண்டாமையை உருவாக்கியது இஸ்லாமியர்கள் தான் என்பதே ஹிந்துத்துவ அமைப்பினரின் கருத்தாக உள்ளது. 1900 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தீண்டாமை இருந்ததற்கான குறிப்புகள் உள்ளன. இஸ்லாம் என்று ஒரு மதம் உருவாகி 1400 ஆண்டுகள் தான் ஆகின்றது. பிறகெப்படி இஸ்லாம் தீண்டாமையை உருவாக்கியிருக்க முடியும்? அதே போல ஜாதி வேற்றுமைகளை உருவாக்கியது 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த வெள்ளைக்காரர்கள் தான் என்றும் நம்புகின்றனர். ஆனால், 2600 ஆண்டுகளுக்கு முன்புத்தர் ஜாதி அமைப்பை எதிர்த்ததைப் பற்றிய எந்த வரலாற்று அறிவும் பார்ப்பன அடிமைகளுக்கு இருப்பதில்லை. மனுஸ்மருதியை ஆதரிக்கும் இந்த அடிமைகள், ஒருமுறை கூட மனுஸ்மிரிதியை படித்திருக்க மாட்டார்கள். இந்தியாவின் முதல் 5 மாட்டுக்கறி நிறுவனங்களும் பாஜகவினருடையது தான். ஆனால், நிறுவன பெயர்களோ இஸ்லாமிய பெயர்களாக இருக்கும். இந்த பெயர்கள், வெளிநாட்டில் இஸ்லாமிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யவும், உள் நாட்டில் இஸ்லாமியர்கள் பசுக்களை கொண்டு ஏற்றுமதி

செய்கிறார்கள் என்ற பிம்பத்தை உருவாக்கவும் பயன்படுகின்றன. காந்தியைக் கொன்றவர்களே “இஸ்மாயில்” என்று தானே பச்சை குத்தி இருந்தனர்!!

“லவ் ஜிகாத்” என்ற பெயரில் இஸ்லாமிய ஆண்கள், ஹிந்து பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, அவர்களை முஸ்லிம்களாக மாற்றுகின்றனர் என்ற ஆதாரமற்ற குற்றச் சாட்டை சங் பரிவாரங்கள் வைக்கின்றனர். ஹிந்து-முஸ்லிம் திருமணம் என்பதே மிகவும் அபூர்வமானது. லவ் ஜிகாத் என்று ஒன்று இருந்தால், முஸ்லிம் ஆணுக்கும், ஹிந்து பெண்ணுக்கும் இடையே நடைபெறும் திருமணங்கள், அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், உண்மை என்பது ஆர் எஸ் எஸ் சொல்வதற்கு நேர்மாறாக உள்ளது. முஸ்லிம் ஆணின் குடும்பத்தினரே இத்தகைய திருமணங்களை எதிர்ப்பதை பல இடங்களில் பார்க்கிறோம்!

இஸ்லாமியர் மக்கள் தொகை கூடுகிறதா?

மதமாற்றத்தின் மூலம் இஸ்லாமியர் எண்ணிக்கை கூடிவிட்டதாக காவி பயங்கரவாதிகள் கூறுகின்றனர். இது பாதி உண்மை; பாதி பொய். எப்போதுமே, பாதி உண்மை என்பது பொய்யை விட ஆபத்தானது. ஏனெனில், ஒரு பாதி உண்மை, மீதி பாதி பொய்யையும் உண்மையாக்கி விடும். இஸ்லாமியர் எண்ணிக்கை கூடியிருப்பது உண்மை தான். ஆனால் அதற்கு முதன்மை காரணம் மதமாற்றமல்ல. ஜாதி அமைப்பு தான் மதமாற்றத்துக்கு காரணம் என்று இவர்கள் பெரிதும் மதிக்கும் விவேகானந்தரே கூறியுள்ளார். (Collected Works of

Vivekanandha தொகுதி 8).

இருந்தபோதிலும், இஸ்லாமியர் எண்ணிக்கை அதிகரிப்புக்கு முதன்மைக் காரணம் மதமாற்றமல்ல; கல்வியறிவின்மையே முதன்மை காரணமாகும். கடந்த 50 ஆண்டுகளில், கல்வியறிவு குன்றியிருக்கும் சமூகங்களின் மக்கள் தொகை விழுக்காடு கூடியிருப்பதையும், கல்வியறிவு மிகுந்திருக்கும் சமூகங்களின் மக்கள் தொகை விழுக்காடு குறைந்திருப்பதையும் காண முடிகிறது. உதாரணமாக, 1951இல் 7.5% ஆக இருந்த பழங்குடியினர் (ST), 2001இல் 8.5% ஆக உயர்ந்துள்ளனர். இதற்கு காரணம் மதமாற்றம் என்று கூற முடியுமா? தனித்து வாழும் பழங்குடியினரின் மதம் என்ன வென்றே பொதுச் சமூகத்தினருக்கு தெரியாத நிலையில், எப்படி மதமாற்றங்கள் நடக்க முடியும்? எனவே கல்வியறிவின்மையே மக்கள் தொகை பெருக்கத்துக்குக் காரணமாகும்.

இஸ்லாமியர்கள் 4 பெண்களை திருமணம் செய்து கொள்கின்றனரா?

1000 இஸ்லாமிய பெண்களுக்கு, 1068 இஸ்லாமிய ஆண்கள் உள்ளனர். ஒரு ஆண், ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்துகொண்டால் கூட, 68 ஆண்களுக்கு பெண்கள் இல்லாத நிலை தான் நீடிக்கும். ஒரு ஆண், 4 பெண்களை திருமணம் செய்துகொண்டால் என்னவாகும்? 250 ஆண்கள், 1000 பெண்களை திருமணம் செய்துகொண்டால், மீதி 750 ஆண்களுக்கு (75%) திருமணம் ஆகுமா? நம்மை சுற்றி வாழும் இஸ்லாமியர்களைப் பார்த்தாலே, 75% பேர் துணையில்லாமல் வாழ்கிறார்கள் என்பது எவ்வளவு பெரிய

பொய் என்பது தெரியும். 1961 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, நிறைய பெண்களை திருமணம் செய்து கொள்வதில், ஆதிவாசிகள் முதலிடத்திலும், புத்தர்கள் இரண்டாம் இடத்திலும், ஜைனர்கள் மூன்றாம் இடத்திலும், ஹிந்துக்கள் நான்காம் இடத்திலும், இஸ்லாமியர்கள் அய்ந்தாவது இடத்திலும் உள்ளனர். அதாவது, இஸ்லாமியர்களை விட ஹிந்துக்கள் முன்னணியில் உள்ளனர். ஆனால், காவிகளின் கண்களுக்கு மட்டும், இஸ்லாமியர்கள் 4 பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொள்வதைப் போல தெரிகிறது. இதுவரை நாம் பார்த்த வதந்திகள் மிகக் குறைவே! இன்னும் ஆயிரக் கணக்கான வதந்திகளை சனாதனவாதிகள் பரப்பியுள்ளனர்.

தகவல் தொழில்நுட்பம் வளராத காலகட்டத்திலேயே காவிகள் இவ்வளவு வதந்திகளை வெற்றிகரமாக பரப்பியிருக்கும் சூழலில், இன்றைய வாட்சாப், ஃபேஸ்புக் உலகத்தில், ஃபோடோஷாப் மூலம் இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கான வதந்திகளை பரப்புகின்றனர். நமக்கு வரக்கூடிய வாட்சாப் செய்திகளை அப்படியே நம்பி, பிறருக்கும் அதை அனுப்பாமல், செய்தியின் உண்மைத் தன்மையை ஆராய்ந்து பிறருக்கு பகிர்வது நல்லது. ஏனெனில், பகுத்தறிவாளர்கள் மத்தியிலும் கூட, காவிகள் பரப்பிய செய்திகளின் தாக்கம் உள்ளது. சந்பரிவார் அமைப்பினர் என்ன என்ன பொய்களைப் பரப்பியிருக்கிறார்கள் என்பதையும், அவர்களின் செயல் திட்டம் என்னவென்பதையும் நாம் புரிந்து கொண்டால் தான், மக்களுக்கு உண்மைகளை எடுத்துச் செல்ல முடியும்.

- 'நிமிர்வோம்' வாசகர் வட்டத்தில்
நிகழ்த்திய உரை

தேசியவாதம் ஒரு கருத்தியல் விஷம்!

தேசியவாதம் ஒரு கருத்தியல் விஷம்; அது தனிமனித உரிமைகளை காலில் போட்டு கசக்குவதற்குத் தயங்காது என்று இந்திய குடியரசின் முன்னாள் துணைத் தலைவர் டாக்டர் ஹயீது அன்சாரி குறிப்பிட்டுள்ளார். ஊரக மற்றும் தொழிற்துறைக் கூட்டமைப்பு ஆய்வு மையம் ஏற்பாடு செய்த - சீக்கிய சமய நிறுவனர் குருநானக் தேவ் தொடர்பான நிகழ்ச்சி ஒன்றில் ஹயீது அன்சாரி கலந்து கொண்டு உரையாற்றியுள்ளார்.

சமய நம்பிக்கைகளை உருவாக்கியவர்கள் மதத்தன்மையை உருவாக்கவில்லை. ஆனால், தத்துவங் களை, நெறி முறைகளை நீர்க்கச் செய்து, அவற்றை திரிப்பவர்கள் 'மதத்தன்மை' என்ற ஒன்று உருவாக்கி விடுகிறார்கள். பல பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பாக, மகாகவி ரவீந்திரநாத் தாகூர் 'தேசிய வாதத்தை ஒரு பேரச்சுறுத்தல்' என்றும் 'மனிதன் கண்டுபிடித்த சக்திவாய்ந்த மயக்க மருந்து' என்றும் வர்ணித்தார், மேலும் அவர், தேசத்தை வழிபடும் போக்கிற்கு எதிராகவே தன்னை நிலை நிறுத்தினார். விஞ்ஞானி ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன், தேசியவாதத்தை ஒரு 'குழந்தைப் பருவ நோய்' என்று கூறினார். நாட்டுப்பற்று என்பது பண்பாட்டு ரீதியாகவும் ராணுவ ரீதியாகவும் அவசியமான ஒன்று. புனிதமான உணர்வுகளை அது ஊக்குவிக்கிறது. ஆனால் இதுவும் வெறித்தனமாகக் கூடாது அப்படியாகி விட்டால் ஒரு நாடு எந்த மதிப்பீடுகளைக் காக்க வேண்டும் என்று போராடுகிறதோ அதையே குலைத்து விடும்.

தேசியவாதத்தை அதிகாரத்துக்கான ஆசையிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாது. தேசியவாதம் ஒரு கருத்தியல் விஷம். அது தனிமனித உரிமைகளை காலில் போட்டு மிதிக்கவும் தயங்காது. தேசியவாதம் என்பது ஒரேநாடு என்பதுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளப்படுவதாகும். அதனாலேயே நன்மை, தீமை, சரி, தவறு ஆகியவற்றுக்கு அப்பால் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறது. தனிநபர் முடிவுகளை, கருத்துகளை நீக்கிவிட்டு தன்னுடைய நலன்களைத் தவிர வேறு இல்லை என்ற ரீதியில் செல்கிறது. தேசியவாதம், நாட்டுப்பற்றுடன் எப்போதும் குழப்பிக் கொள்ளப்படுகிறது. இரண்டையும் ஒன்றே என்பது போல், பரஸ்பரம் ஒன்றின் இடத்தில் மற்றொன்றை பதிலீடு செய்து புரிந்து கொள்கின்றனர். இரண்டு சொற்களுமே நிலையற்ற மற்றும் பொதிந்து கிடக்கும் அந்தத் தளங்கள் கொண்டவை. எனவேதான் இரண்டையும் கையாள்வதில் எச்சரிக்கை தேவை. ஏனெனில் இரண்டுமே உள்ளடக்கம் மற்றும் அந்த அளவில் வேறு வேறானவை. கடும் தேசியவாதம், தீவிர மதத்தன்மை இரண்டும் விரும்பத்தக்கதது. இதற்கான மாற்று மனிதன் எட்டிவிடக்கூடிய தூரத்தில் தான் உள்ளது. மனித சமூகத்தின் அந்த விடிவானது மகிழ்ச்சி, அமைதி, சமாதானம் என்பதில்தான் உள்ளது. சகிப்புத் தன்மை, உரையாடல், அனுசரிப்பு மற்றும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தன்மை ஆகியவற்றினால் அந்த விடிவை எட்டலாம். இவற்றைப் போதிக்கும் மத, ஆன்மீகத் தலைவர்களின் உபதேச தர்க்கங்களுக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு ஹயீது அன்சாரி பேசியுள்ளார்.

வைக்கம் போராட்ட வரலாற்றில் புதிய வெளிச்சங்கள்

● பழ. அதியமான்

ஈழவரின் மீதான தீண்டாமையை மறுத்துப் பேசும்போது பெரியார் பின்வருமாறு பேசினார். “உடம்பின் கழிவுகளைச் சுத்தப்படுத்துவது போன்ற குறிப்பிட்ட பணிகளுக்காக இடது கை பயன்படுகிறது. ஒவ்வொரு கைக்கும் தனித் தந்தை, தாய் உண்டா? இடது கையைத் தொடும்போதெல்லாம் வலது கை குளித்து முழுக வேண்டும் என்று நினைக்கிறதா? நாம் கடவுளைத் தொழும்போது வலது கையுடன் மட்டும் செல்கிறோமா? கோயிலுக்குச் செல்லும்போது நமது இடது கையை விட்டுவிட்டுச் செல்கிறோமா? வலது பக்கம் இடது பக்கத்தைவிட உயர்வானது என்றால் இடது கண்ணால் நம்மைப் பார்ப்பவரைக் குற்றம் சொல்லுகிறோமா அல்லது வலது காலால் உதைபடும்போது சந்தோஷப்படுகிறோமா?” என்று சாதாரண மக்களுக்கும் புரியும்படியாகப் பேசினார் பெரியார்.

வைக்கம் என்றதும் தமிழ்நாட்டினருக்கு மனத்தில் முதலில் விரியும் உருவமும் பெயரும் பெரியாருடையதுதான். வைக்கம் என்பது கேரளத்தில் பெரும்பான்மையருக்கு வைக்கத்தப்பன் குடிகொண்டுள்ள ஓர் ஊர். கொஞ்சம் வரலாறு தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டால் சத்தியாகிரகம் நடைபெற்ற ஓரிடம். இன்னும் சமூக உணர்வாளர்களிடம் வினவினால் ஈழவர் முன்னேற்றத்தில் ஒரு மைல்கல்லான போராட்டம் நடந்த இடம் என்பர். ஆனால், தமிழ்நாட்டில் வைக்கம் என்றால் சமூக நீதியின் அடையாளம். அதை அடையப் போராடிய வீரர் பெரியார் என்பதாகப் பதில் விரிவடையும். “1924-25இல் வைக்கம் போராட்டம் நிகழ்ந்த தருணத்தில் ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கரை ‘வைக்கம் வீரர்’ என்று எழுதினேன். அவருக்கு அது ஒரு பட்டப்பெயராகவே பிற்காலத்தில் ஆகிவிட்டது’ என்று திரு.வி.க. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அன்றைய திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தின் கோட்டயம் மாவட்டம் வைக்கத்தில் சிவன் கோயிலைச் சுற்றிலுமுள்ள நான்கு தெருக்களில் ஈழவர் உட்பட தாழ்த்தப்பட்டோர் நடக்கத் தடை இருந்தது. இத்தகைய தடை கேரளம் முழுவதும் அளாவியது. இத்தடையை நீக்கி அவ்வீதியில் நடக்க உரிமை வேண்டி நிகழ்ந்த சத்தியாகிரகமே வைக்கம் போராட்டம். ஈழவர் தலைவர் டி.கே.மாதவன் பல்லாண்டு முன்முயற்சியில் கிளர்ந்த இந்த வைக்கம் போராட்டத்தை உற்சவ மூர்த்தியாகவும் மூளையாகவும் முறையே கேரள காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கே.பி.கே.சுவ மேனனும் ஜார்ஜ் ஜோசப்பும் தொடங்கி வைத்தனர். தமிழ்நாட்டுப் பெரியார், கேள்பப்பன், குரூர்

நீலகண்டன் நம்பூதிரி போன்றோர் நடத்துநராகப் போராட்டத்தைச் செயல்படுத்த, ஆலோசகரான காந்தி நிறைவில் வந்து முடித்து வைத்தார் எனச் சுருக்கமாக வைக்கம் போராட்டச் சித்திரத்தை வரையலாம். இடையில் மன்னத்து பத்மநாபன் போன்றோர் பெரும் துணைவலியாக அமைந்தனர்.

1924 மார்ச் 30 அன்று கேரள காங்கிரஸ் ஆதரவில் தொடங்கிய போராட்டம் ஏப்ரல் முதல் வாரத்திலேயே தன் போராளிகள் அனைவரையும் சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தலைவர்களின்றி தத்தளித்து நின்றது. வழிநடத்தும் தலைவர்களைக் கேட்டு காந்தி, ராஜாஜிக்கும், அவரையே வரும்படி வேண்டி பெரியாருக்கும் ஜார்ஜ் ஜோசப் எழுதினார். முதல் இருவரும் கோரிக்கையை நிராகரித்தனர். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவரான பெரியாரோ கேரள அழைப்பை ஏற்று வைக்கம் சென்றார். தான் கட்டாயம் வந்தே தீர வேண்டுமா என்று இரு முறை கேட்டு உறுதிப்படுத்திக்கொண்ட பிறகே பெரியார் கிளம்பினார். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவர் என்ற அந்தஸ்திலேயே சென்றமையால், தலைமைப் பொறுப்பைத் தற்காலிகமாக ராஜாஜியைப் பார்க்கச் சொல்லி கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டுச் சென்றார். வைக்கம் சென்ற 13 ஏப்ரல் 1924 முதல் அவர் தலைமையில் நடைபெற்ற வெற்றி விழா நிகழ்ந்த 29 நவம்பர் 1925 வரையான காலத்தில் பெரியார் போராட்டத்துக்குப் பங்களித்தார்.

தடைசெய்யப்பட்ட சாலைகளின் தடுக்கப்பட்ட இடங்களில் தினமும் குறைந்தது மூன்று பேர் சத்தியாகிரகம் செய்வார். 604 நாள் போராட்டம் நிகழ்ந்தது. பல நாள் பெரியார் தலைமை தாங்கினார். போலீஸாரின் தடியடியும் வாயடியும் குறைவின்றி நிகழ்ந்தன. வைதிகர் ஏற்பாடு செய்த அடியாட்களின் அக்கிரமங்களுக்கும் குறைவில்லை. சத்தியாகிரகிகளின் கண்ணில் சுண்ணாம்பைப் பூசிய சம்பவங்களும் நிகழ்ந்தன. மக்கள் ஆதரவைத் திரட்ட வைக்கத்தைச் சுற்றிலும் கிராமங்களிலும் சேர்த்தலை, வர்க்கலை, கோட்டயம் போன்ற நகரங்களிலெல்லாம் ஓயாமல் பிரச்சாரம் செய்தார் பெரியார். தெற்கே திருவனந்தபுரம், நாகர்கோவில் வரை அவரது பிரச்சாரப் பயணம் நீண்டது. மக்களிடமும் வியாபாரிகளிடமும் நிதி வசூலித்தார்.

வைக்கம் சத்தியாகிரகத்தை அகில இந்திய இயக்கமாக்கக் கேரளத் தலைவர்கள் கோரிய போது காந்தி இணங்கவில்லை. இயக்கம்

பலவீனமாகிறதே என்று அவர்கள் வற்புறுத்திய போது அதைச் சாகவிடாமல் சென்னை மாகாணத்தவர் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று சொல்லிவிட்டார். எனவே, பெரியார் உட்பட தமிழ்நாட்டுத் தலைவர், தொண்டர்களின் பங்களிப்புக்கு காந்தியின் பொது அனுமதி இருந்தது எனக் கருதலாம். இத்தகைய வெளியார் உதவியின் இன்றியமையாமையை காந்தியை விடவும் சமஸ்தான ரெசிடெண்ட் சிட்பிள்யூ.இ. காட்டன் சரியாக உணர்ந்திருந்தார்: “சாலையை அனைவருக்குமாகத் திறப்பது என்ற பிரச்சினை உள்ளூர் சம்பந்தப்பட்டதாகவே இருப்பினும், வெளியிலிருந்து மட்டும் இதற்கு உதவி வராதிருந்தால் உண்மையில் இந்த இயக்கம் எப்போதோ பிசுபிசுத்துப்போயிருக்கும்” என்று 21 ஏப்ரல் 1924 அன்றைய குறிப்பில் அவர் சொல்கிறார்.

பின்னாளில் 1980-களில் வைக்கம் போராட்டத்தைப் பற்றிய முதல் ஆய்வு நூலை எழுதிய கேரள வரலாற்றுப் பேராசிரியர் டி.கே.ரவீந்திரன் “பெரியாரின் வரவினால் இயக்கத்திற்குப் புதிய உயிர் கிடைத்தது” என்று பதிந்துள்ளார். மிகச் சமீபத்தில், காந்தியின் அகிம்சை தொடர்பில் வைக்கம் போராட்டத்தை ஆய்வுசெய்து அமெரிக்க ஆய்வாளர் மேரி எலிசபெத் கிங் நூல் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். அவருக்கு கேரளப் பேராசிரியர் கே.கே.சுசுமான் அளித்த நேர்முகத்தில் “ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் தலைவராக இந்தியா முழுவதும் அறிமுகமாகி யிருந்த பெரியார் தன் வெடிப்புறப் பேசும் திறனால் இக்கட்டான நேரத்தில் போராட்டத்தை வளர்த்தெடுத்தார்” என்று விவரித்துள்ளார்.

அரசினரும் கேரளரும் மெச்சும்படியாக வைக்கத்தில் பெரியார் என்னதான் செய்தார்? மக்கள் ஆதரவைத் திரட்டும் பிரச்சாரமே அவரது முதன்மையான பணி. “நாடு என்ன உங்கப்பன் வீட்டுச் சொத்தா? நாட்டை பத்மநாப சுவாமிக்கு அர்ப்பணித்துவிட்ட பிறகு, நாடே கோயில் சொத்துதானே!” என்று மன்னரைப் பார்த்துப் பேசினார் பெரியார். மன்னர் திருமனசைப் பாராட்டலாமே தவிர எதிர்த்து பேசுவது கூடாது என்பது திருவாங்கூர் சமஸ்தான சம்பிரதாயம்.

கிறிஸ்தவரும் முஸ்லிம்களும் அந்தத் தெருவில் நடக்கலாம். இந்துவான ஈழவர் நடக்க அனுமதி இல்லை. இந்த முரண் ஏன் என்பது சத்தியாகிரகிகளின் வாதங்களுள் ஒன்று. அதற்குப் பதில் அளித்த அதிகாரிகள், அவர்களையும் வேண்டுமானால் தடுத்துவிடுகிறோம் என்று

கூறினர். இதைக் கிண்டல் செய்தார் பெரியார். “நாங்கள் பசியாக இருக்கிறோம் என்று சொன்னால், பசியாக இருக்கிறோம் என்று நீங்கள் ஏன் சொல்கிறீர்கள் என்றால், மற்றவர் சாப்பிடுவதை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள் என்று அரசாங்கம் சொல்கிறது. அவர்கள் சாப்பிடும் உணவைப் பறித்துவிடுகிறோம் என்கிறது” என்றார்.

தீண்டாமையைக் கண்டித்து இவ்வளவு வேகமாகப் பேசியோர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்ற தலைவர்களான பெரியாரும் கோவை அய்யாமுத்துவம்தான். கிளர்ச்சிக்காரர் அனைவரையும் சிறைப்படுத்த அரசாங்கம் முயன்றது. வைக்கம் வந்த பதினைந்து நாட்களுக்குள் பெரியார் பேசுவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. கோட்டயம் மாவட்டத்துக்குள் பிரவேசிக்கவும் தடை போடப்பட்டது. பின்னர், அந்தத் தடை கொல்லம் மாவட்டத்துக்கும் நீண்டது. எந்தத் தடையையும் மதிக்காமல் பெரியார் தொடர்ந்து பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டார், சமஸ்தானம் முழுவதும் பிரசாரப் பயணம் மேற்கொண்டார். அரசாங்கம் பொறுக்க முடியாமல் ஒருகட்டத்தில் அவரைக் கைதுசெய்தது. நீதிமன்ற விசாரணையும் வைக்கத்தில் நிகழ்ந்தது. “இந்த நீதிமன்றம் நியாயம் செய்யும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. விசாரணை வெறும் வேஷம். நீதிமன்றத்துடன் ஒத்துழைக்க முடியாது” என்று அறிவித்ததோடு, “சமாதானம் உண்டுபண்ணவே நான் வைக்கத்துக்கு வந்தேன், எவ்விதமான தண்டனை விதித்தாலும் ஏற்கத் தயார்” என்றும் நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்தார் பெரியார். இதையடுத்து நீதிமன்றம் 22 மே 1924-ல் ஒரு மாத வெறுங்காவல் தண்டனை அளித்தது. ஆறுக்குட்டியில் பெரியார் அத்தண்டனையை அனுபவித்தார்.

அடுத்தடுத்த சிறை தண்டனைகள்

சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைந்த பெரியார் மீண்டும் நேராக வைக்கம் போனார். ஈரோட்டுக்குச் செல்வார் என்று எதிர்பார்த்த அரசாங்கம், ஏமாற்றமும் கோபமும் அடைந்தது. “கோட்டயம் மாவட்டத்திற்குள் நுழைவதற்குத் தடை அமலில் இருக்கும்போது அவரை வைக்கத்திற்குள் நுழைய ஏன் அனுமதித்தீர்கள்?” என்று மாவட்டக் காவல் துறைக் கண்காணிப்பாளரை மாவட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட் கடிந்துகொண்டார். ஆனால், அரசாங்கம் உடனே கைது செய்யவில்லை.

அரசாங்கத்தின் அச்சுறுத்தலைப் பொருட்படுத்தாமல் பெரியார் தொடர்ந்து பிரச்சாரத்திலும் போராட்டத்திலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டார்.

டிருந்தார். ராட்டையைப் போராட்டக் களத்தில் கொண்டுசெல்வதில் காவல் துறைக்கும் சத்தியாகிரகிகளுக்கும் பிரச்சினை எழுந்தபோது பெரியார் அதைத் தீர்த்துவைத்தார். தொடர்ந்து அவரை அரசாங்கம் வெளியில் விட்டு வைக்கவில்லை. முதல் சிறைவாசம் முடிந்து விடுதலையான 27-வது நாள் (18 ஜூலை 1924) மீண்டும் கைதுசெய்தது. இந்த முறையும் பெரியார் நீதிமன்றத்துடன் ஒத்துழைக்க மறுத்தார். முதல் முறை உபாயமான தண்டனை விதித்தும் ‘எதிரி’ திருந்தவில்லை என்பதாலும், இரண்டாம் தடவையாக அரசு உத்தரவை மீறி நடந்திருப்பதாலும் நான்கு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தார்.

இம்முறை ஆறுக்குட்டி சிறையில் பெரியாரை அடைக்கவில்லை. மற்ற சத்தியாகிரகிகள் இருந்த திருவனந்தபுரத்துக்கும் அனுப்ப அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. கோட்டயம் மாவட்டச் சிறையில் அடைக்க விரும்பியது. அதற்காக வைக்கத்திலிருந்து புறப்பட்டபடகு, 20 மைல் தூரத்துக்குப் பிறகு பெருமழை, புயல் காரணமாக மேலும் போக முடியாமல் திரும்பி விட்டது. வைக்கம் காவல் நிலையச் சிறையில் சில நாள் வைத்திருந்து பின் திருவனந்தபுரம் மத்தியச் சிறைக்கே அனுப்பி வைத்தது அரசாங்கம்.

திருவனந்தபுரம் மத்தியச் சிறையிலிருந்த கே.பி.கேசவ மேனன், ஜார்ஜ் ஜோசப் உள்ளிட்ட சத்தியாகிரகிகள் அனைவரும் அரசியல் கைதிகளாகக் கருதப்பட்டு மரியாதையுடன் நடத்தப்பட்டனர். ஆனால், பெரியார் அவ்வாறு நடத்தப்படவில்லை. ‘கால்களில் விலங்குச் சங்கிலி, தலையிலே கைதிகள் அணியும் ஒரு குல்லாய், முழங்காலுக்குக் கீழே தொங்குகிற ஒரு வேட்டி, கழுத்தில் கைதி எண் குறிக்கப்பட்ட மரப்பட்டை. இவற்றுடன் ஈ.வெ.ராமசாமி கொலைகாரர் களோடும் கொள்ளைக்காரர்களோடும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். தண்டனை அடைந்த ஒரு சாதாரண கைதி ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு வேலை செய்வானோ அதைவிட இருமடங்கு வேலை செய்கிறார்.” இது பெரியாருடன் சிறையிருந்த கே.பி.கேசவ மேனனின் நேரடி சாட்சியம்.

பெரியாருக்கு இழைக்கப்பட்ட இந்தக் கொடுமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத கேசவ மேனன், பெரியாருக்கு அரசியல் கைதி அந்தஸ்து அளிக்குமாறு சிறையிலிருந்தே அரசாங்கத்திடம் வேண்டிக் கொண்டார். எனினும், விடுதலை அடையும்வரை அதற்குப் பதில் வரவில்லை என்று தன் வாழ்க்கை வரலாறான ‘கடந்த கால’த்தில் குறித்துள்ளார்.

பெரியாருக்கு ஆதரவாக ராஜாஜி

பெரியாரின் நிலை ராஜாஜியையும் வருத்திற்று. பெரியாருக்கு ஆதரவாக அரசாங்கத்தைக் கண்டித்துப் பத்திரிகையில் எழுதினார் அவர். ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கரைக் கடுங்காவல் தண்டனையில் வைத்திருப்பதும், இரும்பு விலங்கிட்டிருப்பதும், அவருக்குச் சிறை உடை அணிவித்திருப்பதும், மற்ற சத்தியாகிரகிகள் சரியாகப் பெற்றுள்ளவற்றை அவருக்கு மறுப்பதும் நியாயப்படுத்தவே முடியாதவை என்று 'தி இந்து' ஆங்கில நாளிதழில் எழுதியிருந்தார் ராஜாஜி (27 ஆகஸ்ட் 1924). இந்தச் சமயத்தில் பெரியாருக்கு ராஜாஜி சூட்டிய புகழாரம் முக்கியமானது. "ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கர் ஒரு தளர்வுறாத ஆன்மா. செல்வ வளத்தின் மகிழ்ச்சிகளையும் பதவிகளையும் வெறுத்து ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு கடினமான இந்தப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். பெரும்பாலான நம்மைப் போல அல்ல; உண்மையிலேயே!"

திரு.வி.க.வும் இக்கொடுமையைச் சாடினார். "திருவாங்கூர் அரசாங்கம் ஒரு சத்தியாகிரகியை இவ்வாறு துன்புறுத்துவது தருமமோ என்று கேட்கிறோம்" என்று மனம் நொந்தார் திரு.வி.க.

'விடுதலைதான் என்னை வருத்தப்பட வைத்தது'

இரண்டாம் முறையாகச் சட்டத்தை மீறியிருப்பதால் தனிச்சலுகை எதுவும் அவருக்கு வழங்க வேண்டாம் என்ற மாவட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் கருத்துக்குள் அரசாங்கம் ஒளிந்து கொண்டு விடுதலை வரை துன்புறுத்தியது. புதிய மன்னர் பொறுப்பேற்றதையடுத்து 30 ஆகஸ்ட் 1924 அன்று பெரியார் உட்பட 19 சத்தியாகிரகிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர். விதிக்கப்பட்டிருந்த கடுந்தண்டனைக்காக கேரளமும் தமிழகமும் வருந்த, விடுதலையான பெரியாரோ, நாகர்கோவிலில் பேசும்போது, "நான் சிறையில் பட்ட கஷ்டத்திற்காக யாரும் வருந்த வேண்டாம். விடுதலைதான் என்னை வருத்தப்பட வைத்துவிட்டது" என்று வேதனையையும் வேடிக்கையாக எதிர் கொண்டார்.

அடுத்து பெரியார், கே.பி.கேசவ மேனன் உள்ளிட்டோர் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டனர். "பொதுச் சாலைகளில் எல்லோரும் நடமாடலாம் என்பதை அனுமதிப்பதற்குரிய அறிகுறியாகவே எங்கள் விடுதலையைக் கொள்கிறோம். அப்படி நடக்காவிடில் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவோம்" என்று அவ்வறிக்கையில் தெரிவித்தனர். இவ்வறிக்கை மூலம் அரசின்

விடுதலையைச் சலுகையாக ஏற்காமல் அதையும் ஒரு நிபந்தனையாக மாற்றினர் சத்தியாகிரகிகள். கேட்டிலும் துணிந்து நின்றார் பெரியார்.

ஒன்றரை மாதங்களுக்கு மேல் சிறையிருந்த பெரியார், இந்த விடுதலைக்குப் பிறகும் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. வைக்கத்துக்கே சென்று போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார். நெடுங்கணா, நாகர்கோவில் போன்ற ஊர்களில் பத்து நாள் வரை பிரச்சாரம் செய்துவிட்டு, ஈரோட்டுக்கு செப்டம்பர் 10ஆம் தேதி திரும்பினார். காத்திருந்ததுபோல் சென்னை மாகாணக் காவல் துறை 11ஆம் தேதி பெரியாரைக் கைதுசெய்தது. இந்தக் கைது ஆறு மாதம் முன்பு மயிலாப்பூரில் பேசிய அரசு விரோத பேச்சு ஒன்றுக்கானது. வேறு அரசாங்கத்தால், வேறு காரணத்துக்காக, வேறிடத்தில் கைது நிகழ்ந்திருப்பினும் அவரை மீண்டும் வைக்கத்துக்குச் செல்ல ஒட்டாமல் தடுப்பதே நோக்கம் என்று ஊகிக்கலாம். எது எப்படியோ வைக்கத்துக்கு உடனடியாகச் செல்லவிடாமல் இந்தக் கைதும் வழக்கும் அவரைத் தடுத்துவிட்டன.

பெரியார் வைக்கத்தில் இருந்த காலத்திலும் சரி பிறகும் சரி, போராட்டம் கடுமீ நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தது. பண நெருக்கடி அதில் முதலாவது. தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி, பெரியார் வழியாக ரூ.1000 கொடுத்தது. மற்ற பிரச்சினைகளை ஆலோசித்து முடிவெடுக்க பல ஆலோசனைக் கூட்டங்கள், சமாதானத் தூதுகள், பிரச்சாரக் குழுக்கள், மகளிர் அணிகள் அவ்வப்போது உருவாயின. அவை பலவற்றில் பெரியாரும் நாகம்மையாரும் இடம்பெற்றிருந்தனர். இவ்வகையில் திவானைச் சந்தித்து சமாதானம் பேச ஏற்பட்ட எட்டுப் பேர் கொண்ட குழுவில் பெரியாரும் ஒருவர்.

பெரியார் வைக்கத்தில் போராடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அங்கு வந்த தலைவர்கள் அனைவரும் அவரைக் கலந்தாலோசித்தனர். ஆரிய சமாஜத் தலைவர் சிரத்தானந்தர் போராட்டம் நலிவுற்றிருந்த ஒரு கட்டத்தில் அதை எடுத்து நடத்தவும் ஒப்புக்கொண்டார். ராஜாஜி வைக்கம் வந்தபோது காவல் நிலைய சிறையில் இருந்த பெரியாரைச் சந்தித்த பிறகே ஆசிரமம் சென்றார். வரதராஜுலு நாயுடு, எஸ்.சீனிவாச ஐயங்கார், டி.எஸ்.சொக்கலிங்கம் போன்றோர் சத்தியாகிரக ஆசிரமத்தில் அவரைச் சந்தித்தனர். காங்கிரஸ் தலைவர் சி.வி.வேங்கட ரமண ஐயங்கார் பெரியாருடன் பிரச்சினைக்குரிய சாலைகளைப் பார்வையிட்டார். ஆக இந்திய, தமிழகத் தலைவர்கள் பலரும் பெரியாருடன் போராட்டம்

குறித்து விவாதித்தனர்.

காந்தி - பெரியார் சந்திப்பு

போராட்டத்தின் நிறைவுக் கட்டத்தில் வைக்கம் வந்த காந்தியுடனும் பெரியார் தொடர்பில் இருந்தார். டெல்லியிலிருந்து சென்னை வழியாக வந்த காந்தியை ஈரோட்டில் (8 மார்ச் 1925) வரவேற்றுவிட்டு, வர்க்கக் கலையில் (12 மார்ச் 1925) அவரோடு இணைந்துகொண்டார். அதேபோல், நாராயண குருவைச் சந்தித்த காந்தியுடனான சிறு குழுவில் அவர் இருந்ததையும் காவல் ஆணையர் பதிவு செய்துள்ளார். பெரியாரைக் கலந்தாலோசித்த பிறகே ராணியாரை காந்தி சந்தித்துப் பேசியதாகப் பலவிடங்களில் பிற்காலத்தில் தெரிவித்துள்ளார் பெரியார்.

வைக்கம் வருகையின்போது காவல் துறை ஆணையருடன் காந்தி மேற்கொண்ட ஓர் ஒப்பந்தத்தின் விளை பயனாய், ஓராண்டுக்கு முன்னால் பெரியாருக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடை விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. 'ஈ.வெ. ராமசாமி நாயக்கருக்கு விரோதமாகப் பிறப்பித்த தடை உத்தரவைத் திருவாங்கூர் கவர்ன்மென்டார் வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டுவிட்டார்கள் என்பதைக் கேட்க வாசகர்கள் சந்தோஷமடைவார்கள்' என்று காந்தி 'யங் இந்தியா'வில் (23 ஏப்ரல் 1925) தன் மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்தார்.

மனைவியுடன் களம் சென்றார்

காங்கிரஸின் தமிழ்நாட்டுத் தலைவராகவே பெரியார் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டார். தனிப்பட்ட முறையில் அல்ல; அவர் வழியாகவே தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி ஆயிரம் ரூபாயைப் போராட்டத்துக்கு அனுப்பியது. கிடைக்கும் பெயர் விவரப்படி, 50 பேர் அளவிலான தொண்டர்களுடன் சென்று அவர் அங்கு போராடினார். தன் குடும்பத்தையும் போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தினார். 15 மே 1924இல் வைக்கம் வந்த நாகம்மையார், தொடர்ந்து நான்கு மாதம் சுற்றுப்பயணம் செய்ததற்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. நாகர்கோவில் தலைவர்கள் சிலரும் குடும்பத்துடன் வைக்கம் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இதில் மிக முக்கியமான செய்தி, பெரியார் தன் வாழ்வின் நடுப்பகுதியில் வைக்கத்தில் 74 நாட்கள் சிறையிலும், 67 நாட்கள் வெளியிலுமாக 141 நாட்களைப் போராட்டத்துக்காகச் செலவிட்டார் என்பதாகும்.

ஆலோசகர் காந்தி கொள்கை அடிப்படையில் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட அயல் மதத்தவரை வெளியேற்றினார், சத்தியாகிரகிகள்

மேற்கொண்ட உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்தினார், அகாலியர் நிறுவியிருந்த தரும உணவுச்சாலையை மறுத்தார், அயலிலிருந்து தொண்டர்களோ நிதியோ வருவதைத் தடைசெய்தார். இப்படியான காந்தியின் அறிவுறுத்தல்களால் போராட்டம் பல இன்னல்களைச் சந்தித்தது, இரு முறை சத்தியாகிரகிகள் நேரடியாகச் சென்று அவரிடம் முறையிட்டனர். இயக்கமும் பலவீனப்பட்டு வந்தது. எனினும், ஜார்ஜ் ஜோசப் தவிர, பொது வெளியில் காங்கிரஸ்காரர் எவரும் எதிர்ப்பேச்சு பேசவில்லை, பெரியாரும் பேச வில்லை. ஒரு உண்மை சத்தியாகிரகியாகவே களத்தில் அவர் விளங்கினார். பின்னாளில் கருத்து வளர்ச்சியும், அதனால் பார்வை மாற்றமும் நேர்ந்த நிலையில் பெரியார் காந்தியின் அறிவுறுத்தல்களை விமர்சித்தார். சத்தியாகிரகத்தை நிறுத்திவிடவே காந்தியும் இராஜாஜியும் விரும்பினர் என்று இதே அறிவுறுத்தல்களையே காட்டி விமர்சித்தார்.

தீர்வு தந்த போராட்டம்

எப்படியோ நவம்பர் 1925-ல் போராட்டம் - பெரியாருக்கு ஏன் காந்திக்கும் தான் - முழு மகிழ்ச்சியைத் தராத, நான்கில் மூன்று தெருக்களில் மட்டும் அனுமதி என்ற ஒருவகை சமாதானத்துடன் முடிவுக்குவந்தது. சத்தியாகிரகத்தின் வெற்றி விழாவுக்குத் தலைமை தாங்க பெரியாரைக் கேரளர் அழைத்தனர். அயலிலிருந்து கலந்துகொண்ட ஒரே தலைவர் பெரியார் மட்டுமே. சத்தியாகிரகத்தின் வெற்றியைப் பற்றியும் தோல்வியைப் பற்றியும் பேசுவதற்கு அதற்குள் காலம் வந்துவிடவில்லை. தெருவில் நடக்க உரிமை கேட்டவர்களைச் சிறைக்கு அனுப்பிய அரசாங்கம், தெருவில் நடப்பதற்கு இப்போது கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்ல முன்வந்திருப்பதைப் பார்த்தால் சத்தியாகிரகத்துக்கும் மகாத்மாவுக்கும் எவ்வளவு சக்தி இருக்கிறது என்பது விளங்குகிறது என்று பெரியார் வியந்தார் (குடி அரசு, 6 டிசம்பர் 1925). போராட்டத்தின் வெற்றிவிழாவை பெரியாரின் தலைமையில் கொண்டாடியது மிக முக்கியத்துவமுடைய செய்தியாகும். கேரளர்கள் நன்றி மறக்காதவர்கள். இன்றும் வைக்கத்தில் கேரளர்கள் நன்றியைத் தெரிவிக்கும் விதமாக கொண்டாடப்படுகிறது பெரியார் சிலை. தமிழ்நாட்டில் தான் சிலர் கேட்கிறார்கள், பேசுகிறார்கள், "பெரியாருக்கும் வைக்கம் போராட்டத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என!

பழ.அதியமான் எழுதி விரைவில் 'காலச்சுவடு' வெளியீடாக வெளிவரவிருக்கும் 'வைக்கம் போராட்டம்' நூலிலிருந்து...

சுற்றுச் சூழலில் ஜாதியம் – பார்ப்பனியம் (3)

தாவரம் – விலங்கு – உயிரினங்களிலும் பார்ப்பனிய பாகுபாடுகள்

● நக்கீரன்

பெரியார் கேட்டார் : “நெருப்பென்றால் என்னவென்று தெரியாத காலத்தில் ‘சக்கிமுக்கி’ கற்களால் நெருப்பை உண்டாக்கியவன், அந்தக் காலத்துக் கடவுள்தான்; ‘அந்தக் காலத்து எடிசன்’தான். அதைவிட மேலான வத்திப்பெட்டி வந்தபிறகு எவனாவது சக்கிமுக்கி கல்லைத் தேடிக்கொண்டு திரிவானா?” (17.10.1948, திருவொற்றியூர்)

தாவர உலகில் சாதியம்

‘சாதி’ எனும் சொல்லுக்குத் திராவிட மொழிகளில் வேர்ச்சொல் காணும் முயற்சி பலிக்கவில்லை என்கிறார் தொ.பரமசிவன். தொல்காப்பியத்தில் ஒரேயொரு இடத்தில் ‘நீர்வாழ் சாதி’ (தொல்.மரபியல் 588) என்று வருகிறது. சங்க இலக்கியத்திலும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் மட்டும் தான் ‘பறவைச்சாதி’ (209) என்று வருகிறது. அஃறிணை உயிரினங்களின் தொகுதியைக் குறிப்பிடவே இச்சொற்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தமிழில் சாதியம் என்பது 20-ம் நூற்றாண்டு ஆக்கம் என்கிறார் அவர். வடமொழியில் ‘ஜா’ என்கிற சொல் பிறப்பைக் குறிப்பதாகும். எடுத்துக்காட்டாக ‘பங்க’ என்றால் சேறு. சேற்றிலிருந்து பிறந்தவள் ‘பங்கஜ’. இவ்வகையில் தமிழ் இலக்கியத்தில் பயிலும் ‘சாதி’ என்கிற சொல் ‘ஜாதி’ என்பதன் தமிழ் வடிவமாகக் கொள்ளலாம் (தொ.பரமசிவன், 2012).

தமிழிலக்கியத்தில் முதன்முதலில் ‘சாதி’ குறித்த கருத்தாக்கம் ‘நீர்வாழ் பிறப்பு’, ‘பறவை பிறப்பு’ என்கிற பொருளில் சூழலியல் சார்ந்த சொற்களாகவே அறிமுகமானது. விந்திய மலைக்குத் தெற்கே வர்ணங்கள் இல்லாததால் அதற்குரிய பெயர்களும் தமிழில் நுழையவில்லை. சாதிக் கருத்தியலை மொழிக்குள் புகுத்தும் முயற்சிகள் பிற்காலத்திலேயே தொடங்கின. அந்த நுண்கருத்தை நிலைப்பெற செய்ய அவற்றைப் பருப் பொருட்களில் பரப்பும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவை மனிதரோடு நிறுத்தப்படவில்லை. நெடுங்காலம் நிலைக்கும் வகையில் சூழல் சார்ந்த பயிரினங்களுக்கும் உயிரினங்களுக்கும் விரிவாக்கினர்.

பூக்களில் சாதிகள்:

மலர்கள் உலகெங்கும் மலராகவே மலர்ந்தன. ஆனால் இங்கு மட்டுமே சாதியுடன் மலர்ந்தன. முல்லை, மல்லிகையில் ஒருவகை 'சாதி முல்லை, சாதி மல்லி' ஆனது. 'யாப்பருங்கல விருத்திகை'யில் சான்று காட்டப்பட்ட ஒரு பாடலில் மலர்களுக்கு வர்ணம் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. (ஒழிபியல் நூற்பா.2 எடுத்துக்காட்டு)

முல்லை அந்தணர்; குறிஞ்சி அரசன்;
மல்லல் மருதம் வரணிகளென்ப;
நெய்தல் சூத்திரன்; நீனையுங் கரலைப்
பல்குலம் என்ப பரலை யானே

நால்வருணத்துக்கும் நால்வகைப் பூக்கள். இதில் தமிழில் இல்லாத 'சூத்திரன்' என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. இதுவே, 'இடைச்செருகல்' என்பதைக் காட்டிக்கொடுக்கும். ஐந்திணைப் பூக்களுள் ஒன்றான 'நெய்தல்' இழிவானதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படியெனில் புனிதமலர் ஒன்று இருக்கவேண்டுமே, அந்த மலர் எது? மற்றொரு நீர்ப்பூவான 'தாமரை'தான் அந்தப் புனிதமலர். அதை உயர்சாதி ஆக்கப்பட்டது.

முற்காலத்தில் அரசர்கள் தலையில் சூடும் பூவுக்கு 'கண்ணி' என்றும், மார்பில் சூடும் மாலைக்கு 'தார்' என்றும் பெயர். அரசரோடு வணிகரும் வேளாளரும் கூட 'தார்' அணிந்தனர். பூச்சூடுவது தமிழர் மரபு. எனவே அவர்களுக்கெனப் பூக்கள் இருந்தன. இதுபோல் தன் இனத்துக்கு ஒரு பூ குறிக்கப்படவில்லையே எனக் கவலையுற்றார் நச்சினார்க்கினியர். வசமாகச் சிக்கியது ஒரு கலித்தொகைப் பாடல். 'தாமரைக் கண்ணியைத் தண்ணறுஞ் சாந்தினை' (கலி. குறிஞ்சி.16) என்கிற வரிக்கு உரையெழுதுகையில் ஓர் இடுக்கு வைத்து, 'அந்தணர் களவொழுக்கம் கூறினார்' என்று எழுதினார். அதாவது தாமரை பார்ப்பனர்களுக்கு உரியது என்று குறிப்பாகக் காட்டினார். பார்ப்பனர் உயர்சாதி. எனவே பூவில் சிறந்த தாமரை அவர்களுக்கு உரியதாகப்பட்டது (கோவை இளஞ்சேரன், 1982).

முன்பே சிறுபாணாற்றுப்படையில் (73) தாமரைக்கு 'தெய்வத்தாமரை' என்ற உயர்நிலை வழங்கப்பட்டிருந்தது வசதியானது. தாமரைக்கு உயர்சாதியானதன் விளைவாகப் பிற்காலத்தில் வலங்கை இடங்கை பண்பாட்டு மோதலில் ஏற்பட்ட உரிமைச் சிக்கலில் தாமரை சிறப்புப் பங்கு வகித்தது. வீடுகளின் முகப்பையும் அறைகளையும் தாமரைப் பூக்களால் அலங்கரித்துக் கொள்ளும் உரிமைக்காக இம்மோதல் நடந்தது

(கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 2007). வீட்டு வாசலில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தாமரை மலரை கோலமாகப் போடக்கூடாது என்கிற கட்டுப்பாடும் இருந்தது (ஆசிவசுப்பிரமணியன், 2016).

செடியே சாதி:

கீழ்த்தஞ்சையின் வடபகுதியில் குறிப்பாகத் தரங்கம்பாடி வட்டாரத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் குறிக்க 'செடி' என்ற சொல் பயன்பாட்டில் உள்ளது. ஒரு தாவரவியல் சொல் எப்படி இழிசொல்லானது என்பதை அறிய பல முயற்சிகள் செய்தும் விடை கிடைக்கவில்லை. ஆண், பெண்ணுக்கு முறையே, 'செடியன், செடிச்சி' என்கிற இழிசொற்களும் வழக்கிலிருப்பதாகக் களஆய்வில் ஒருவர் தெரிவித்தார். ஒளிரும் இளம்பச்சை வண்ணச் சட்டையணிந்த ஒருவரை 'செடிகலர்' என்று கேலி செய்ததைக் கண்டு, ஒளிரும் வண்ண உடைகளை அணிவதால் இப்பெயர் வந்ததோ எனத் தவறாக மயங்கினேன். இறுதியில் பொருள் தேடி இலக்கியத்தில் நுழைந்தேன்.

தொல்காப்பியத்திலோ சங்க இலக்கியத்திலோ 'செடி' என்ற சொல் இல்லை என்பது வியப்பளித்தது. பிற்காலத்தில் தேவாரத்தில் தான் அச்சொல் முதன்முதலில் இடம் பெறுகிறது. அதுவும் 'இழிவு' எனும் பொருளில் இடம் பெறுகிறது. சுந்தரர் பாடிய தேவாரப் பாடல்(43:7).

‘சென்றில் இடைச் செடி
நாய் குரைக்க செடிச்சிகள்

மன்றில் இடைப் பலி தேரப் போவது
வாழ்க்கையே’

இறைவனிடம், 'நீர் பல இல்லங்களுக்குச் சென்று, அங்குள்ள இழிந்த நாய்கள் குரைக்கத் தொழுத்திகள் தெருவில் வந்து இடுகின்ற அந்தப் பிச்சையை வாங்கச் செல்வது மேற்கொள்ளத்தக்க வாழ்க்கையோ?' என்று வேண்டுகிறார். 'செடிநாய் என்பதுதான் பின்னர் நேரடியாக 'பறைநாய்' ஆக மாறியது. அதுகுறித்துப் பின்னர் பார்ப்போம். செடிச்சி என்ற சொல்லும் இழிவாக்கப்பட்ட குலப்பெண்ணைச் சுட்டுவதைக் காணலாம். திருவாலவுடையார் புராணத்திலும் 'செடி' என்கிற சொல் இழிமணத்தையே குறிக்கிறது (செடிபடுந் துணியுடைச் சீரை). திருவாசகத்தில் தான் முதன்முதலில் தாவரங்களோடு தொடர்புறுகிறது. அதிலும் தாவர வகையைச் சுட்டாமல் அதன் நெருங்கிய தன்மையைச் சுட்டுகிறது. பிங்கல நிகண்டுதான் முதன்முதலில், 'செடிகள்

அடர்ந்த புதரை' குறிக்க இச்சொல்லினைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. அதிலிருந்துதான் தற்போதைய பொருளில் அது வழங்கி வருகிறது (கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 2007).

கருப்பட்டித் தீட்டு:

தாவரங்களை ஓர் இயற்கைப் பொருளாகப் பார்த்தவர்கள் தமிழர்கள். இடைக்காலத்தில்தான் தாவரங்கள், 'பரிசுத்தமானவை, கடவுள் தன்மை மிக்கவை' போன்ற தம் கருத்துகளை ஆரிய மரபினர் தமிழக ஆன்மீக கருத்துக்களில் கலக்க, அது பெருமரபு சார்ந்த வழிபாடாக மாறியது என்கிறார் தாவரவியல் அறிஞர் கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி. இது கோயில் வழிப்பாட்டுப் பொருள்களில் பாகுபாடு தோன்ற காரணமாயிற்று. கோயில் படையல் பொருட்களிலிருந்து கிழங்குகள் விலக்கப்பட்டன. ஏனெனில் நிலத்துக்குக் கீழே விளைவது எல்லாம் சூத்திரர் களுக்கும், பன்றிக்கும் உரியது என்பதே காரணம் என்பார் தொ.பரமசிவன் (தொ.பரமசிவன், 2016). இதுகுறித்துச் சஞ்சய் சுப்பிரமணியம் என்கிற ஆய்வாளர் எழுதுகையில் அவை வெளிநாட்டிலிருந்து வந்ததால்தான் விலக்கப்பட்டன என்றார் (கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 2007). இது எந்தளவுக்கு உண்மை என்பதைக் காண்போம்.

கோயிலில் பிரசாதமாக வழங்கப்படும் பஞ்சாமிருதத்தில் பேரிச்சை (அரேபியா), ஆப்பிள் (மத்திய ஆசியா), முந்திரி (பிரேசில்) ஆகியவையும், சர்க்கரைப் பொங்கலில் உலர் திராட்சையும் (ஐரோப்பா), புளியோதரையில் நிலக்கடலையும் (லத்தின் அமெரிக்கா), அபிசேகப் பொருளில் பாரசீக ரோஜாவின் பன்னீரும் கலந்துள்ளது. தென் ஐரோப்பிய நாடுகளின் குதிரை உணவான கடலைப்பருப்புக்கூடச் சுண்டலாக வழங்கப்படுகிறது. இவை எல்லாம் உள்நாட்டுப் பொருட்களா? வெள்ளைச் சர்க்கரைக்குகூட அனுமதியுண்டு. ஆனால் தமிழகத்தின் பாரம்பரிய கருப்பட்டிக்கு மட்டும் அனுமதியில்லை.

சர்க்கரை, கருப்பட்டி இரண்டுமே முன்பு கோயில் மடைப்பள்ளிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டமைக்குச் சி.பி..1291ஆம் ஆண்டுத் திருப்பத்தூர் (சிவகங்கை) திருத்தளியாண்டவர் கோயிலின் மாறவர்மன் குலசேகரப் பாண்டியன் காலத்திய கல்வெட்டு ஒன்று சான்று பகர்கின்றது (ஆ.சிவசுப்பிரமணியம், 2017). பிற்காலத்தில் கருப்பட்டி பெருந்தெய்வப் படையலிலிருந்து விலக்கப்பட்டமைக்கு என்ன காரணம்? நாட்டார் தெய்வங்கள் மட்டும் இதை எப்படி ஏற்றன?

பிரம்மதேய கிராமங்களில் தென்னை மற்றும் பனையில் இருந்து கள் இறக்கக்கூடாது என்கிற அரசுக்கட்டளையின் தொடர்ச்சியாகவே 'கருப்பட்டி' தடை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறார் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன். கருப்பட்டி என்பது பதநீர் இறக்கி அதிலிருந்து காய்ச்சுவதாகும் காய்ச்சல் பொங்கி வரும்போது தேங்காய் எண்ணெய் அல்லது ஆமணக்கு முத்துக்களை இட்டு அதனை அடக்குவர். இது பதநீர் காய்ச்சும் பெண்கள் தம் வெற்றிலைப் பாக்கு எச்சிலைத் துப்பி அடக்குவதாகத் தவறாகப் பரப்பப்பட்டது. வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் வேத சாஸ்திரக் கும்மியில்கூட இக்கருத்து உள்ளது. இந்நம்பிக்கை திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகவும் இருக்கலாம். இதன் விளைவாகத் தென்மாவட்ட பார்ப்பனர்கள் இன்றும் கருப்பட்டியைப் பயன்படுத்துவதில்லை (ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், 2017).

கருப்பட்டி விலக்கப்பட்ட இடத்தில் நவீன ஆலைப்பொருளான வெள்ளைச் சர்க்கரையை ஏற்றமைக்குக் காரணங்கள் சொல்லப்படவில்லை. தொடக்ககாலத் தொழில்நுட்பத்தில் சீனியை வெண்மை நிறமாக்க எலும்புகள் குறிப்பாக மாட்டு எலும்புகள் பயன்பட்டதாக அன்று குற்றசாட்டு எழுந்தது. அதுகுறித்து இல்லாத கவலை சூத்திரப் பெண்கள் 'தொட்டுக் காய்ச்சிய' கருப்பட்டி மீது இருந்தது எப்படி? கருப்பட்டி கருப்பு, சர்க்கரை வெள்ளை என்ற உளவியல் காரணமும் இணைந்து செயல்பட்டதா?

பனையும் தென்னையும்:

பனை என்பது தமிழகத்தின் 'இயல்' தாவரம். தென்னையோ 'அயல் இயல்' தாவரம். அதன் தாயகம் பசிபிக் தீவுகளாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. அது இலங்கை கடல் வழியாக இங்கு நுழைந்திருக்கலாம். தெற்கிலிருந்து வந்ததால் சங்க இலக்கியத்தில் இது 'தெங்கு' எனப்பட்டது. பின்னரே தென்னை ஆனது. வேதகால மனிதர்களுக்கும் வட இந்தியர் களுக்கும் இடைக்காலத்தில்தான் தென்னை அறிமுகமானது. சி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் பக்தி இலக்கியத்தில் கோவில்களில் தேங்காய் உடைத்தல் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. சி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலுமே தேங்காய் இறைவனுக்குப் படைக்கப்படவில்லை (கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 2007).

வழிப்பாட்டு பொருட்களுக்குள் ஒன்றாகத் தென்னை நுழைந்த காரணத்தை வரலாற்று

ஆசிரியர் டி.டி.கோசாம்பி தெளிவுப் படுத்தியுள்ளார். தென்னையின் பரவலையும் வைதீகம் துளிர்விட்டதையும் அவர் திறனுடன் இணைத்தார். சமண, பௌத்த பாதிப்பால் யாக்கங்களில் உயிர்ப்பலியைத் துறந்த வைதீகர்கள் மாற்றுப் பொருளாகத் தேங்காயைக் கொண்டனர். இதனால் வைதீகம் வலுவடைந்தது என்றார் அவர். மனிதரின் தலைக்கும் கண்கள், குடுமியைக் கொண்ட தேங்காய்க்கும் உள்ள ஒற்றுமை அந்தப் பண்பாட்டுப் புரட்சியை எளிதாக்கியது (ஆர்.எஸ்.நாராயணன், 2009).

இந்தப் பண்பாட்டுக் கருத்தியலோடு ஒரு பொருளியல் காரணத்தையும் நாம் இணைத்து நோக்கலாம். கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் (வட இந்தியாவில் என்று பொருள்) தேங்காய் அறியப்படவில்லை என்று கூறும் கோசாம்பி கி.பி. 120-ல் 'கதராதா' என்ற பட்டத்தைக் கொண்ட ஆறாம் மன்னர் நாகபானரின் மாப்பிள்ளையும் தீனிகாவின் மைந்தனுமாகிய சாகா உஷாவதத்தன் தென்னந் தோப்புக்களை முழுமையாகவே பார்ப்பனர்களுக்கு வழங்கத் தொடங்கினான் என்று குறிப்பிடுகிறார் (டி.டி.கோசாம்பி, 2017). இத்துடன் ஒடிசாவில் அண்மைக்காலம் வரை தென்னையை நடும் உரிமை பார்ப்பனர்களுக்கே இருந்ததையும், பிறர் அதனை நட்டால் 'தோஷம்' ஏற்படும் என்கிற செய்தியையும் இணைத்துப் பார்க்கவேண்டும். தென்னங்கண்ணினை நடுவதற்கு அவர்கள் பணமும் வாங்கியுள்ளனர் (ஜோசப் இடமருகு, 2017).

தமிழக வரலாற்றை எடுத்துக் கொண்டால் கோயில்களில் இடைக்காலத்தில்தான் இளநீரினைச் சிலை நீராட்டலுக்குப் பயன்படுத்த தொடங்கியுள்ளனர். இதற்கான ஆகம அனுமதியும் அங்கீகாரமும் அப்பொழுதுதான் பெறப்பட்டுள்ளது. தேங்காயும் இறைவனுக்குரிய படையல் பொருளாகியது. ஆனால் கோயில் களுக்குச் சொந்தமான தென்னந்தோப்புகளில் இருந்த தேங்காயும் இளநீருமே கோயிலில் வழிபாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன (கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 2007).

தமிழ்நாட்டின் மாநில மரமான பனை, சைவத் திருத்தலங்களிலும் (திருப்பனையூர்), வைணவத் திருத்தலங்களிலும் (திருக்குறுங்குடி) தலமரமாக விளங்குகின்றன. தென்னை அப்படியில்லை. இருந்தும் நம்நாட்டுத் தாவரமாக இல்லாத தென்னைக்குச் சமய அங்கீகாரம் கிடைத்தது எப்படி? என்ற கேள்விக்குப் பின்னே தான் சாதி அரசியல் இருந்தது.

கோவில் சொத்துக்கள் பார்ப்பனர் வசமிருந்ததே இதற்குக் காரணம். அவர்களுடைய பொருளியல் இலாபங்களுக்காகவே தேங்காய்க்கு இறை அங்கீகாரத்தை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். இயல் தாவரமான பனைக்கு இந்த அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை. ஏனெனில் அது பார்ப்பனருக்கு உரிமையற்ற மானாவாரி பயிர். எனவே புனித இறை அங்கீகாரத்துக்கு அது தகுதியற்றது. எனவே கோயிலிலிருந்து அது முற்றாக விலக்கப்பட்டுப் பிற்காலத்தில் தடையும் செய்யப்பட்டது.

உயிரினங்களில் சாதியம்

ஒரு சிறியமீனை ஒரு பெரியமீன் விழுங்க வந்தது. சிறியமீன் பெரியமீனைப் பார்த்து கேட்டது "இது நியாயமா?" அதற்குப் பெரிய மீன் சொன்னது: "நியாயமில்லைதான், வேண்டுமானால் நீ என்னை விழுங்கிக்கொள்".

பெரிய மீன் சிறிய மீனை விழுங்குவது இயல்பு. அதுபோலவே வலியவர்கள் எளியவர்களை விழுங்குவதும் இயல்பானதே. வலியவர்களே இந்த உலகில் வாழத் தகுதியானவர்கள். இதை 'சோசியல் டார்வினிசம்' என்கிற கோட்பாடு நியாயப்படுத்துகிறது. இது டார்வினுக்குத் தொடர்பில்லாத அவருடைய பெயரில் திரிக்கப்பட்ட ஒரு கோட்பாடு. இந்தக் கோட்பாடுதான் நாஜிக்களின் தூய ஆரியக் கொள்கைக்கு அடித்தளம். ஹிட்லரின் இந்திய சகோதரர்களான ஆரியர்களும் இதே கோட்பாட்டின் மீது பற்றுள்ளவர்களே!

சிறியமீன் பெரியமீன் கதையை 'மதல்யா நியாயம்' என்றார் சாணக்கியர். ஆனால் அவருடைய நியாயத்தில் பெரியமீன் என்பது ஆரியர் கிடையாது. கீழ்மக்கள்தான் பெரியமீன் அவர்கள்தான் ஆரியர்களை விழுங்க வருகின்றனர் என்றார். கீழ்மக்கள் மேல்மக்களின் இடத்தைக் கைப்பற்றுவர் என்று மனுவும் அச்சுறுத்துகிறார். ஆகவே கீழ்மக்களுக்குத் தண்டனை வழங்காவிட்டால் சமூகத்தில் 'மாதல்ய நியாயம்' பரவும் என்று எச்சரித்தார் சாணக்கியர் (அ.சா. 1:4). மனுவுக்கு 'தண்டநீதி'யே உண்மையான மன்னன். கருப்பு உடல், சிவப்புக் கண்கள் கொண்ட ஒரு பூச்சாண்டியாகத் தண்டனையை மனு வருணிப்பார் (பாலகோபால், 2015).

இந்தப் பூச்சாண்டியின் மூலம் கீழானவர்கள் அடக்கப்பட்ட பிறகு விதி மாறுகிறது. இப்போது

மகாபாரதத்தில் அர்ஜுனன் பேசுகிறான்: “உயிர்கள், உயிர்களை உண்ணுகின்றன. வலியது மெலியதை சாப்பிடுகிறது. கீரி எலிகளைத் தின்னுகிறது; பூனை கீரியைத் தின்னுகிறது; நாய் பூனையை விழுங்குகிறது; காட்டு விலங்குகள் நாயை தின்னுகின்றன. தவசிகள்கூடக் கொலை புரியாமல் இருக்க முடியாது”.

இப்படி விலங்குகள் உலகில் காணப்படும் வன்முறையை வைத்து மனிதர்கள் இடையிலான வன்முறை நியாயப்படுத்தப்பட்டது என்கிறார் டோனி வெண்டிகர்.

குதிரை - பசு - நாய்

இந்துமதம் எனும் நாடகத்தின் கவர்ச்சிகரமான மூன்று பாத்திரங்களாகக் குதிரை, பசு, நாய் ஆகிய மூன்று விலங்குகளைக் குறிப்பிடுவார் டோனி வெண்டிகர். அவர், பசு என்பது தூய்மைக்கும் பார்ப்பனருக்கும் குறியீடு. குதிரையோ அதிகாரத்துக்கும் சத்திரியருக்கும் குறியீடு. நாய், அழுக்கு மற்றும் கீழ்சாதிக்கு குறியீடு. இந்த மூன்று விலங்குகளுக்கும் சுற்றுச்சூழலுக்கும் இருந்த தொடர்பே மண்ணின் மக்களை இழி சாதியினர் ஆக்கியதில் பெரும்பங்கு வகித்துள்ளது.

முதலில் குதிரையைப் பற்றிப் பார்ப்போம். மேய்ச்சல் குல ஆரியர்கள் ஆடு, மாடுகளைச் செல்வமாகக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்தம் குலத்தில் குதிரைக்குதான் மிகுந்த மதிப்பிருந்தது. வேதகால இனக்குழுத் தலைவர்களின் பெயர்கள் குதிரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதை வைத்து இதனை உணரலாம் (ஆர்.எஸ்.சர்மா, 2017). தெற்கு இரசிய பகுதிப் புல்வெளிகளில் தம் கால்நடைகளுக்குத் தேவையான புற்கள் போதிய அளவில் கிடைக்காமையால் ஆரியர்கள் தெற்கு நோக்கி நகர்ந்தனர் (ஜோசப் இடமருகு, 2017).

குதிரைகள்தான் இந்த இடப்பெயர்வில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கு வகித்தது. அவற்றின் நெறியற்ற மேயும் பழக்கமே புதிய மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடவைத்தன. மாடுகள் போலன்றிக் குதிரைகள் மேய்ச்சல் நிலத்தின் புற்களை வேருடன் பிடுங்கித் தின்றன. ஆகவே மேய்ச்சல் நிலங்கள் பாழ்பட்டு அவை மீண்டும் வளர பல்லாண்டுகள் ஆயின. மேலும் குதிரைகள் தங்கள் சாணத்தைச் சுற்றியுள்ள புற்களையும் தின்ன விரும்பாது (டோனி வெண்டிகர், 2016). குதிரை வரைமுறையற்று புல் மேயாதிருந்தால், அதற்காக

ஆரியர் இடம் பெயராதிருந்தால், சிந்துசம வெளிக்குள் நுழையாதிருந்தால் இங்குச் சாதிய மும் நுழைந்திருக்காது என்று தோன்றுகிறது. அதற்காகவே ஆரியர்கள் நன்றிக்கடனாகக் குதிரையை, ‘ஹயக்ரீவர்’ எனும் கடவுள் நிலைக்கு உயர்த்தியிருக்கலாம்.

பசுவின் புனிதம் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். யாகத்தீயில் நெய்யூற்றி வாட்டி அதன் மாமிசத்தைச் சுவைத்த காலம் தொடங்கிப் பௌத்த, சமணத்தின் தாக்கத்தினால் மாட்டிறைச்சி உண்ணாத இக்காலம் வரை பசு என்றுமே உயர்வுதான். பசு என்பது பணிவான தாய்மைக்குக் குறியீடு; நல்ல பெண்மணிக்கு அடையாளச் சின்னம். அதை மீறினால் அவளை ‘எருமை’ என்று திட்டலாம். ஆனால் பாருங்கள் திராவிட நாகரிகமான சிந்துசமவெளி நாகரிகச் சின்னங்களில் பசுக்களின் உருவம் தென்படவே இல்லை. பசுக்கள் இருந்ததற்கான பொருளியல் சான்றுகள் உள்ளன. ஆனால் அவை பண்பாட்டு அடையாளங்களாக இல்லை.

நாய் சிந்துசமவெளி நாகரிகத்தில் வளர்ப்பு விலங்காக இருந்துள்ளது. சிறு நாய் உருவங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் குட்டைக்கால் நீண்ட உடல்கள் கொண்ட நாயிலிருந்து ‘பறை நாய்கள்’ வரை உள்ளன. முஸ்லீம்களுக்கும் யூதர்களுக்கும் எப்படிப் பன்றி வெறுக்கத்தக்க விலங்கோ அதுபோல மேல்சாதியினருக்கு கீழ்சாதியினர் ‘நாய்’. இந்திய பழங்குடிகளும் நாய்களின் குறியீடுதான். ‘நாய்களும் மைனாக்களும் இருக்கும்போது அரசர்கள் இரகசியம் பேசக்கூடாது’ என்று அர்த்த சாஸ்திரம் (1.15.4) கூறுகிறது. மைனாவது பேசும் என்று கூறலாம், ஆனால் நாய்? எதிர் பனுவலில் குரைக்காத நாய் என்பது ‘பேசுகின்ற ஒரு மொளனம்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பறையர்களின் குரலுக்கு நாயின் குரலுக்கு இது நல்ல குறியீடு. ஒருவேளை இந்த நாய்கள் பேசத் தொடங்கிவிட்டால்? கவலையில்லை கடவுளாக்கி அடக்கி ஒடுக்கி விடலாம். பிட்சாதனர், பைரவர் உருவத்தில் வரும் சிவனுடன் விலங்கு உலகின் பறையரான நாய் காணப்படுகிறார் அல்லவா? (டோனி வெண்டிகர், 2016).

பறவைகளில் சாதி

“மிருகங்களுக்குச் சாதி வித்தியாசம் உண்டா? கழுதையில், குரங்கில், நாயில், எருமையில், பறையர், பார்ப்பனர் என்று இருக்கின்றனவா? மனிதருக்கு மாத்திரம் இப்படி

இருப்பதற்கு மதமில்லாமல் வேறு காரணம் என்ன?” (12-12-1937, நாமக்கல்). மனிதர்கள்தான் சாதிப் பார்ப்பார்கள், விலங்குகள் உலகில் ஏது சாதி? என்பதே பெரியாரின் கேள்வி நோக்கம். ஆனால் விலங்குகள் தங்களைச் சாதியாகப் பிரித்துக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன? நாங்கள் அதற்குச் சாதியைத் தருகிறோம் என்று விலங்குகள் மீதும் சாதியைத் திணித்தனர்.

வானில் பறக்கும் பறவைகளும் சாதியோடு பறப்பது பலர் அறியமாட்டார்கள். 2001 ஆம் ஆண்டில் பறவைகள் உலகில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது. அதுவரை ‘பறைப் பருந்து’ என அழைக்கப்பட்டு வந்த ஊர்ப்பருந்துக்கு ‘கரும்பருந்து’ என்ற பெயர் மாற்றப்பட்டது (ச. முகமது அலி, 2007). ஆனால் மற்றொரு பறவையான ‘செம்பருந்து’ ஆங்கிலத்தில் இன்னமும் ‘பிராமினி கைட்’ என்ற உயர்சாதிப் பெயருடனேயே வானில் பறந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்பெயரை மாற்றும் முயற்சி இன்னும் தொடங்கப்படவே இல்லை. உயர்சாதிப் பெயர் இருக்கும்வரை தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப்பெயரும் இருக்கும்தானே?

“கருப்பாக இருக்கும் பருந்தை ‘பறைப் பருந்து’ (Pariah Kite) என்றும், வெண்மையாக இருக்கும் பருந்தை ‘பார்ப்பார்ப்பருந்து’ (Brahmini Kite) என்றும், கருப்பாக இருக்கும் மைனாவை ‘பறை மைனா’ (Pariah Sterling) என்றும், இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் இருக்கும் மைனாவை ‘பார்ப்பார மைனா’ (Brahminy Sterling) என்றும், சொல்லி வரும்படியான கற்பனையில் விழுந்து, ‘பார்ப்பான், பறையன்’ என்ற சொற்களைப் பரவச் செய்து வந்தார்கள்’ என்று அயோத்திதாசப் பண்டிதர் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத் திலேயே இந்த விலங்குகள் உலகின் மேல் திணிக்கப்பட்ட சாதியத்தைப் பற்றி எச்சரித்துள்ளார் (சு. பாரதிதாசன்).

இதனால் சில பறவைகளின் பெயர்களை மறு ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளது. கழுகு இனத்திலும் ‘தோட்டிக் கழுகு’ (Egyptial Vulture) என்றும், பிணந்தின்னிக் கழுகு (Vulture) என்று பெயருண்டு. தமிழில் இதன் அசல் பெயர் ‘பாறு’ ஆகும். ‘கிருஷ்ணப் பருந்து’ என்பது மட்டும் என்ன சைவ உணவா சாப்பிடுகிறது? அதுமட்டும் எப்படிப் புனிதமானது? செம்பருந்து என்கிற பெயரிலிருந்து ‘கிருஷ்ண’ என்று மாற்றப்பட்ட பெயருக்குக் கருப்பு என்பதுதானே பொருள்?

இதேபோல் பாம்பில் கருப்பாக இருக்கும் பாம்புக்கு ‘பறைபாம்பு’ என்றும் வெளுத்த பாம்புக்கு ‘பார்ப்பார பாம்பு’ என்றும் பெயர் இருந்ததாக அயோத்திதாசர் கூறியுள்ளார். நாயிலும் நாட்டு நாய் ‘பறைநாய்’ என்று அழைக்கப்பட்டது. இது வடமொழி ஆதிக்கத்தினால் விளைந்தவையாக இருக்கலாம் என்பார் பி.எல்.சாமி. பிரிட்டிசார் ஆட்சியில் மேலதிகாரிகளாக இருந்த சில உயர்சாதி யினர்தான் ஆங்கில மொழிக்கு சாதியக் கருத்தைக் கொடுத்து ‘பார்ப்பனர் பறையர்’ என்கிற இழிவை உலகளாவிய பெயராக மாற்றிவிட்டனர் என்பது நம்பிக்கை. இது நியாயமான நம்பிக்கை என்பதற்கு பழங்காலச் சான்று உள்ளது. ஆபஸ்தம்பத் தர்ம சூத்திரத்திலும், போதாயன தர்ம சூத்திரத்திலும் ஒரு வாத்துக்கு ‘பிராமணி வாத்து’ என்ற பெயர் உள்ளது (ஆர்.எஸ்.சர்மா, 2018).

பறமீன்

பார்ப்பனர்களிடம் இருந்து உயிரினங்களை இழிவாக்கும் பார்வை பிறசாதியினருக்கும் நோய் போலத் தொற்றியது. ஒரு மீனுக்கு ‘பறமீன்’ என்று பெயரிட்டக் கதையைக் கூறுகிறார் ஆய்வாளர் ஆ.தனஞ்செயன். கீழ்த்தஞ்சை மாவட்டத்தின் வடப்பகுதியில் இக்கதை நிலவுகிறது. சேரியைச் சேர்ந்த ஒரு பறையர் ஒருமுறை தவறு செய்கையில் அவரைப் போலீஸ்காரர் துரத்துகிறார். பறையர் போலீஸ் கையில் சிக்காமல் இருக்கக் கடலில் குதித்துக் கோலா மீனாக மாறிவிடுகிறார். போலீஸ்காரரும் விடவில்லை. அவரும் கடலில் குதித்து ஒரு ‘பர்லா’ மீனாக மாறி கோலா மீனைத் துரத்துகிறார். எப்போது பார்த்தாலும் பர்லா மீன் கோலாவைத் துரத்திக்கொண்டே செல்லும். இந்தப் பர்லா மீனை போலீஸ் மீன் என்றும் அழைக்கின்றனர் அப்பகுதி மீனவர்கள்.

பர்லா என்பது டால்பின். இம்மீனுக்குக் கோலா மீன் இரை. கோலா மீன் கூட்டமாகத் தென்படும் இடத்தைக் கண்டறிந்து டால்பின் வந்துவிடும். டால்பினைப் பார்த்தால் கோலா மீன்கள் பறப்பதுபோல் தாவிப் பறக்கும். அவ்வாறு தாவிப் பறக்கும்போது குறிப்பிட்ட தொலைவில் நீரில் குதித்து வாலை நனைத்து மீண்டும் பறக்கும். உழவுத்தொழில் செய்யும் பறையர் ஒருவர்தான் இவ்வாறு கோலா மீனாக மாறினார் என்பது நம்பிக்கை. இதற்குச் சான்றாகக் கோலா மீனின் வயிற்றில் இருக்கும் ‘கலப்பை’ வடிவிலான ஒரு முள்ளைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இந்த மீனின் உண்மை பெயர் 'பறவை கோலா'. பறக்கும் கோலாதான் 'பற கோலா' ஆகிவிட்டது (ஆ.தனஞ்செயன், 2012).

பாம்பா? பூவா?

பெரியமீனான பர்லா மீன் சிறிய மீனான கோலா மீனை விழுங்க வருவது போல இன்று இந்துத்துவ மீன் நம்மை விழுங்க வருகிறது. சாணக்கியர் காலம் தலைகீழாகிவிட்டது. இப்போது அவர்கள் 'மதஸ்ய நியாயம்' பேச மாட்டார்கள். மாறாக அவர்களது சகோதரர்களான நாஜிக்களைப் போல 'சோசியல் டார்வினிசம்' பேசுகிறார்கள். 'நாங்களே உயிர்த்திருக்கும் உயர்த்துதி உடையவர்கள்' என்கிறார்கள். இதை எதிர்க்கொள்ள நாம் என்ன செய்ய போகிறோம்? இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை 'பெரியாரின் வேர்களில்' தேடவே இங்கு கூடியுள்ளோம்.

சூழலியல் மொழியிலேயே பேசுவோம். தர்ப்பைப் புல்லும் பூணூலும் இணைந்து உருவாக்கிய சாதியம் இன்று நம்மை ஆதிக்கம் செய்ய முனைகிறது. அவர்களுக்கு நினைவூட்டுவோம்! அந்தப் புல்லையும் பருத்தியையும் விளைவித்து தந்த நிலமே நாங்கள்தான். குறைபாடுடைய குளிர்மண்டல மூளையே இவ்வளவு சிந்தித்தால் நிறைவான வெப்பமண்டல மூளை எவ்வளவு சிந்திக்கும்? இதற்கு பெரியாரே சூழலியல் சார்ந்த ஒரு பதிலை சொல்லியுள்ளார்:

“பாம்புகளில் கூட வெப்பமண்டல பாம்புக்குதான் நஞ்சு அதிகம். பூக்களில் கூட வெப்பமண்டல பூவுக்குதான் மணம் அதிகம். இயற்கையிலேயே குளிர்மண்டலத்து மனிதர்களைவிட வெப்பமண்டலத்து மனிதர்களான நாம் அறிவாளிகள். அவர்கள் அறிவை பயன்படுத்தினார்கள். நாமும் நம் அறிவை பயன்படுத்தினால் அவர்களைவிட முன்னேறலாம்” (பெங்களூர், 23-24/06/1973).

இறுதியாக வெப்பமண்டல மனிதர்களின் சார்பாக குளிர்மண்டலத்து ஆரியர்களுக்கு இரு வாய்ப்புகளைத் தருவோம். அவர்கள் பாம்பாக மாறி கொத்துவார்கள் எனில் நம்மிடம் அதைவிட வீரியமான நஞ்சு இருக்கிறது என்று எச்சரிப்போம். மாறாக பூவாக மாறி மணம் வீசினால் நாமும் அதைவிட சிறந்த மணத்தைப் பரப்புவோம்.

பாம்பா? பூவா? முடிவு அவர்கள் கையில்!

நெறித்துணை நூல்கள்:

- மிடிசினிவாச அய்யங்கார், (1989), தமிழில்: புலவர்.கோவிந்தன், தமிழர் வரலாறு, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம் லிமிடெட், சென்னை.
- அர்த்த சாஸ்திரம், (2017), உரை அன்னை ஸ்ரீ ஆனந்த நாச்சியாரம்மா, ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகேசன்ஸ், பத்தாம் பதிப்பு, சென்னை.
- இரவிச்சந்திரன், தி.கு. (2014), தீண்டாமை நனவிலி சாதிய உளப்பகுப்பாய்வு, அலைகள் பதிப்பகம், சென்னை.
- உதயகுமார், சுப. முனைவர், (2013), பார்பனத்துவம் அணுத்துவம், பூவுலகின் நண்பர்கள், சென்னை.
- கிருஷ்ணமூர்த்தி, கு.வி. (2007), தமிழரும் தாவரமும், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி.
- கோசாம்பி, டி.டி. (2017), தமிழில்: ஆர்.எஸ்.நாராயணன், பண்டைய இந்தியா பண்பாடும் நாகரிகமும், என்சிபிஎச், நான்காம் பதிப்பு, சென்னை.
- கோவை இளஞ்சேரன், (1982), இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு, இராக்கப்போட்டு பப்ளிகேசன்ஸ், சென்னை.
- சஞ்சீவ் சன்யாஸ், (2016), தமிழில்: சிவமுருகேசன், ஏழு நூற்றாண்டுகள் நான்கு, சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை.
- சர்மா, ஆர்.எஸ். (2017), தமிழில்: பாரதி, சுவீதா முகில், புதுமை பதிப்பகம், மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை.
- சர்மா, ஆர்.எஸ். (2018), தமிழில்: ப்ரவாஹன், பண்டைய இந்தியாவில் சூத்திரர்கள், பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை.
- சிதம்பரம் பிள்ளை, பி. (2013), ஆலய பிரவேச உரிமை, சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை.
- சிவகப்பிரமணியன், ஆ. (2016), அடித்தள மக்கள் வரலாறு, என்சிபிஎச், சென்னை
- சிவகப்பிரமணியன், ஆ. (2017), பிராமண போஜனமும் சட்டிச் சோறும், என்சிபிஎச், சென்னை.
- ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி, (2013), தொகுப்பு: ஜெ.அரங்கராஜ், பண்டைத் தமிழர், எழுந்த ஊடக நிறுவனம், கொழும்பு.
- தனஞ்செயன், ஆ. (2012) குலக்குறியியலும் மீனவரம் வழக்காறுகளும், என்சிபிஎச், சென்னை.
- நாராயணன், ஆர்.எஸ். (2009), வாழ்வுதரும் மரங்கள், என்சிபிஎச், சென்னை.
- பரமசிவன், தொ. (2012), தெய்வம் என்பதோர், மணி பதிப்பகம், இரண்டாம் பதிப்பு, பாளையங்கோட்டை.
- பரமசிவன், தொ. (2012), வழித்தடங்கள், மணி பதிப்பகம், இரண்டாம் பதிப்பு, பாளையங்கோட்டை.
- பரமசிவன், தொ. (2016), நேர்க்காணல்: தயாளன், ஏசு முகானந்தம், மானுட வாசிப்பு, தடாகம், சென்னை.
- பாரதிதாசன், சு குறிஞ்சிக்குரல் மாத இதழ், அக்டிசு-2018 (ப: 55-57).
- பாலகோபால், (2015), தமிழில்: கமாதன், சுருத்தாயுதம், சிந்தன் புக்ஸ், சென்னை.
- ப்ரஜ் ரஞ்சன் மணி, (2018), தமிழில்: கபூரணச்சந்திரன், வரலாற்றில் பிராமண நீக்கம், எதிர், பொள்ளாச்சி.
- மனுதர்ம சாஸ்திரம், (2009), இராமானுஜச்சாரியார், திராவிடர் கழகம்,, மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை.
- மனுதர்ம சாஸ்திரம், (2017), உரை அன்னை ஸ்ரீ ஆனந்த நாச்சியாரம்மா, ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகேசன்ஸ், நான்காம் பதிப்பு, சென்னை.
- முகமது அலி, ச. (2007) இயற்கை செய்திகள், சிந்தனைகள், இயற்கை வரலாற்று அறக்கட்டளை, பொள்ளாச்சி.
- ராகுல் சாங்கிருத்தியாயன், (2017), தமிழில்: ஏ.ஜி.எத்திராஜுலு, ரிசுவேத கால ஆரியர்கள், என்சிபிஎச், நான்காம் பதிப்பு, சென்னை.
- ராமானுஜம், (2016), சந்தியாசமும் தீண்டாமையும், மாற்று, இரண்டாம் பதிப்பு, சென்னை.
- வெண்டி டோனிசர், (2016), தமிழில்: கபூரணச்சந்திரன், இந்துக்கள் ஒரு மாற்று வரலாறு, எதிர் வெளியீடு, பொள்ளாச்சி.
- ஜோசப் இடமருகு, (2017), பிராமண மதம் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், அலைகள், மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை.
- Alan Dundes, (1997), Two tales of crow and sparrow A freudian folkloristic essays on caste and untouchability, Rowman&Littlefield Publishers, Inc. USA.
- Madhav Gadgil, Kailash Malhotra, (Aug. 2016) How has India's caste system lasted far so many centuries?, Down To Earth, Accessed on 18/08/2019 at 8.30 pm https://www.downtoearth.org.in/coverage/india/how-has-india-s-caste-system-lasted-for-so-many-centuries--55117

இத்துடன் செய்திகள் முடியவில்லை...

இலக்கியத் தொலைக்காட்சியின்
கலக்கல் செய்திகள்!
வாசிப்பவர் பழனி. சோ. முத்துமாணிக்கம்.

மண்டையில் இரத்தக் கோலத்துடன்
விக்டோரியா அரச் விருது கொடுத்தார்!
துப்பாக்கி சுடும் போட்டியின்போது
குறுக்கே சென்ற
கவுரிசங்கர், பன்சாரே, கல்பூர்க்
தாமாகக் குண்டு விழுங்கித்
தடுக்கி விழுந்து மரித்துப் போனார்கள்!
டில்லிக் குளிர் தடுக்க
வீட்டில் மூட்டிய தீயில்
தப்பிப் பிழைத்தார் காமராசர்!
ஜெனரல் டயரின் படை
துப்பாக்கியைச் சுத்தம் செய்து
விளையாடிய திடலில்
இடையூறாக வந்த இந்தியர்கள்
குண்டுகள் ஏந்தினர்!
புளியம்பழம் பறிக்கப்போன கட்டிபொம்மன்
கழுத்தில் கட்டியிருந்த கயிறு மாட்டியதால்
கயத்தாற்றில் மூச்சுவிட மறந்தார்!

செய்திகள் தொடர்கின்றன....
இந்த வெங்காயங்களை
உரிக்க முடியாது... இல்லை இல்லை...
மன்னிக்கவும்
திருத்த முடியாது எனத்
திரும்பிப் போனார்!
வேள்விகளில் பல்களைத் தடுத்து
ஆடுமாடுகளோடு
கசாப்புக் கடைக்குப் போனார்
கவுதம புத்தர்!
ஆட்சி மாற்றத்தால்
அழுதுபுலம்பிய கம்பராமன்
தன் பெயரைத் தொலைத்துவிட்டுச்
சரயு ஆற்றில் கரைந்து போனான்.
கங்கைக் கரையில்
அனாமத் மறுக்கப்பட்ட

அய்யன் வள்ளுவன்
குறள்படும் பாட்டைக் கண்டு
குமரிக் குமரிக் கண்ணீர் உகுத்தான்;
காவிக்கறை அச்சத்தில்
தன் வெள்ளையாடையைக் காப்பாற்றத்
தனியறைக்குள் தாளிட்டுக்கொண்டு
வள்ளலாரும் தீயைத் தழுவினார்!.

இடைவேளைக்குப் பிறகு....
பொருளியல் செய்திகள் தொடர்கின்றன..

கணக்கில் வராத
கறுப்புப் பணக்கட்டுக்குச் சீலர்
கட்டுப்போட்டுக் கட்டுப் போட்டு
பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தினர்!
வாழ்வியல் செய்திகள் தொடர்கின்றன.
பசுக் குண்டார்களுக்குப் பத்மபூசன் விருதும்
கும்பல் கொலைகாரர்க்கு வீரசக்ராவுமும்
பாலியல் வன்முறை வீரர்களுக்கு
அர்ச்சுனா விருதுகளும்
அள்ளித் தரப்பட்டன!
வணிகச் செய்திகள் தொடர்கின்றன...
மகாராட்டிரத்தல் குதிரை வணிகம்
எடுபடாமல் இறங்குமுகத்தல்!
மலிவுவிலைக்கு மனிதரைத் தேடிக்
குதிரைகள் தெருவில் அலையும் அவலம்!
இந்திய நாட்டை ஏலம் எடுக்க
உலக வணிகர்கள் போட்டி போட்டி!
சந்திரன் பரப்பில் மனைகள் விற்பனை!
செவ்வாய்க்குச் சுற்றுலா
சூரியனில் தொழிற்சாலைகள்
கோள்களை இணைத்துச்
சாலைகள் போட
ஒப்பந்தங்கள் உயிர்பெற்றன!
காலமாற்றங்களைக் கணிக்கமுடியாமல்
ஏழை இந்தியன் வானத்தை நோக்கி
வாய்ப்பிழந்து நிற்கிறான்!
இத்துடன் செய்திகள்
முடிவடையவில்லை...

தொடர்ந்துகொண்டே...